

شیخ رهزای تالهبانی

ژیانی، پهروه‌رده‌ی، بیروباوه‌پی و شیعی

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی روشنیبری

*

خاوه نسی شیمتیا ز: شهوکه ت شیخ یه ز دین

سه رنووسه ر: به دران شه همد هه ییب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی تاراس، گهره کی راپه رین، هه ولیتر

ژماره ی ته له فون: ۲۲۳۲۰۲۱

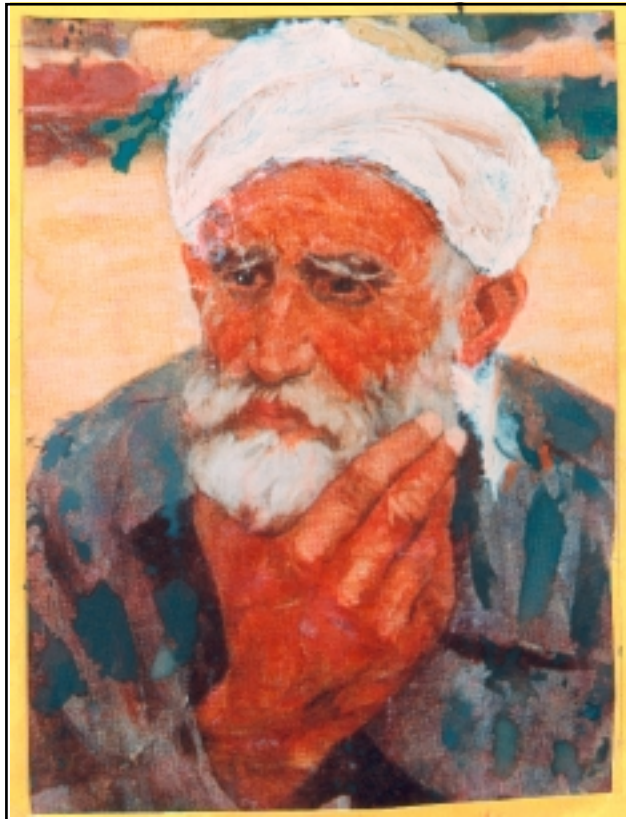
سندووقی پوسته ژماره: ۱

د. موکهرهه تائه بانى

شېخ رهزای تائه بانى

ژيانى، پهروه ردهى، بيروباوه پى و شيعرى

ناوی کتیب: شیخ رهزای تالهبانی "ژیانی، پهروهردهی، بیروباوه‌پری و شیعی" کۆکردنه‌وه و لیکدانه‌وهی: د. موکه‌په‌م تالهبانی
بلاوکراوه‌ی ئاراس - ژماره: ۷۳
ده‌هینانی هونه‌ری: به‌دران ئەحمەد حەبیب
به‌رگ: شکار عەفان نەقشەبەندی
نووسینی سه‌ر به‌رگ: خو‌شنووس محەمه‌د زاده
پیت لیدان: ئەمیر داوود - دلاوهر صادق ئەمین - ره‌هیل ره‌شید
هه‌له‌گری: ئەحمەد تاقانه - شیرزاد فه‌قی ئیسماعیل
سه‌رپه‌رشتیی چاپ: ئاو‌په‌حمان مه‌حمود
چاپی یه‌که‌م - چاپخانه‌ی وه‌زاره‌تی په‌روهرده، هه‌ولێر - ۲۰۰۱
له‌ کتیبخانه‌ی به‌رتیوه‌به‌رایه‌تی گشتیی رو‌شنییری و هونه‌ر له‌ هه‌ولێر ژماره (۳۰۴) ی سالی
۲۰۰۱ ی دراوه‌تی

د. موکهره‌م تاله‌بانی کیشاویه‌تی
وینه‌ی شیخ ره‌زای تاله‌بانی

شيعرى كوردى

زوبدهى مه تاعى حيكمه ته ئەم شيعرى كوردىيه
ههزانه، بى موباله غه، ههرفى به گه وههرفى
جامهى ههياتى عارىهت كورته زينههار
ئالووده دامهنى مه كه بو پىچى مپزهرفى

شېخ رهزا

پیشهکی

له سالی ۱۹۴۶، بۆیه کهم جار، له یانهی مهئمووران له کهرکووک، ئیوارهیهک له گه‌ل نووسهر و ئه‌دیبهی کوردی ناسراو شیخ محهمه‌دی خالّ به‌کمان گرت. له کاتی گفتوگۆدا باسی شیخ ره‌زا کرا. شیخ محهمه‌د پیتی وتم؛ ئه‌رکی کۆکردنه‌وه‌ی شیعه‌ره‌کانی شیخ ره‌زا ده‌که‌ویته ئه‌ستووی تۆ. من ئه‌مه‌م له‌خۆمدا رانه‌ده‌بینی، چونکه وام ده‌زانی ئه‌وه‌ی ریگای خه‌باتی سیاسی بگرتیت، نابیت خۆی به ئه‌ده‌ب و شیعه‌وه‌ خه‌ریک بکات. هه‌روا، ئه‌و شیعه‌ره‌هه‌لمال‌راوه‌کانی شیخ ره‌زا که به‌سه‌ر زویانی خه‌لقه‌وه‌ بوون، له‌گه‌ل بیروباوه‌ری مندا نه‌ده‌گونجان و سیاسی ده‌بیت وه‌ک وشکه‌ سو‌فی بیت و سیاسی بۆ سیاسه‌ت و ئه‌دیبه‌ بۆ ئه‌ده‌ب بیت و یه‌گرتنی سیاسه‌ت و ئه‌ده‌ب وه‌کوو دوو کاله‌ک به‌ده‌ستیک هه‌لگرتن وایه، له‌به‌رئه‌وه‌ گفتی ئه‌وه‌م نه‌دایب که ئه‌و ئه‌رکه‌ به‌خه‌مه ئه‌ستووم و که‌وته ئه‌ستووی ئه‌و.

شیخ محهمه‌د قۆلی پیاوانه‌ی لی هه‌لمالی و له‌و باه‌ته‌ ته‌قه‌لایه‌کی زۆری دا به‌لام مه‌رگ ماوه‌ی ئه‌وه‌ی نه‌دا ئه‌و هه‌موو گه‌نجینه‌یه‌ی شیخ ره‌زا له‌ ده‌ستی فه‌وتان پرزگار بکات و بیخاته به‌رده‌ستی رۆشنبیرانی کورد و له‌ پاش کۆچی دوا‌یی ئه‌و، که‌س ئه‌و ئالایه‌ی هه‌لنه‌گرد و ئه‌و ئه‌رکه‌ی نه‌خسته ئه‌ستووی خۆی و منیش ئه‌وه‌ی به‌ بیرما نه‌هاتیب ئه‌وه‌ بوو که رۆژیک له‌ رۆژان یه‌ک دوو سال له‌دوا سالانی ژبانم ته‌رخان بکه‌م بۆ کۆکردنه‌وه‌ی شیعه‌ره‌کانی شیخ ره‌زا.

سالی ۱۹۹۲ شیعه‌ریکی شیخ ره‌زام ده‌خوینده‌وه‌ که گله‌یی له‌ شیخ غه‌فووری مامی ده‌کات و ده‌لیت:

چورسا له‌به‌رم جوبیه و فیسا له‌سه‌رم فیس
نه‌ فیس له‌سه‌ر نام و نه‌ جوبیه‌ی له‌به‌رم کرد

ویستم وینه‌یه‌کی شیخ ره‌زا به‌ فیس و جوبیه‌وه‌ دروست بکه‌م و گه‌لیک پتیه‌ خه‌ریک بووم. من شیخ ره‌زام نه‌بینیوه، به‌لام رابیه‌ه‌ خانمی کچی و شیخ عه‌بدو‌ل‌لای کوری و هه‌ندیک له‌ کور و کچه‌زاکانیم دیبوو. له‌ خه‌یاڵ و له‌سه‌ر شیوه‌ی ئه‌واندا ئه‌و وینه‌یه‌م دروست کرد، به‌لام له‌ پاشا بیرم کرده‌وه‌ که که‌س شیخ ره‌زای به‌ فیس‌ه‌وه‌ نه‌بینیوه و به‌ ده‌سکارییه‌ک، فیس‌ه‌که‌یم به‌ میزه‌ر دا‌پۆشی، که به‌رگی ئاسایی شیخ ره‌زا بوو. له‌ چه‌ند ژماره‌یه‌کی گۆفاری ره‌نگیندا ئه‌و وینه‌یه‌ و هه‌ندی له‌ شیعه‌ره‌ سیاسی و

کۆمه لایه تیبیه کانی شیخ ره زام بلا و کرده وه. ئەو داوا یه ی خوالیخۆشبوو شیخ محمه دی خالم بیر که و ته وه. به یارمه تیبی برابان و مامۆستایانی به ریتز له دیوانه چاپ کراوه کانی شیخ ره زا و له کتیبه ده سنووسه کانی هه و ادارانی شیخ له وانه، کتیبه ده سنووسه که ی به هائهددین ئەفه ندیی که رکوک و شیخی ئالوسی که له مۆزه خانه ی به غدادایه و له ده سنووسه کانی شیخانی بیاره، به هۆی مامۆستا جه میلی رۆژبه یانی و مامۆستا محمه دی مه لا که ریم و مامۆستا محمه د علی قهره داغیبه وه گه لیک شیعی نایابی شیخ ره زا دۆزرایه وه. ههر که زانرا من خهریکی کۆکردنه وه ی ئەو شیعرانه م له هه موو لایه که وه برابانی به ریتز یارمه تیان دام و گه لیک شتی نایابیان بۆ ناردم و له م کتیبه تۆمار کران.

له راستیدا، ئەم به ره مه که ده یخه مه به رده ستی خۆینده واران، ته نها به ره مه ی من نییه، به لکو به ره مه ی ده سه وایه که هه موو ئەو به ریتزانه مافی ئەو دیان هه یه بلین به ره مه ی هه مووانه. قه د له مننه تی مامۆستا جه میلی رۆژبه یانی دهرناچم که له من پتر ته قه لای دۆزینه وه ی شیعره ون بووه کانی شیخ ره زا دهدا و سه راتاپا به نووسینه کاندادا هه اته وه و هه له کانی بۆ راست ده کردمه وه. کاک محمه دی مه لا عه بدولکه ریم وهرگپیرانی شیعره فارسییه کانی به کوردی خسته ئەستووی خۆی و زۆری پتیه ماندوو بوو و جیی سوپاسمانه. له وانه ی یارمه تیبیان دام، مامه شیخ عارف شیخ فاتحی تاله بان، که ئینسکلوییدیای رووداوه کانی شاری که رکوک و به تایبه تی گه ره کی به رته کیسه یه و زۆریه ی ئەو رووداوانه ی بۆ روون کردمه وه، سوپاسی بی پایانم بۆ هه مووان.

ئهو وه ی شیخ محمه دی خال ده ستی پت کردبوو له وزه ی مندا نه بوو. به لام وه کو ده لپن "هه رکه سه رۆله ی زه مانه ی خۆیه تی" له بهر ئەوه ی زۆر پتیبست بوو ئەوه بزانیته که شیخ ره زا ئەو شیعرانه ی بۆ چ وتوو و له چ کاتیکدا وتوو یه تی ئیمه ئەم ئه رکه مان خسته ئەستووی خۆمان و ئەم کارهش کاریکی ئاسان نه بوو به لام وه کو ده لپن: به مه نزل گه یشتن له یه که م هه نگاوه وه ده س پت ته کات.

شیخ ره زا به چوار زوبان شیعی و توه، زۆریه یان به کوردی و فارسی و تورکییه. خۆینده واران ئیستا زوبانی کوردی و عه ره بی ده زانن و شاره زایییه کی ئەو تۆبان له زوبانی فارسی و تورکیدا نییه، شیعه نایابه کانی شیخ ره زایش زۆریه یان به م دوو زوبانه ن، ئەمه ده بووه هۆی بیهش بوونیان له و شیعه نایابانه. به وهرگپیرانی شیعر له زوبانیکه وه بۆ زوبانیک، ئەو ره ونه قه ی که شاعیر پیتی داوه نامینیت. به لام بلیمه تیبی شیخ ره زا ته نها

له هۆنینهوهی ئه‌و له‌فزه مرواریبانه‌دا نه‌بوو، شیخ ره‌زا پیاویکی بیهرکراوه و له بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ شاره‌زا و ره‌خنه‌ی له‌ هه‌موو که‌موکورتیی ئه‌و بارودۆخه‌ ده‌گرت، له‌به‌رئه‌وه‌ ، هه‌ر هه‌یج نه‌بیته‌، ده‌بوا یی ئه‌و بیروباوه‌رانه‌ی به‌خرینه‌ به‌رچاوی ره‌وشنبیرانی کورد که‌ بزانه‌ شیخ ره‌زا به‌ بی‌ ترس و په‌روا چ جوهره‌ ره‌خنه‌ی له‌ که‌موکورتی و چه‌وت و چه‌تلی بی بارودۆخی سیاسی و کۆمه‌لایه‌تی گرتوه‌. له‌به‌رئه‌وه‌ ئیمه‌؛ نه‌ ره‌یگای دابه‌ش کردنی شیعه‌کانی به‌ پیتی زوبان که‌ کرابوه‌ سی دیوان به‌ سی زوبان له‌ به‌رگیکدا و نه‌یش شیعه‌کانی به‌ پیتی قافییه‌ و پیتی ئه‌بجه‌دیانه‌ گرت، به‌لکه‌ به‌ جوهریکی تر که‌ بو خۆینه‌واران، دۆزینه‌وه‌ی شیعه‌کانی، ئاسانه‌تر بیته‌ وا ره‌یک خزان. بو نمونه‌: ئه‌و شیعه‌رانه‌ی که‌ له‌گه‌ل میرانی به‌به‌ و یان میرانی جاف یان ئه‌مین فه‌یزی، به‌ هه‌ر زوبانیکی بو بیته‌ له‌ به‌ک خانه‌دا توهارکران.

شیخ ره‌زا زۆربه‌ی ژبانی له‌ که‌رکووک و به‌غدا برده‌سه‌ر، له‌ هاتوچۆی پایته‌ختی ده‌وله‌تی عوسمانی، ئه‌سته‌مولدا پێوه‌ندی له‌گه‌ل گه‌لیک له‌ پیاوانی سیاسی و ئه‌دیبی کورد و تورک و عه‌ره‌ب په‌یدا کردبوو، له‌و سه‌رده‌مه‌دا کوردستان له‌ نیوان دوو ده‌وله‌ت، ئێران و عوسمانلی دابه‌ش کرابوو. خۆینه‌واران و ره‌وشنبیرانی کورد له‌ هاتوچۆی سه‌رانسه‌ری کوردستان سنووری سیاسییان بو نه‌بوو، و به‌ ناچاری پێوه‌ندیان له‌گه‌ل هه‌ردوو حکومه‌تدا په‌یدا ده‌کرد، له‌به‌رئه‌وه‌ ، وه‌کو شیخ ره‌زا سالانی ژبانی به‌سه‌ر ئه‌و وولاتانه‌دا دابه‌ش کردبوو، ئیمه‌یش، به‌پیتی ئه‌وه‌، دیوانه‌که‌یمان، وه‌کو ژبانی، به‌سه‌ر ئه‌و شار و ولاته‌نه‌ دابه‌ش کرد. بو ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر هه‌مان زنجیره‌ی میژوویدا برۆین، وه‌کو ده‌رئه‌که‌ویته‌، له‌ به‌که‌م پله‌ی ژبانی له‌ که‌رکووک بوو و له‌و کاته‌دا کاتی عه‌شیره‌ت ئارایی بوو، به‌لام که‌ هاته‌ به‌غدا لێره‌دا پێوه‌ندی له‌گه‌ل گه‌لیک له‌ بنه‌ماله‌ ناسراوه‌کان و ره‌وشنبیران و کاربه‌ده‌ستانی حکومه‌ت په‌یدا کرد و وه‌کو ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌ش له‌ ئاسمانی ئه‌ده‌با ده‌دره‌وشایه‌وه‌. سه‌ره‌رای ئه‌مانه‌یش، شیخ ره‌زا ده‌ریابه‌ک نه‌بوو مه‌له‌وانیی تیدا نه‌کات و به‌ره‌می هونه‌ری ئه‌وه‌نده‌ زۆر و ئه‌وه‌نده‌ لقوێوی هه‌بوو، له‌و خانانه‌دا جییان نه‌ده‌بووه‌وه‌، به‌ ناچاری، به‌پیتی مه‌وزووعی شیعه‌کان، وه‌کو مه‌دح، هه‌جو و ستایش و گالته‌ و گه‌پ... هتد، به‌ش به‌ش کرانه‌وه‌ بو ئه‌وه‌ی، به‌پیتی فه‌هره‌ست، به‌ ئاسانی بدۆزینه‌وه‌.

شیخ ره‌زا له‌ بنه‌ماله‌یه‌کی کورده‌ و بنه‌ماله‌ی تاله‌بانی ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌ سه‌ر ئیله‌ی زه‌نگنه‌ی کورد. هه‌ر له‌ سه‌رده‌می مه‌لا مه‌حمودی زه‌نگنه‌وه‌، دبی (ره‌مه‌زان مامکه‌) به‌جی دێلایته‌

و بو ئیرشادی ئایینی له سه ر پێبازی قادری دیتته ناوچهی سوورداش و له پاشان بنه ماله ی له دیتی (تاله بان) و له ویشه وه دینه شاری که رکوک. له و بنه ماله دا هه ر ته نها شیخ رهزا شاعیر نه بووه، به لکو چه ند شاعیر پێکی ناسراویان تیدا هه لکه و تووه، له وانه شیخ عه بدول په حمانی باوکی و شیخ قادری برای که نازناوی (فائزه) و شیخ محه مه دی کوری که نازناوی (خالصی) یه، به زویانی کوردی و تورکی و فارسی و عه ره بی شیعی نایابیان هه یه.

شیخ رهزا؛ نه ک ته نها شیعه ره فارسی و تورکییه کانی پتوبستی به شه رح کردن و لیکۆلینه وه هه ن، به لکو شیعه کوردیه کانی شی ئه وه نده قوول و پرمانان پتوبستییان به شی کردنه وه و لیکۆلینه وه یه کی زۆره، ئه وه یش ئه رکی نووسه ر و ئه دیه کانی کورده.

شیخ رهزا به شاعیر پێکی هه جوکه ر ناسراوه. له شیعه کانییدا ناوی گه لیک له ئیلان و پیاوه ناسراوه کان هاتووه. گه لیکیان هه جو پێکی توند و تیژ کراون. هه ندی له وانه شاعیر بوون و توانیویانه به ره نگاری شیخ رهزا بن و ئه وانیش هه جو ی ئه ویان کردووه، به پتی ده سه که و تنمان له گه ل هه جو هه کانی شیخ رهزا هه جو هه کانی ئه وانیشمان بلا و کردووه. له مه و پیشیش، ئه و به ر پێزانه ی که به ر په لاری شیخ رهزا که و توون، نه خۆیان و نه یش که سوکاریان دلگیر نه بوون و هه ر له سووچی هونه ریه وه ته ماشای ئه و شیعه رانه یان کردووه. دلنیام به ده رچوونی ئه م کتیه یش دلگیر نه بن و پیشه کیش داوای لیبوردنیان لی ده که م. هه ر بو ئه م مه به سه ته یش گه لیک راستیمان له بابته ئه و به ر پێزانه بلا و کردووه ته وه. بو ئه مونه؛ له گه ل هه جو هه کی (کاکه بی) دا، به پتی زانییمان راستیی بیروباوه ر و پێبازی ئایینی و کۆمه لایه تیی کاکه بی که به شیککی له پێبازی تایه فه ی (ئه هلی حه ق) بلا و کردووه تاک و بزانیته ئه و هه موو بالۆزه یه ی که شیخ رهزا بو یانی ریک خستووه، ته نها به هۆی دوو به ره کیی نیوان عه شیره تی تاله بان و عه شیره تی کاکه بی بووه و هیچی تر. ئه گه ر ئه و به ر پێزانه ی که شیخ رهزا هه جو کردوون ته ماشای ئه و هه جوانه ی که بو شیخ غه فووری مامی و شیخ عه لیبی کاک و شیخ محه مه د عه لیبی برازای کردووه، هیچ دلگیر نابن. له ناوی ئه وانه ی که به توندی هه جو کراون دوو باپیری خۆمی تیدان؛ شیخ محه مه د عه لی باپیرم له بابه وه و مه لا ماری مه لا عه بدول لالی خدری زه نگنه ی باپیرم له دا یکه وه.

له گه ل ئه م هه موو ته قه لا و یارمه تیی مامۆستا و براییانی به ر پێز بو ئه وه ی ئه و کتیه که موکورتیی له وانی پیشوو که متر بیت، هیچ گومانی تیدا نییه که هیشتا که موکورتی

زۆره و نهك ته نهها داواي لى بوردن، به لكو تكا له خوينده وارانى به پىز و به تايبه تى
نووسهر و ئه دببان ئه كه م هه له كانمان بو راست بكه نه وه بو ئه وهى ئه گهر شتتیک له عومر ما
و توانيمان دووباره كتيبه كه چاپ بكه ينه وه، راستى بكه ينه وه.
ئيتىر پىزى بى پايانم بو ئه وه هه موو به پىزانهى كه له م كتيبه دا ناويان به چاكه و به خهراپه
هاتوو و داواي لى بوردن بى لى ئه كه م.

د. موكه رهم تاله بانى

به غدا ۱۹۹۸

شیخ رهزا کییه؟

بنه ماله‌ی تاله بانى:

بنه ماله‌ی تاله بانى خو بان به تیره یه کی ئیلی زهنگنه‌ی کورد ده زانن، ههر چه نده میژووناسی کوردی به ناووبانگ مه‌مه‌مه‌د ئه‌مین زه‌کی بنچینه‌یان ده‌باته‌وه سه‌ر دانیش‌تووانی ههریمی سوورداش، که ده‌که‌ویتیته باکووری رۆژئاوای شاری سوله‌یانی، وا دیاره ئه‌م باوه‌ری له‌وه‌وه هاتبێ که مه‌لا مه‌حمودی باپیره گه‌وره‌ی تاله‌بانیه‌کان یه‌کیک بووه له‌ پیتشه‌واکانی ریتیازی قادری له‌ ناوچه‌ی سوورداش و ئه‌م به‌هه‌ریه‌ی له‌سه‌ر ده‌ستی شیخ ئه‌حمه‌دی لاهووری دا که به‌ یه‌کیک له‌ نه‌وه‌کانی شیخ عه‌بدولقادری گه‌یلانی ناسراوه، وه‌رگرتوووه و زۆریه‌ی ژبانی خودا په‌رستی له‌و ناوچه‌یه‌دا رابواردوووه.

مه‌لا مه‌حمود به‌ "زهنگنه" ناسراوه. هه‌ندیک هه‌ن ده‌لێن؛ ئه‌م ناو‌بانگه‌ی له‌وه‌وه وه‌رگرتوووه که زۆریه‌ی ژبانی مه‌لایه‌تی له‌ ژیر سیتبه‌ری میر سمایلی زهنگنه‌دا رابواردوووه، وه‌کو شیخ ئه‌حمه‌دی کویری ناووبانگی "تاله‌بان"ی له‌ دیتی تاله‌بان‌ه‌وه وه‌رگرتوووه. به‌لام تاله‌بانیه‌کان بنچینه‌ی په‌سه‌نی خو بان ده‌به‌نه‌وه سه‌ر یوسف ئاغای کویری رۆسته‌م ئاغای زهنگنه و مه‌لا مه‌حمود ناو‌بانگی مه‌لایی به‌سه‌ر ئاغاییدا زال بووه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌یشدا ناوی عه‌شیره‌ته‌که‌ی ون نه‌کردوووه.

یوسف ئاغای یه‌کیک بووه له‌ پیاوه ده‌مراسته‌کانی ده‌وری میر سمایلی زهنگنه. ههر چه‌نده هه‌ندیک ده‌لێن یوسف ئاغای میر سمایل بووه، باوه‌ریکی تریش هه‌یه که مه‌لا مه‌حمود زاوای میر سمایل بوویت. له‌و سه‌رده‌مه‌دا زۆر که‌م کچیان به‌ بیگانه‌ ده‌دا. له‌و کاته‌دا، میر سمایل په‌نجه‌ی له‌گه‌ل میرانی (به‌به) لی ده‌دا، ریتی تی ناچیت کچی خو‌ی بداته‌ پیاو‌تیکی بیگانه‌ی ئیل. له‌ لایه‌کی تریشه‌وه باسیکی وا هه‌یه که میر سمایل کچه‌که‌ی شیت بووه، له‌و سه‌رده‌مه‌دا، به‌ پیتی پروای خه‌لق، شیتی ته‌نها له‌ لایه‌ن شیخانی خوا په‌رسته‌وه تیمار ده‌کرا و میر سمایل ئه‌و گه‌ته‌ی داوه‌ته مه‌لا مه‌حمود، ئه‌گه‌ر کچه‌که‌ی چاک بکاته‌وه، لیتی ماره‌ بکات. ئه‌مه‌ش زۆر ریتی تی ناچیت. چونکه‌ میریتی به‌ده‌سته‌لاتی وا، ده‌یتوانی به‌بی ئه‌م گه‌ته‌یش روو له‌ مه‌لا مه‌حمود بنیت و ئه‌میش په‌لپی وای لی نه‌گرتیت. ئه‌وه‌ی زانراوه مه‌لا مه‌حمود له‌ سالی ۱۱۳۰ کۆچی له‌ ناوچه‌ی زهنگنه هاتوو‌ته‌ دنیاوه زۆریه‌ی ته‌مه‌نی له‌ و ناوچه‌یه‌دا، له‌ دیتی "ره‌مه‌زان مامکه" که به‌ "ته‌کیه" یش ناو ده‌بریت، بردوو‌ته‌ سه‌ر و ههر له‌وتیوه هاتو‌چۆی ناوچه‌ی سوورداش و شاری

که رکوکی کردووه.

میرنشینی میر سمایلی زهنگه نه، ده که و ته پایینی رۆژئاوای چیای قهره داغ و تا سنووری "داوییه کوردوستان" و ده گه یشته "ئاوه سپی" و له باشووریشه وه تا نزیکه شاری کفری، دهسته لاتی به سهر ئه و ههریمه دا گرتبوو و بو بووه کۆسپیک له بهردهم میرنشینی "به به" دا چونکه، له و ههریمه ههردهیه دا ملی نه به میرانی به به و نه به دهوله تی عوسمانی نه ده دا. له پاش مردنی میر سمایل به هانی دهوله تی عوسمانلی، میرانی به به هیرشیان برده سهر ئه م میرنشینه و خانه دانی میر سمایلیان سه رنگوم کرد و ولاتی زهنگه شیان خسته سهر میرنشینی خۆبان. مه لا مه حموود له کاتی مردنیدا، داوا ده کات ته رمه که ی له گۆرستانی که رکووک بنیژن و شیخ ئه حمه دی کوری دئی ره مه زان مامکه به جی دیلیت و دیته دئی "تاله بان" ی نزیکه گۆرستانی باوکی و له پاش ماوه یه ک بناغه ی ته که یه ی تاله بان ی که له جیگای ژیر زهوییه که ی ته که یه دا بوو، داده مه زرتینیت و له سهر رپیزی قادری ده س به ئیرشاد ده کات. دئی تاله بان تا کو ئیستایش به ده سته ی شیخانی تاله بان ی و به تاییه تی به ره ی شیخ ره زاویه و ههر له شیخ ئه حمه ده وه، ئه م بنه ماله ناوبانگی تاله بان ییان و ههر گرتوو و به وه ناسراون.

وا دیاره دئی (تاله بان) ئه م ناوه ی له دوو وشه وه و ههر گرتوو "تاله" که له دره ختی "تالک" وه که ئه م ناوچه یه ی دا پۆشیوه و "بان" که دئیبه که له سهر پیلکی بانه بهرز دروست کراوه و بووه ته "تاله-بان" که له کورده واریدا زۆر ناوی وا ههن.

شیخ ئه حمه دی تاله بان (۱۱۹۴ - ۱۲۵۷هـ) یانزه کور و چوار کچی هه بووه. هه موو فامیلیای تاله بان ی له نه وه ی ئه مانه ن. ئه م کورانه: شیخ عه بدولرهمان شیخ عه بدولکه ریم، شیخ عه بدولفه تاح، شیخ محیدین، شیخ مه حمه د سالح، شیخ عارف، شیخ عه زیز، شیخ حوسین، شیخ عه بدولقادر و یانزه مینیان به مندالی مردوو، ئه مانه، جگه له شیخ عه بدولقادر، هه موویان له گۆرستانی ته که یه ی تاله بان ی نیژراون و زیاره تگاهی ده رویشانن. شیخ عه بدولقادر؛ ههر به ههرزه کاری به ره و باشوور سه ری خۆی هه لده گرت و له ناوچه ی ئه لئه نبار (الانبار) ده گیرسیتته وه و به ناوی فامیلیای (ئه سه د به گ) بنه ماله یه کی داناوه، ئیستایش خۆبان به بنه ماله ی شیخ عه بدولقادی تاله بان ی ده زانن.

له پاش کۆچی دوایی شیخ ئه حمه د، شیخ عه بدولرهمانی کوره گه وه ی، له جیگای

باوکی بوو ته پوښت نشینی ریبازی تالهبانی قادری له کهرکووک. شیخ عهبدولپرهمانی تالهبانی (۱۲۱۲-۱۲۷۵هـ) پیاویتیکی خواپه‌رست و سوڤی ره‌وشت و دانایه‌کی ئایینی ئیسلام بوو. له دهوری هه‌رزه‌کاریدا، له‌سه‌ر فه‌رمانی باوکی له‌لای مه‌لا داناکانی کوردوستان خویندووویه‌تی، له‌پاشان له‌لای دانای ناسراوی کورد مه‌لا عهبدولپرهمانی رۆژبه‌یانی کوټایی پی هیناوه.

رۆژتیکیان شیخ ماری کۆسه دیته لای شیخ نه‌حمه‌دی تالهبانی. شیخ ماری کوری نه‌بوو. ده‌پرسیت، "شیخ نه‌حمه‌د چهنه‌د کورټ هه‌یه؟" له‌وه‌لامدا: "قوربان یانزه"، "یا شیخ زه‌کاتیان ده‌که‌ویتیته سه‌ر". "قوربان عهبدولپرهمانی لی ده‌رچیت هه‌موو له‌خزمتان". "ناوه‌للاه من عهبدولپرهمانم ده‌ویت... هه‌موو به‌هره‌ی خوئی ده‌ده‌می و به‌شیخی بوئی ده‌نیرمه‌وه". له‌سه‌ر نه‌م گف‌توگۆبه‌ شیخ عهبدولپرهمان به‌ کوری مه‌عنه‌وی خوئی داناوه و به‌هاوشانی له‌گه‌ل کاک نه‌حمه‌دی شیخ به‌هره‌ی شیخیتی له‌ شیخ ماری کۆسه وهرده‌گریت و هه‌ر له‌ژیانی خویدا نیوه‌ی سامانی خوئی ده‌به‌خشیتته شیخ عهبدولپرهمان و به‌و سامانه دووباره له‌سالی ۱۲۶۰ی کۆچیدا ته‌کیه‌ی تالهبانی دروست ده‌کاته‌وه.

شیخ عهبدولپرهمان چوار کوری هه‌بووه؛ شیخ عه‌لی و شیخ قادر و شیخ ره‌زا و شیخ عهبدولواحید. شیخ عهبدولپرهمان شاعیریکی به‌رز، به‌زوبانی تورکی و فارسی له مه‌یدانی عه‌شقی خوا په‌رستیدا شیخیریکی زۆری هه‌یه.

به‌تورکی له‌سه‌ر ریبازی قادری ده‌لیت:

شاه اقلیم ولایتدر گروه قادری
راه عشقده زولکرامتدر گروه قادری
جمله ارباب طریقت بلبل شوریده‌در
آنلره باغ مضافتدر گروه قادری

واتا:

شای ئیقلیمی وه‌لیبه‌ته‌ ده‌سته‌ی ریبازی قادری
له‌پتی عه‌شقا خاوه‌ن که‌راماته‌ ده‌سته‌ی قادری
سه‌ر له‌به‌ری خاوه‌ن ریبازی ده‌رویشی بولبل هه‌را هه‌لگیرسینه‌رن
باخی میوانداریی نه‌وانه‌ ده‌سته‌ی قادری.

میژووناسی کورد نه‌مین زه‌کی به‌گ له‌سه‌ر شیخ عهبدولپرهمانی تالهبانی ده‌لیت: چهنه‌د

کتیبیکی ههیه، ئەمانەى له چاپ دراون: (دیوانى شیخ عەبدولرەحمانى تالەبانى) و
(شەرحى مثنوى مەولانا جەلالەدین رومى) و (بەهجة الاسرار) بە تورکییه و گەلیک له
شیعەرەکانى (فضولى بیاتى بغدادى) ش پینج خشته کردوو.

له غەزەلیکی فارسیدا دەلیت:

ای که در هر ذرهء تابان بود سیمای تو
در دل هر قطرهء پنهران بود دریای تو
لمعهء از برق حسنت بر رخ لیلی نیافت
برق بر مجنون زد و مجنون شد از سودای تو

واتا:

ئەى كەسێ كە سیمای تۆ لە هەر تۆزقالتیکدا تیشک ئەداتەوه و
لەنا و دلێ هەر دلۆپتیکدا دەریای تۆ شارراوەتەوه
تیشکێکی لە تیشکی جوانیی تۆ بەرپووی لەیلاوه نەدی
تیشکی دا لە مەجنون و لە عەشقی تۆدا شیت بوو

لە دەمه ته قییه كدا له نىوان عهقل و عه شقدا له شیعریکی فارسیدا دەلیت:

عقل میگوید به من همه مم که ترک یارکن
عشق میگوید که هی هی ترک این گفتار کن
عقل میگوید برو باسجده و سجاده باش
عشق میگوید برو تسبیحرا زنا رکن
عقل میگوید بپوش آخر لباس عاقلان
عشق میگوید که ترک جبه و دستار کن
من نمیدانم کدام این نکته را باور کنم
ای خدایا بر دلم تو کشف این اسرار کن

واتا:

ئەقل هەر جار پێم دەلیت دەست لە یار هەلگره
عەشقیش دەلیت: هەى هەى؟ واز لەم قسەیه بێتە
ئەقل ئەلیت: برۆ لە گەل بەرماڵ و سوخته بردن بە

عەشقیش ئەلێ برۆ تەسبیح بەکەرە زونناری گاوران
ئەقل ئەلێت: کۆرە بەرگی ئاقلان لە بەرکە
عەشقیش ئەلێ: واز لە جویبە و میتزەر بێنە
من نازانم باوەر بە کام لەم قسانە بەکم
خوایە! رازی ئەم نەهینیانە توو بو دلم دەرخە.

لە پینج خشتهی غەزەلیکی مەغرییدا دەلێت:

زשور بادەء عشقت چنان سرمست و حیرانم
شعوری نیست تا دانم که کافر یا مسلمانم
ولی از جلوهء حسن تو جانا این قدر دانم
"گه، از روی تو مجموعم گه، از زلفت پریشانم
وزین در ظلمت کفرم وزان در نور ایمانم

واتا:

لە شۆری بادەى عەشقدە وا سەرمەست و حەیرانم
هەستیک نییە تا بزانی کافر یان موسولمانم
لە جیلووی جوانیی تۆدا، ئەى گیانە ئەوەندە ئەزانم
کە رووی تۆ دەبینم خۆم کۆدە کە مەو و دیمەو سەرخۆ
کە زولفت دەبینم وەکوو ئەو پەرشان و پرشویلاو ئەبم

لە پینج خشتهیەکی تورکییدا، شیخ ئەم پرسیارانە دەکات:

عجبا دهره سالان شور قیامت بومیدر؟
عالمه شعله ویرن عارض و قامت بومیدر؟
مست ایدوب جاذب ارباب کرامت بومیدر؟
عجبا گوکلمی صید ایلین آفت بومیدر؟
بنی مجروح و پریشان ایدن آفت بومیدر؟

واتا:

ئایا ئەوێ هەرێ قیامەتی خستوو تە دنیاو ئەمەیه؟
ئەو بەدەن و قامەتێ کە بۆتسە داو تە کەون ئەمەیه؟
ئەوێ خاوەن کەراماتی مەست و راکیشاوە ئەمەیه؟

تایا ئه و په تایه‌ی که دلمی خستووه ته داوه‌وه ئه‌مه‌یه؟
ئو په تایه‌ی منی بریندار و په‌ریشان کردووه ئه‌مه‌یه؟

له‌بابه‌ت ته‌سه‌ووف و خواپه‌رستی‌یه‌وه له‌م شیعره تورکی‌یه‌دا ده‌لایت:
ظن ایدر جا‌اهل اولان‌لر بز‌لری دیوانه‌یز
بز جمالی یاری گورمش بر طاقم مستانه‌یز
اهل ظاهر‌لر نه‌بیلسون اهل باطن حالنی
عشق میداننده جان ویرمش عجب مردانه‌یز

طالب اسرار حقز کی‌مسه بیلمز بز نه‌یز
شوق محیرنده بو‌یومش لانظیر در دا نه‌یز
بز‌لری طعن ایتمه‌ای واعظ بو‌قیل و قال ایله
فهم قیل احوالز ظن ایتمه بز افسانه‌یز

واتا:

ئو که‌سانه‌ی نه‌زانن وا ده‌زانن ئیمه دیوانه‌ین
ئیمه جوانی‌ی یارمان دیتووه ده‌سته‌یی مه‌ستانه‌ین
ناشکه‌رازان چۆن بزائیت حالی نه‌ینیزان چیبه
له مه‌یدانی عه‌شقدان گیانیان داوه چۆن مه‌ردانه‌ین
داواکه‌ری نه‌ینیی خوداین که‌س نازانیت ئیمه چین
له‌حه‌یرانی شه‌وقیدا گه‌وره بوو دانه دورتیکی بین‌هاوتاین
تیرمان تی‌مه‌گره‌ئی واعیز به‌م قیل و قاله‌وه
له‌حالمان بگه‌وا مه‌زانه‌ئه‌فسانه‌ین.

له‌م بنه‌ماله‌دا، شیخ قادری کوری شیخ عه‌بدول‌په‌رحمانیش (۱۲۵۰-۱۳۱۵) ی‌کۆچی
شاعیرتیکی به‌رز و له‌زوبانی عه‌ره‌بی و تورکی و فارسیدا شاره‌زا بووه و پیاویتیکی دیندار
و قانع، له‌شیعرتیکی تورکی‌دا هه‌ستی خۆی ده‌رده‌خات و ده‌لایت:

نه‌کسب مال ایچون سعی و نه‌جاهه رغبت‌م واردر
قناعت چوق یشاسون، سایه‌سندن راحت‌م واردر

یوق ایسه گنج و مال، حکمران ملک عرفانم
سواد اعظم فقرایله گنج وحدتم واردر
شکسته کاسه می خوان شهه ویرمم که کاسمه
طعام امن و آسایش گبی بر نعمتم واردر

واتا:

نه بۆ کۆکردنی سامان عه و دالم و نه بۆ جاه ناره زووم هه یه
هه بۆ قه ناعهت له سایه ییدا حه سانه ودهم هه یه
هه بۆ چه نیک گه نجینه و سامانم نییه، حوکمرانی مۆلکی خواناسیم
له گه ل جه ماوه ری هه ژار اندا گه نجینه ی یه کیتیم هه یه
که یله شکاوه کهم به خوانی شا نادم که له کاسه مدا
نیعمه تی خۆراکی وه کو ئاسوده بی و ئاسایشم هه یه.

شیخ رهزا سی کور و سی کچی هه بوو. کوره کانی: مه حه مه د و مه حه مه دئه مین و
عه بدوللا و کچه کانیشی راضیه و مه رضیه و رابعه. شیخ مه حه مه د له دهوری داگیردنی
کوردستان له لایه ن ئینگلیزه کانه وه، ده کرتته قائمقامی قه زای رانیه و له پاشا قائمقامی
کفری. مه حه مه دئه مین به هه رزه کاری مرد و شیخ عه بدوللا، له پاش کۆچی باوکی، شیخ
عه لیبی مامی کچی خۆی ده داتی و ده یکاته مه وه للی ته کیه ی تاله بانلی له به غدا.
راضیه؛ خیزانی شیخ حه بیبی شیخ عه لی تاله بانلی بوو، مه رضیه خیزانی شیخ غالیبی
شیخ حه میدی تاله بانلی و رابعه یش خیزانی شاعیری تورکی ناسراو مه حه مه د راسیخ
کوری قادر ئه فه ندیبی کوری ئه حمه د ئه فه ندیبی یالا و بوو.

شیخ مه حه مه دی کوری شیخ رهزا، مرۆقیکی رۆشنبیر و شاعیر بوو. که قائمقامی رانیه
ده بیته، شیخ مه حموودی حوکمداری کوردستان فه رمان ده دا و سوپا ده نیتریت رانیه داگیر
ده کهن و مالی شیخ مه حه مه د تالان ده کهن. شیخ مه حه مه د له گله ییدا ئه م شیعه ئه نیتریت بۆ
شیخ مه حموود.

له پاش داوین و ده ست ماچ کردن و عه رضی دو عا خوانی
وه رین ده ست پی ده کا به چکه ی گه مالی پیری گه یلانی
ده لئی بۆچی منت ده رکرد؟ ئه گه ر پاست نه کهم به خوا
هه موو چه لتوو که کهت ده خوا به رازی قوطبی ره بانی

یہ کانہ و پہلخ و مالوسی قہوی قولیان گہلن زۆره
 بہری ملیان لہ کوئی دہ گری پشیلہی کانن ناسکانن؟
 لہ رۆژی وا پیاوی چاترہ بۆتۆ لہ پینج صد کس
 ہزاری لیبرہیی ناکا دہ پارہ و پوول و تارانن
 ہموویان دوژمنن، نہک دۆستی تۆن ئہ و گیپہ خۆرانہ
 کہ ئیمرۆ تۆ وہلی نیعمہت و ئاغای ہموویانن
 ہموو شییر و پلنگن وہقتی نان خورادن لہ ئہ ترافت
 سمیل بابرو کفن در کەللہ خری، پەرچہم مہریوانن
 دوعات با بۆ بکەن ئہما بہ تەدبیریان نہکەہی زینہار
 مہلا و دەرۆیش و صۆفی و شیخہکانن لوقمہ باطمانن
 ئہمانہ گشت قسەن، با بیتمہ سەر مہ طلب و کورفی
 لہ سەر ئہم مہ طلبہ عہ لادہم بچم بۆ مہ طلبہ عی ثانی
 لہ پاش تالان و عہزل و لانہوازی و خانانہ ویرانن
 حەوالہی خۆت دہکەم قوربان، چلۆن بیتم بۆ سولہیمانن!؟

لیترہدا دیتہ سەر مہ طلبہ عی فارسی و دہلیت:

الا ای خسستہیی پیکان مژگانت دل اخوان
 الا ای گسستہیی ہمراز دوریت پیر کنعانن
 تو یا یاران ہمان کردی کہ باید کرد بادشمن
 تو یا دشمن چونان کردی کہ اورا رنجہ نتوانن
 بہر سوہ بود دلخواہی تور اچشمش برون کردی
 زہر کو دشمننن یابی ورا بر چشم بنشانن
 اگر بر جستجوی تست اینہا وای بر دلہا
 وگری آرزوی تست این نبود حکمرانن

دووبارہ دہگہ پیتہوہ سەر کوردی و دہلیت:

لہ بہر چاوت و کورہک وایہ بی فہرقن لہ خزمہ تتا

شەھىن و حاجى لەقلەق، شىر و رىوى، مورشىد و جانى
 لە كوئىت دۆزىنەو ئەم كوئىر و قۆزىنەى لە خوا ياخى؟*
 چلۆنت كەوتە خاطر مشكە كوئىر و ورچى كوئىستانى؟
 كەر و گا خەرجى بار و جووتە، هيسستر مالى كاروانە
 ئەمانە نابنە كوئىخا و رەئىس و مئىرى ديوانى
 بەيار كىلان و گاي لەر، پىر و كچ خواستى، ژن و تەدبىر
 سەگ و جۆ، ئەسپ و ئىسقان، بۆق و سەردار، جرج و ناوكانى
 عەبا و كەر، فئىس و رىوى، ورچ و شەپقە، مئىزەر و مەيموون
 حەيا و كوئىر، شەرم و دۆم، قەحپە و وەفا، نامووس و سۆزانى؟

لەرئى دووبارە لادەم با بچم بۆ مـــــــطلەعى ثالث
 بئىم هەى پاسەوانى مئىللەت و رىگەى موسلمانى
 وجوودت فەخرە بۆ من، چونكە لای من فەخرى كوردانى
 نەوہى كاك ئەحمەدى، نوظفەى حوسئىنى، شئىرى يەزدانى
 جەنابى تۆ لەحقە من، زۆر لە خۆم موشفئىقتى ئەمما
 لە بەختى نەحسى من فەكرت خراپە، زۆر بەنسىانى
 هەتئىو چئىت وت؟ زوبانت وەرگەرئى خەلئىكى گەوردەت كرد
 لەلای خۆت شاعئىرى هئىشتا قسەى پىاوانە نازانى؟
 فەلەك مل شۆر ئەكا ئەمپۆ لەبەر پئىى ئەسپى شئىخ مەحموود
 مەلەك مەجبوور ئەكا ئەمپۆ ئىطاعەى ئەمر و فەرمانى
 خراپەى چاكەى، زامى شئىفایە، حئىدەتئى حئىلمە
 جئىئوى فەخرە، تالانى عەطایە، عەفوە عئىنوانى
 كەرەم كار و وەفادار و وەلى خولق و عەلى كردار

* كوئىر؛ مەبەستى لە بابەكر ئاغای پشدرە كە چاوتكى كوئىر بوو و (قۆز) یش مەبەستى هەباس ئاغای پشدرە
 كە قۆز بوو.

طه ببعهت چاک و طینهت پاک و دل بی باک و نورانی
نه گهر چی موفلیست کردم له ناو خهلقا حهیات بردم
خوا تو خوش بکا، با مال و پرووحم بی به قوریانی
نه مننده باری طه عنه ی کهوت به ملدا (خالیمی) نه مرؤ
دههات بو خزمهتت قوریان، فه قهط زامداره سه رشانی

زنجیره ی بنه ماله ی تاله بان ی له هه لبه ستیکی شیخ رهزادا:

شیخ رهزا، له شیعریکی کوردیدا باسی زنجیره ی باو باپیری خوی دهکات و ده لیت:

خودا و هند چهز بکا وه قتی به ننده یه کی خوی بکا خوشنوود
له ریگه ی دووره وه بوی دی به پیتی خوی قاصیدی مه قصوود
له هیندوستانه وه شهش مانگه ری تا خاکی کوردوستان
خوا شیخ نه حمه دی هیندی رهوان کرد بو مه لا مه حموود
مه لا مه حموودی زهنگنه یه عنی قوطبی دائیره ی ئیرشاد
له دهوری مه رقه دی هه ر دهنگی یا هو دیت و یا مه عبود
له پاش نه و نه رشدی نه ولادی شیخ نه حمه له جیتی دانیش
به عهینی وهک سوله یمان جی نشینی چه زهرتی داوود
به لئی بابی وهها نه لبهت ده بی فرزهندی وا بیتنی
ئیلاهی صه دهزار ره حمهت له قهبری والید و مولود
به ره حمهت چوون نه وان بابیتینه سه ر باسی نه وره حمان
فیدات بم نهی نه تیجه ی دووده مانی نه حمه د و مه حموود
نه تیجه م مه قصه ده تالی و موقه ددهم شهرتی ته حصیله
نه وانه ی بویه ئیجاد کرد خودا تا نه م بی مه وجود
نه میستاش (شیخ علی) نه جلی که بیری صاحب ئیرشاد
نه میس وهک باوک و باپیری له زومره ی نه ولیا مه عدوود
(رهزا) یش له و نه سله یه بیسه خسه یارهب چونکه قه د نابی

گولئی بئ خار و به حری بئ بوخار و ناگری بئ دوود
شیخ رهزا له شیخ عریقی فارسیدا که باسی شیخ عه بدولر حمانی باوکی دهکات،
بنچینهی تاله بانی دهبا ته سهر تیره ی کاکه سووری (گولی)، نه و تیره یه ی که خو بان به
ساداتی به رزنجه دهزانی، به لام بو نه مه هیچ به لنگه یه کی نییه .

بو نه مه ده لیت:

مشهور جهان بغوث ثانی عبدالرحمن طالبانی
محمودش جد و احمدش باب، هرسی ولیند قطب اقطاب
محمود مریدی پیری لاهور هه رچه ند به زنگنه است مشهور
در اصل ونسب (گولی) است سووی از گلبن باغ کاکه سووری

واتا:

عه بدولر حمانی تاله بانی، به ناوبانگ به غهوسی دووهم

مه محمود باپیری و نه حمه د باوکیه تی

ههرسی وهلی و قوتبی نه قتابن

مه محمود مریدی پیری لاهور، ههر چه ند به زنگنه به ناوبانگه

له بن و بنچینه دا (گولی) و (سووری) یه، له چه پکه گولی تاخی (کاکه سووری) یه.

ده لیتن، ده رویشان له شیخ عه لی داوا ده که ن که به قوولی له بنچینه ی شیخانی
تاله بانی بکو لیته وه به لکو ده چنه سهر نه وه ی نیمام حوسین.

ده لیت: له به رچی؟ نه گهر بو نه م دونیا بیت، له سایه ی خودا وه له دونیا
له هیچمان که م نییه و نه گهریش بو نه و دونیا بیت، نه وه له زانینی خودا دایه.

که واتا: شیخ رهزا کوری شیخ عه بدولر حمانی کوری شیخ نه حمه دی تاله بانه که کوری
مه لا مه محمودی زه ننگنه یه.

شیوه ی ژبانی شیخ رهزا

ته کیه ی تاله بانی له که رکوک

له پیش دروست کردنی ته کیه ی تاله بانی له که رکوک؛ له سهر داوای خو ی، تهرمه که ی
مه لا مه محمودی زه ننگنه، که باپیره گه وره ی شیخانی تاله بانیه، له جیتگی مه رقه دی

ئیستای به خاک سپیراوه. شیخ ئەحمەدی کوری، بۆ نوێژ کردن، ژورنیک و هه‌یوانیک دروست ده‌کات. ئەم ته‌کیه‌ی ئیستای که‌رکوک، له‌پاش کۆچی شیخ ئەحمەدی تالەبان، شیخ عەبدولرەحمانی کوری که‌ بووه به‌ پۆست نشین له‌ سالی ۱۲۶۰ی کۆچیدا دروستی کردووه. ئەوه‌ی شایانی سه‌رنجه، بۆ گه‌یاندنی ئاو بۆ ته‌کیه، به‌هیزی بازووی ده‌رویشان، یه‌کیک له‌ زنجیره‌کانی چیا‌ی زاگرۆس، به‌ نووکه‌ قولنگ شه‌ق ده‌کن و له‌ رووباری (خاسه) وه‌ ئاو ده‌گه‌بینه‌ هه‌وشی ته‌کیه.

یه‌کیک له‌ شاعیران، میتزووی دروست کردنی ته‌کیه‌ی له‌م شیعره‌ فارسییه‌دا داناوه و ده‌لیت:

تعالی الله چه مسجد قصر گلزار جنان است این
 سروشانرا مطاف کعبهء کروییان است این
 جناب مرشد کل، قطب دوران کرده است انشا
 مفیض خلق عالم مرجع اهل جهانست این
 کمال آینش ز آن رخصت گرفت گفت تاریخش
 مصلی معبد قطب و مطاف قدسیانست این (۱۲۶۰)

سالی ۱۲۸۵ دووباره ده‌ستیکی تریشیان به‌ ته‌کیه‌دا هیناوه‌ته‌وه. ئەم ته‌عمیره له‌ سه‌رده‌می شیخ عه‌لیی کوری شیخ عه‌بدولرەحمان ده‌بیت که‌ شیخ ره‌زا به‌ شیعریکی تورکی ده‌لیت:

خیالی ترک ایدوب آلکدم بو تاریخی حقیقتدن
 به‌شته سلسبیله‌ کوثره‌ طویایه‌ بنزرسک
 واتا: وازم له‌ خه‌یال هینا و ئەم تاریخه‌م له‌ راستی وه‌رگرت
 (له‌ به‌هشت، سلسبیل، که‌وثره‌ و طویا ده‌که‌ویت)

به‌پیتی ئەمه‌ ده‌کاته ۱۲۸۵هـ

یارمه‌تیی ده‌رویشان و دانیشتوانی شاری که‌رکوک؛ ئەم ئەرکه‌ قورسه‌ی بۆ شیخ عه‌بدولرەحمان ئاسان کردووه و شیخ خزی له‌م باب‌ه‌ته‌وه له‌ شیعریکی فارسیدا ده‌لیت:

گه‌ر بیایی به‌ ته‌ماشاهه‌ ویرانه‌ء ما
 بینی از نیست معمر شده‌ کاشانه‌ء ما

همه عالم کلمات انده بور معنی ء هو
درس این است درین مکتب شاهانه ء ما

واتا:

ئەگەر بیتی بو ته ماشای ویرانه مان
دهبینی له نه بوون ئاوه دان کراوه کاشانه مان
هموو دونیا وشه ی ئه وه به که مانای ناوی خودایه
ئهو دهرسه به له فوتابخانه ی شاهانه مان

ژیانی شیخ رهزای تاله بانی

شیخ رهزا له سالی ۱۲۵۳ی کۆچیدا له دبی (قرخ)ی نزیکه ی شارۆچکه ی چه مچه مال هاتوو ته دونیاوه. باوکی شیخ عه بدولر حمان و دایکی صافییه خاتوونه. له سه ره تاوه خویندنی له لای شیخ عه بدولر حمانی باوکی و له پاشان له لای مه لا محمه دی بلاغ و مه لای دانا حاجی مه لا سه عید زانیاری نه حو و صه رف و مه نطیق و به دیع و به یان و فیهی خویندوو. له پاشان بو ته واو کردنی ئه م زانیارییه، ده چیه شاری کۆبه و له خزمه تی مه لای دانا مه لا سه عه دی جه لیزاده پایان به خویندن دینیت.

شیخ رهزا جگه له زمانی کوردی، شاره زاییه کی زۆری له زمانی تورکی و فارسی و عه ره بیدا په یدا کردوو به م چوار زمانه شیعی زۆر نایابی و تووه. مامۆستای به ریز مه حموود شوکری ئالوسی ئه لیت: "شیعه رهکانی شیخ رهزا زۆریه یان به زویانی غیر عه ره بی، هه ندیکه به تورکی و هه ندیکه به فارسی و به کوردین. ئه و به گویره ی ره واجی ئه و زویانه ی له و شاره دا شیعه ده لیت. شیعه عه بییه کانی بی گه ردن و هه یج له نگ نین، به لکو به هه موو ئه و زویانانه شاعیره. ئه مه خاوه نی ئه ده ب و فه صاحته و به یان ده سه لمیتن." (کتیبه ده سنو سه که ی ئالوسی... کتیبخانه ی مۆزه ی به غدا).

شیخ عه بدولر حمان هه ره سه ره تاوه؛ شیخ عه لیه کوری به بیر و زانستی ریبازی ئیسلامی و خوا په رستی، بو پۆست نشینی داها تووی ته کیه ی تاله بانی په روره ئه کات، شیخ رهزایش، له کاتی ژیا نی باو کیدا؛ ئه وه نده به ته نگه مایه ی گوزه رانه وه نه بووه و به و گوزه رانه ده رویشانه ی که باوکی بو ی ئاماده ئه کرد قاییل و مل که چ بوو. به لام هه ره له ماوه ی ژیا نی باو کیدا. ده یو بست له و سنوره ته سه که ی ژیا نی ته کیه و ده رویشی بیته ده ر

و بچیتته جیهانیتکی فراوانتره وه. هر وا، یه کهم چوونی بو پایتتهختی دهولته تی عوسمانی، نهسته مول. له زهمانی شیخ عه بدولرهمانی باوکیدا بو و له گه پانه ویدا خه بهری مردنی ده زانیتت. نه وهی جیتی سه رنجه، به رهه مه کانی نه م سه رده مه ی شیخ رهزا، زوریه ی له چوارچیه ی، بییری خواپه رستی و دهرویشیدا بوو. چونکه بارودوخی نه و سه رده مه ی ته کیه و دهسته لاتتی شیخیتکی خواپه رستی وه کو باوکی ریگای نه و جو ره و شانیه ی نه نه دا که له پاش مردنی باوکی به سه ر زمانیدا ده هات. وه کو زانراوه، سه ره تای هونه ری شیعی شیخ رهزا، به زمانی فارسی له سه ر شیخ عه بدولقادی گه یلانی بووه.

له پاش کوچی دوایی باوکی، شیخ عه لیبی برا گه وره ی بووه ته پوست نشینی ته کیه و له بهر نه وهی مه لایه کی دانا و شیخیتکی خواپه رست بووه به راستی نه و جیتگایه ی پرکردووه ته وه و ته کیه؛ نه ک ته نها کووری دهرویشان، به لک و زیاره تگای مه لا و دانا کانبش بوو.

تیر نه و نازه ی که شیخ رهزا به سه ر باوکیدا ده یکرد نامینیت و شیوه ی ژیانیش ده گوریت و شیخ رهزایش خوئی له چه مه ری دهرویشی رزگار ده کات و ده که ویتته ناو گپژهنکه ی ژیانیتکی فراوانتره وه. هر چه نیک شیخ عه لی له شیخ عه بدولرهمانی باوکی ده سریشتووتر بوو و نازووقه ی مال و خه رجیبی براکانی له مل گرتووه، به لام نه مه ته نها ژیانیتکی دهرویشانه مسوگه ر ده کات و هیچی تر. نه مه یش له گه ل دهرویش ره وشتیتکی وه کو شیخ قادری برای پیتی قایل بیتت، هه موو داواکانی شیخ رهزای بو جی به جی ناکریت و شیخ رهزایش نه ده گه رایه وه دوخی دهرویشی جارن، له شیخ عه لی ده تورتیت و ده چیتته لای شیخ غه فووری مامی له کوئی، بو نه وهی هندی پاره ی لی وهرگرتیت و بچیتته نهسته مول.

شیخ غه فوور نایه ویت رهزای برازای له ولاتیتکی غه ربی وه کو نهسته مول سه رگه ردان بیتت و گفتی ده داتی که کچی خوئی لی ماره بکات و له ته کیه ی کوئی جیتگایه کی ریزداری بداتی. به لام شیخ رهزا نه یده ویست دووباره بگه ریتته وه ژیانیتکی ته کیه و دهرویشی، له مامی ده که ویتته گله بی و له پاشان هپرش بردنه سه ری و که باسی نه و رووداوه نه کات نه لیت:

نه و روزه که تورام و له که رکوک سه فهرم کرد
مانه ندی عه قارب له نه قارب هه زهرم کرد

گهردوون سینگی گردهم و هینامیه کوئی
میوانی لهکن مامه غهفووری لهجهرم کرد
خواستم که برۆم بۆ سهفهری رۆم به سیاحت
نهیهشت و دوو سهده ئههلی عهمامه ی له سهرم کرد
دانیشی، نهچن، من کچی خۆم ماره دهکهم لئی
ئهو طالبی دونیایه ئهوا موعته بهرم کرد

ئه م ژبانه یهشی بهدل ناییت و سهفهری ئهسته موئیشی سهرا ناگریت، لهوه پهشیمان
ئه بهتتهوه که له گهل شیخ عهلی کاکای تیکی داوه و ئه لیت:

سهده دهغه وتم وهختی که دیم نهخوهدتی قهلی
یارهب که له گهل شیخ عهلی بۆچی شهرم کرد
ههر دهچمهوه لای گهرچی بلتی هاتهوه دیسان
ئهو خوئیری بیکاره که من لیره دهرم کرد

بهلام واز له سهفهری ئهسته موئ نایینیت، چونکه له کاتی ژبانی باوکیدا سهفه ریکی
ئهویی کردبوو و له گهراوه داخه بهری مردنی باوکی بیست. دووباره بهههر جوړیک بیت
دهرواتهوه ئهسته موئ. لهوئ له گهل گهلک له ئه دیب و رۆشنیران و پیاوه سیاسییه کانی
کورد و تورک ناسیاوی پهیدا ئه کات و له کاروباری سیاسی دونیا و دهولته تی عوسمانی
شارهزا ده بیت، وهکو له م شیعره فارسییه باسی رووداوه کانی ئهوه سهرده مه ی ئه وروپا
دهکات:

به بزم عشق مگر جز حدیث مهروو فا
مرا بکار نیاید قران (ناپلیون)
مرا از ان چه که فیروز گشت (بسمارک)
مرا از ان چه که پامال گشت (ماکماهون)

واتا:

له بهزمی دلداریدا له راز و نیازی (میهر و وفا) بهولاوه هیچ بهدهردی من نایهت
قرانی (ناپیلون) هیچ به که لکی من نایهت
من لهوهم چی که (بسمارک) سهرکهوت؛

من له ودهم چی که (ماکماهۆن) له ژنیر پێدا سوایهوه؟!.

له ئهسته موڵ، میللهت له سوڵتان عهبدوولحه مید که وتبووه تهقه وه و داواى مافی دیموکراسی و دانانی یاسای بنه‌ره‌تی (قانونی اساسی) ده‌کرد. شیخ ره‌زایش له دژی سوڵتان لایه‌نگیری میلله‌تی ده‌کرد، به‌لام له ئیتحادیه‌کانیش به‌داخ بوو. به سوڵتان ده‌لیت:

دوشمنه قارشى کدى، میلله‌ته قارشى اصلان

لعنة الله على حضرة هذا السلطان

واتا:

به‌رامبه‌ر دوژمن پشيله و به‌رامبه‌ر میلله‌ت شیره

له‌عنه‌تی خودا له‌ه‌زه‌تی ئه‌م سوڵتانه‌ی بیت

له‌پاش ئه‌وه‌ی سوڵتان به‌ناچاری مل که‌چ ده‌بیت و قانونی ئه‌ساسی داده‌نیت، خه‌لقى وا ده‌زانن ته‌نها ئه‌م یاسایه‌ چاره‌سه‌ری هه‌موو گیروگرفتی وولات ده‌کات. به‌لام ئه‌م هه‌له (ئیتحادی) یه‌کان ده‌یقۆزنه‌وه و له‌ ره‌گه‌ز په‌رستیدا له‌ جارێ خراپتر ده‌بیت و ئه‌وان وولات ده‌به‌نه‌ رپوه. شیخ ره‌زا نا‌ره‌زایی ده‌رده‌پریت و ده‌لیت:

ملکک اصلاحنه بر مییتی ایتمش مامور

آفرین قوهء ادراکنه باب عالی

واتا:

بۆ چاره‌سه‌رکردنی وولات مردوو یه‌کی کردووه‌ته‌ مه‌ئموور

نافه‌رین بۆ هه‌یزی هه‌ستت ئه‌ی (بابی عالی)

له‌پاش دانانی یاسای بنه‌ره‌تی (قانون اساسی) بارودۆخی وولات خرابتر بوو ئیتحادیه‌کان ئه‌و هه‌له‌یان بۆ خۆیان قۆزته‌وه و ژبانی میلله‌تانی تر خرابتر بوو. شیخ ره‌زا ده‌لیت:

بیچاره عدالت که بیقمشدی بناسی

بردن ایچنه سیچدی بو قانون اساسی

واتا: بیچاره عدالت که بناغهی رووخابوو

به‌جاریک ئه‌م قانون ئه‌ساسیه‌ گوی تی کرد

ژیانی کۆمه‌لایه‌تی ته‌کیه و گه‌ره‌کی به‌رته‌کیه؛ په‌روه‌ده‌یه‌کی تایبه‌تی شیخ په‌زای کردبوو. له‌سه‌رووی ته‌کیه‌وه، له‌دیواخانی شیخ‌عه‌لیی کاک، مه‌لا و داناکانی کوردستان و پیاوه‌ناسراوه‌کانی ئایینی کۆریان ده‌به‌ست و باسی زانستی ئیسلامی ده‌کرا و له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌کۆری ده‌رویشان ده‌به‌سترا و له‌سه‌ر ده‌نگی ته‌پل و ده‌ف گۆرانیی خواپه‌رستی و خۆشه‌ویستی پیرانی ته‌ریقه‌ت ده‌وترا. له‌سووچیکێ تریشه‌وه‌شیخ قادری برای، له‌به‌ر ده‌ست کورتی خۆی خزانبووه‌ژوو‌ریکی تاریکه‌وه، به‌لام به‌و بی‌ره‌رۆشنه‌ی هه‌موو تاریکیی ژبانی دامالی بوو و ته‌نها گله‌یی حالی خۆی و سکالای دلی له‌گه‌ڵ خوادا به‌نه‌ینی ده‌کرد که له‌شیعریکی تورکیدا ده‌لیت:

بنای عیشمی قهریله‌ویران ایلین معمار

أمیدم وار که دستی لطفیله‌معمور ایدر برگون

واتا: ئەو وه‌ستایه‌ی که له‌کاتی تووره‌بیدا خانه‌ی ژبانی ویران کردوو

هیوادارم که رۆژیک به‌ده‌ستی به‌خشنده‌ی ئاوه‌دانی بکاته‌وه

شیخ‌قادر، عیزه‌تی نه‌فسی زۆر گه‌وره‌بوو، هه‌رچه‌نیک شیخ‌عه‌لی درێغیی هیچی لی نه‌ده‌کرد، به‌لام له‌ژیانی ده‌رویشی به‌ولاره‌چی ده‌کات، شیخ‌قادر به‌وه‌ش شوکرانه‌ی خوای ده‌کرد.

نه‌کسب مال ایچون سعی و نه‌جاهه‌رغبتتم واردر

قناعت چوق یشاسون سایه‌سندنه‌راحه‌تم واردر

واتا:

نه‌بو‌سامان کۆکردنه‌وه‌تێده‌کۆشم و نه‌بو‌جاه‌مه‌یلم هه‌یه

هه‌ر بۆی قه‌ناعه‌ت له‌سایه‌بیدا ئاسووده‌بیم هه‌یه.

شیخ‌په‌زا وه‌کوو شیخ‌قادر نه‌بوو. به‌شداری له‌سامانی برا و مامه‌کانی به‌مافیکی په‌وای خۆی و که‌م و کورتی له‌چاوی ئەوانی ده‌زانی وه‌کوو ده‌لیت:

بیگانه‌هه‌موو صاحبی جاه و جه‌به‌رووتن

بیچاره‌برای شیخ‌عه‌لی موفلیس و رووتن

شیخ‌عه‌لی دتی "قرخ" و "تاله‌بان" که له‌شیخ‌عه‌بدولره‌حمانی باوکیانه‌وه‌بو‌یان مابوو، بو‌شیخ‌په‌زای ته‌رخان کردبوو. هه‌ر له‌پایزیشه‌وه‌هه‌موو ئازوو‌قه‌ی وشکه‌ی

زستانی بو برا و برازاکانی دهنارد و نان و چیشتی ئیوارانیان له مهنجه‌لی خو‌یه‌وه بۆیان ده‌چوو. به‌لام ژیان بریتی نه‌بوو له‌مه و شیخ په‌زایش به‌مه قایل نه‌ده‌بوو و شیوه‌ی ژیانیش له چوارچیوه‌ی قه‌ناعه‌تی ده‌رویشی چوو‌بووه ده‌ری.

دیواخانی شیخ په‌زا بریتی بوو له‌ژوور و هه‌یوانیک له‌نزیکی دووهم ده‌رگای ته‌کیه که ده‌ینوارییه مالی خو‌ی له‌گه‌ره‌کی به‌رته‌کیه. هه‌موو دیواره‌کانی به‌نوکه قه‌له‌م به‌شیعری شیخ په‌ش کرا بوو، یا شیخ خو‌ی و یا که‌سانستر، بو‌ئوه‌ی له‌بیریان نه‌چیت، لی‌ره‌دا تو‌ماریان ده‌کرد. به‌لام به‌داخه‌وه، نه‌شیخ په‌زا خو‌ی و نه‌یش که‌سیتر بیرى له‌وه نه‌ئ‌ه‌کرده‌وه ئه‌و شیعرانه کۆکاته‌وه و تو‌ماری بکات و زۆری فه‌وتا، شیخ په‌زا ده‌یوت: "دیوانی من له‌سینه‌ی سه‌دان که‌سدا تو‌مار کراوه" به‌لام ئه‌و سه‌دانه زۆریه‌یان له‌ژیر خاکدان.

گه‌لیک له‌پیاوانی هاوده‌می، له‌گه‌ره‌کی به‌رته‌کیه و ناوشار له‌م دیوه‌خانه‌دا له‌شیخ په‌زا گرد ده‌بوونه‌وه و زۆریه‌ی کاتیان به‌شه‌ره‌شعیر و نوکه‌بازی را‌ده‌بوارد.

دانیشتوانی گه‌ره‌کی به‌رته‌کیه، له‌په‌سه‌ندا هه‌موو کوردن، به‌لام هه‌ر یه‌که له‌هه‌ریمیکێ کوردستانه‌وه هاتوون. وه‌کو: قاله‌ ته‌نیایی، ئه‌مین سوورداشی ئه‌مینه رووتی زه‌نگنه، محمه‌د ئه‌فه‌ندی خه‌لیفه، سلیمان چاووش، ساله‌ی چه‌رمه‌په‌ق، ئه‌حمه‌د مه‌لا ژن، تو‌فیقی بیلال، سه‌ید ئه‌مین هه‌پلوس، سه‌عه به‌شیر، سه‌عه‌ی حه‌مه وریز، فه‌قیبی ئه‌ولا چاووش، حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح، بله‌ منگن، ئه‌حه‌ی سو‌فی عه‌زه‌م ده‌م بۆر، وه‌ستا عه‌بدو‌للای که‌وش دوور، خه‌لیفه ئه‌حمه‌د... هتد.

ئهم هه‌مه‌ چه‌زه‌یه، وه‌کو یه‌ک فامیلیا و یه‌ک ئی‌ل له‌ده‌وری شیخانی تاله‌بانی کۆبوو‌بوونه‌وه و ژیانیان ده‌برده‌ سه‌ر.

کوره‌کانی شیخ عه‌لی، هه‌ربه‌که له‌حه‌وشی ته‌کیه دیواخانیکی تایبه‌تی بو‌ خو‌ی دانا‌بوو. شیخ مه‌حمه‌د عه‌لی؛ میوانداری عه‌شایر و نان و خوانی له‌مل گرتبوو، خه‌لقیکی زۆری لی‌ کۆده‌بووه‌وه و ئیوارانیش، بو‌ئوه‌ی لاوانی به‌رته‌کیه له‌ناو شاردرا تووشی گیتچه‌ل و فیری په‌وشتی خراپ نه‌بن، شه‌وان به‌یاری (سینی و زه‌رف) و گالته و گه‌پ رایانده‌بوارد و له‌به‌ر ئه‌وه‌ی شیخ په‌زایان له‌و گالته و گه‌په به‌شدار نه‌ده‌کرد رقی هه‌لده‌سا و هه‌جوی ده‌کردن.

شیخ موحه‌مه‌د په‌ئووفیش ده‌سته‌به‌کی لاوی ئازا و چاپوکی له‌خۆ کۆکردبوو ده‌سته‌لاتی به‌سه‌ر شاردرا کیشابوو.

دهلین؛ لهسه ده می عوسمانی، شیخ ره ئووف ده یه ویست بیته سه رۆکی شاره وانایی که رکووک، به لام موته سه ریفی تورک عه ونوللا (عون الله) ده یه ویت تورکمانیکی هاو زمانی خۆی بکات و له ئه نجامی ته قه لای ئه ودا تورکمانه که ده کریتته سه ره ک شاره وانایی. شیخ ره ئووف ئه مه ی پین ناخۆش ده بیته و چوار لای چه کدار له گه ل خۆی ده بات و سه ره ک شاره وانایی ده رده کات و خۆی له جیبی داده نیشیت. کابرا ده چیتته لای موته سه ریف و بۆی ده گپرتته وه. ئه ویش سه رۆک ژاندارم له گه ل خۆی ده بات، ته ماشا ئه کا شیخ ره ئووف له جیگای سه رۆک دانیشتوه. هه ر له ده رگاوه به تورکی ده پرسیت: "شیخ موحه مه د ره ئووف کئ تووی کرده سه ره ک شاره وانایی؟". شیخ ره ئووف ده ست بۆ ده مانچه که ی پشتی ده بات و ده لیت: "پاشام ئه مه منی کرده سه ره ک شاره وانایی..." "په کی... په کی..." ده لیت و ده گپرتته وه سه رای حکومه ت و بروسکه به ک ده نیریت بۆ والیبی مووصل داوا ده کات شیخ ره ئووف بکریتته سه رۆک شاره وانایی و ده لیت: "ئیمه به کیکمان پیوسته ئه و حکومه ت بپارپزیت نه ک حکومه ت ئه و بپارپزیت. شیخ ره ئووف ده کریتته سه ره ک شاره وانایی که رکووک و له پاش ئه ویش شیخ حه بیبی برای و له پاش شیخ حه بیبیش شیخ فاضلی ئامۆزای سه ره ک شاره وانایی که رکووکیان کردوه.

ژیانی به رته کیه ییش بریتی بوو له چه ند مانگیککی کار و که سه به ت، ئه وه ی له کاتی مه ر پینه وه دا "کارگه یی" ده کرد و هه ندیکیشیان سالی چه ند کاروانیککی تووتنی قاچاگیان ده هینا بۆ جگه ره فرۆشه کانی ناوشار و هه ندیکیش له بازاری کۆنه فرۆشان «قاریلر بازاری = بازاری پتوپیریزن» دوکانی کۆنه فرۆشیان هه بوو، به مانه ئازووقه ی زستانیان ئاماده ده کرد و ئیتر به دریتی سالی کاریککی وایان نه بوو، له م دیوه خانانه رایانده بوارد.

شیخ ره زا ده وری هه رزه کاری له نیوان ئه م جۆره ژبانه کۆمه لایه تییه دا رابوارد. له لایه که وه زیکر و خواپه رستی ده رویشان و له لایه کی تریشه وه کۆری مه لا و رۆشنییران و پیاو ماقوولانی شار و سه رۆک ئیلان و هه روا مه جلیسی گالته و گه پ، ئیتر زیره ک ئه وه یه ئه م هه موو دژابه تییه و بییری چه شن چه شنانه بقۆزیتته وه، ته نها بلیمه تی شیخ ره زا ئه م هه موو بیرو رایانه ی هه لقه زتسو و بوو بووه ئه نسکلۆپیدیای بیرو رای ته صووف و ده رویشی خواپه رستی و رۆشنییری و ئه دهب و شیعر و گالته و گه پ، له م لاوه؛ له سنه و سابلان و کرمانشاوه و له ولاوه تاکو ئه سته مو و له باشووریشه وه تاکو به غدا، زیره کی و بلیمه تی، وه کو "هۆشووچن" گۆل گۆل ده یچنییه وه و "سوواله" یه کی هه مه په نگی لئ ده هۆنییه وه. هه موو که سیک ئه م ژبانه ی ده دیت، به لام وه کوو کورده واری ده لیت: "هه موو

چه کمه زهر دپیک همه مزه ناغا نییه".

شیخ عه بدولر حمان، هه ره له سه ره تایی پۆست نشینییه وه، براكانی بۆ رتگا پیشاندان به رتیبازی تاله بانایی قادری، به هه رتیمه کانی کوردستاندا بلاو کردبووه وه. شیخ غه فوور بۆ کۆبی و شیخ عه زیز بۆ ناوچهی (گل) و شیخ موحه مه د صالح و شیخ عه بدولکه ریم بۆ بادهوا و ساله یی و شیخ موحه مه د عارف بۆ ناوچهی سیروان و شیخ موحه مه دین بۆ سه رتاب و جاحیلر... هتد. ئەمانه تاله بانیان له فامیلیایه کی بچووکى ئایین په رسته وه کرده ئیلتیکی گه وره ی دهسته لاتدار. ئەم ئیله که وته شهر و شور و په لاماردانی ئیلانی تری و هه رتیمیکی زۆریان داگیرکرد. شیخ ره زایش ده بوايی، به هه ق و ناهه ق پارێزگاری له ئیلتیکی خۆی و دژی ئیلانی تری بوه ستیت و ژیان و گوزه رانیشی که وتبووه سه ره ئەوه. وه کوو ده لیت:

جائیزه م مه طلوه به ئەم مه دحه م به خۆرای نییه

هورقمانیش بی (ره زام) گه ره هیج نه نیرن یاسه تتار

ئیتتر نه شیخ عه لیبی کاکى به م هه موو دانایی و دل گه وره یی و نه یش خزمانی و دۆستانی و هه تا سولتانی عوسمانی، سولتانیکی به زه بر و زۆری وه کو عه بدولحه میدیش له زمانی رزگار نه ده بوون که به سولتان ده لیت:

کاشی یک روزم بما بین همایون ره دهند

تا (حمید خان) را بگویم: ای (حمیر المؤمنین)

بعثت تو برخلاف بعثت پیغمبر است

(انت ما ارسلت الا زحمة للعالمین)

واتا:

خۆزگه تاچه رۆژتکم ری ده ده ن به مابین هه مایونی

تا به حمید خان بلتیم ئەی گوئی درێژی موسلمانان

ناردنی تو به پیچه وانه ی ناردنی پیغه مبه ره

تو بۆ نازاری خه لق نه بی بۆ هیچی تر نه نیراوی

چونکه سولتان خۆی به "امیر المؤمنین" ناو ده برد و وای جار دابوو که خه لافه تی ئیسلامی بۆ ئەو ماوه ته وه و له جی پیغه مبه ره دانیشتوووه.

له م هه جوه ی سولتان شیخ ره زا راده کیشرتیت بۆ به رپرسیاری و له گه رانه وه یدا پرسپاری

ټه نجامی لى ده کهن. ده لیت "لهت" ټکیان پټوه نام، "رهزا" بووم، بووم به رهزالت".
 لهم سه فه رانه ی ټه سته مول و به غدا، شیخ رهزا پټوه ندى و دؤستایه تی له گهل گهل لیک له
 ټه دیب و شاعیر و رؤشنبیرانی کورد و تورک و عه رب په یدا ټه کات، له وانه شاعیری
 تورکی به ناوبانگ نامیق که مال. که ده چټه لای نایناسیت و به فیزیکه وه ده ست درټر
 ده کات و ده لیت: "بن که مال = من که مال" شیخ رهزایش: "بنده فحولی اهلی که مال".
 نامیق که مال ده یناسیت و گورج" شیخ رهزا سکز... بیورکز... بیورکز" پټش وازی لى
 ده کات. ژبانی شیخ رهزا له گهل ټه وه شدا چاکترین و فراوانترین به ره می ټه ده بی هه بوو،
 وه کو گه رده لولوی گه رمیان تووشی هه رچی ده بوو له گهل خویدا ده پټچایه وه. له لایه که وه

من سنیم نامم رهزا - کلب امام مرتضى
 درویش عبدالقادر - راهم به مولا میرود

واتا:

من سونیم نامم رهزایه - سه گی ټیمامی مورته زام
 ده رویشی عه بدولقادر - ریگام به ره و خوا ټه چی

له لایه کی تربیه وه:

نه قیبک نقبینه گیرمش هه زران کیر افغانی
 گوتی وارسه دیانسون نسل پاک غوث گیلانی

واتا:

هه زاران کیری ټه فغانی چووه ته کونی نه قیبه وه
 گه ر قنگی هه په به ریگریته نه وه ی پاکى غه وشی (غه وسی) گه یلانی

و له گهل ټه وه هه موو پټوه ندیبه ی که فامیلیای تاله بانى له گهل فامیلیای کاک ټه حمه دی
 شیخدا هه بیوو شیخ رهزا به هه موو رټزیکه وه:

مه ریو و طه حه یاتم به سوله یمانی و خاکی
 خوژگه م به سه گی قاپییه که ی ټه حمه دی کاکى

که چی له پاش کوشتنی سه مه دی تاله بانى و له ټوله یدا کوشتنی شیخ حوسینی
 قه ره چټوار و له شکر نارایی به رزنجه و تاله بانى، شیخ رهزا له سه رچوک بویان ده چټه
 سه نگره وه و هه جوی وایان ده کات که موو له جټی سه وز نه بیت.

وه نه بئ هونه ری شیخ رهزا ته نهها له مه دح و هه جودا بیت، له سیاسه تی ولاتدا شارهزا و لایه نگیری میران و میرنشینانی کوردوستان و نهقدی رژیمی سه لته نه تی عوسمانی و هیرش بردنه سهر حکومت و دهیدیت زور هه بوون له سایه ی سولتانه وه سامان و جاهیان په پیدا ده کرد، به لام زوریه یان که لله بو شن، دهیوت:

عالمه عام اولدیغندن التفات پادشاه
خرده خی بر آد قزانندی سایه شاهانه دن

واتا:

له بهر نه وه ی نیلتیفاتی پادشاه هه موو سوو چیکی گرتووه ته وه، که ریش، له سایه ی شاهانه یه وه ناویکی دهسکه وتووه.

نه وه ی جیی سهرنجه، شیخ رهزا له هه جودا، خو و ره وشتیک نانیتته یه کیکه وه که نه وه ی تیدا بیت. به پیای نا په سه ند نالیت نا په سند، نه گهر و ابیت سهرنجی خه لقی راناکیشیت و هه جو کراوه که ییش پیی تووره نابیت.

رؤژتیک شیخ عه لیی کاکی لئی تووره ده بیت و ده لیت: "رهزا، نه مه چیه که س ما هه جوی نه که بیت و لیمانی نه تورتینی؟" ده لیت: "به لئی... نه وانه ی هه جو هه لئاگرن، خوا و پیغه مبه ر و نیمامی عه لی و شیخی گه یلانی، هه جوی نه مانه م نه کردووه". له بهر نه وه دلنیام نه و نیل و که سه به ریزانه ی که ناویان به خراپه له شیعه رکانی شیخ رهزادا دیت، هیچ دلگیر نابن و ته نهها له سووچی هونه رمه ندیبه وه ته ماشای شیخ ده کن. خوالیخوش بوو فه تاح ناغای کاکه یی زور جار کوی له شیعه رکانی شیخ رهزا که به سه ر نیلی کاکه ییدا هه لیداوه ده گرد و قاقا پیده که نی. هیچ گومانی نییه، نه وه ی نه و که سانه ی که شیخ رهزا هه جویانی کردووه، له پیش نه وانیتر دیوانه که ی ده قوزنه وه.

پله ی سییه می ژبانی نه ده بی شیخ رهزا له به غدا بوو. شیخ عه لی به هه موو توانایه که وه ته قه لای نه وه ی ده دا دللی خه لقی راکیشیتته لای خو ی، که چی شیخ رهزا به و هه جوانه خه لقی ده توران. رؤژتیک حاجی عه لی قه ردار دیتته لای شیخ عه لی و ده لیت: "من پیایویکی حاجی و دیندار و مه خلیصی ته کیه ی تاله بانیم، که چی شیخ رهزا له شیعه ریکدا منی هانیبه ته ریزی میناس گاوور، نه مه چو ن خوا قه بوول نه کا!" شیخ عه لی زوری پی ناخوش ده بیت و ده نیریتته دووی شیخ رهزا و هه ر له ده رگا که وه: "رهزا... نیمه ته قه لا نه ده بین دللی

دوو مسولمان راکیشین که چی تۆ به دوو قسه ی هیچو پوچ لیمانی ده تۆرینیت... چون مسولمانیکی حاجیی وه کو حاجی عه لی ده به یته ریزی میناس گا ور؟" شیخ رهزا ده لیت: "نازانم من له دهس کئی سه ری خۆم هه لگرم... به یانی زوو میناسیش ده رگای لیم گرتوه و ده لیت؛ من هه رچه نیک گا ورم به لام پیاو یکی به وجدانم، خوا چون هه لئه گریت من ده به یته ریزی حاجی عه لی".

ئیتر شیخ عه لی بیری له وه ده کرده وه که شیخ رهزا له م گیه ژه نگیه ده ربینیت و بیگه ریتیتته وه سه ر دۆخی ده وری ده رویشیی شیخ عه بدولر حمانی باوکیان، له به ره وه ته کیه ی تاله بانیی به عدا ی پی سپارد و کردیی شیخی ئه وئ و له سالی (۱۳۱۸هـ) وه کو "طیب رغماً عنه" هاته به عدا و له ته کیه ی تاله بان ی له گه ره کی مه یدان جینشین بوو. له به عدا ناشنایی له گه ل گه لیک له پیاو ه ناسرا وه کان و ئه دیب و شاعیری کورد و عه ره ب په یدا کرد. له وانه هه مدی به گی بابان و سه لیم به گی بابان و مفتی زه هاوی و شاعیری ناسرا و جه میل صدقی زه هاوی و سه ید مه حمودی گه یلانی و ئیبراهیم پاچه چی و عیسا ئه فندی جه میل زاده... هتد.

ده گینه وه، شیخ رهزا رۆژتیک له به عدا له گه ل سه ید مه حمودی نه قیبی گه یلانی یاریی شه طره نج ده کن. به ده ستیکی شه طره نج و به وه ده ستیشه وه ته سبیح، ویرد و دؤعا ده خوینیت. له ناکا و هاوار ده کات و ده لیت: "قتلته ورب الکعبه" سه ید مه حمود و ده زانیت شای شه طره نجی کوشت و ده لیت: "وین... وین قتلته؟" .. ده لیت: "ئه مه نا.. مفتی زه هاوی" و هه جو هه ی مفتیی بۆ ده لیت و به عه ره بی تیی ده گه یینیت. سه ید مه حمود ده لیت: ئه مه چون بلیمه تیکه، به ده ستیک شه طره نج و به ده ستیک ته سبیح، به لیو وورد و دؤعا و به بیر شیعر ریک ده خات!!

پیوسته ئه وه یش بلین شیخ رهزا، له حه قیقته تدا ئه و شیخ رهزایه نییه که له شیعه رکاندا خۆی به گه لیک ره وشتی ناپه سه ند ئیتته مام ده کات که به ته واوه تی له وه ره وشتانه وه دوور بوو، بۆ نمونه، له ده وری عوسمانیدا که ده ولت سه ری بۆ گه لیک له داواکانی ده ولته ئیستیعماریه کانی ئه وروپا شوړ کردبوو، هه تا بیگانه به پیتی یاسای عوسمانی تاوانبار نه ده کرا، به لکو به پیتی یاسایه ک که "قانونی اغیار" یان پی ده ووت، شیخ رهزا ده یه ویت گالته به و یاسایه بکات. له ستایشی ئه حمه د پاشای باباندا، توهمه تی کوره بولغار که بۆ خۆی دروست ده کات و داوای پاره له ئه حمه د پاشا ده کات که

به پیتی (قانونی اغیار) پارهی کورہ بولغارہ که بدات. هیچ گومانی نییہ ئه مه بی ئه سل و فہ سلہ. ئه یه ویت بلتت کورپکی بولغاری حیزیش به پیتی یاسایه کی تایبہ تی مافی هہ یه. وه کو «الشعراء یقولون مالایفعلون».

گه لیک له شاعیرانی کوردستان دانیان به وه ستایی شیخ رها له مه میدانی شیعیری غه زلدا ناوه، یه کییک له وانه مه لا محمه د که رمی قازی سه قزییه (۱۸۴۸-۱۹۱۰) له دایک بووه ن، که نازناوی "که وثر" ه. ئه مه یش دهقی نامه که یه که له ماموستای کورد له فارسییه وه کراوه ته کوردی:

"بۆ خزمه تی جه نابی زمانپاراوترینی شاعیران شیخ رها به سه رگه ردی وجودی به خته وه رت بم.

دوای پیشکەش کردنی ئاره زوومه ندیی بی برانه وه، له بییری دره وشاوه ی ئیوه ی پایه به رزدا ئاشکرایت و نادیار نه میتیتته وه. له و رۆژه وه ئه م که مینه یه توانای ئه وه ی بووه مرواریی شایسته ی شیعره کانت و وته ی ته ر و تازهی گه وه هری بییری ده ست بۆ نه براوی ئیوه ی به ریز (خواته مه نتان در پتر بکات)، له سه ده ف ده ره پین و له گوپکه ی دلدا بیکاته گواره و له لاپه ره ی دلله ی خه میندا بینه مایه ی سه ردانه واندن و به خشین و له کوشکی باخی بییری که م و کورتیا بینه حوور و غیلمانی به هشت و خزمه تگوزارانی سه ردارانی تاجدار سه رومپی سال و مانگ و سه عات و رۆژ و شه و، ئاره زووی ئه م چاوه فرمیتسکاوییه، دیتنی روخساری ئه و زاته داوین پاکه یه دلخوازی ئه م سته مدیده یه ی رۆژگار، بۆ هه همیشه خویندنه وه ی شیعیری ئه و پیرۆزو تازه یه، که به زمان و گیان و، دیار و نادیار، له پیشگای یه زدانی په روه ردگار، له سینه ی پر بلتسه دا مایه ی هیور بوونی کلپه ی ناگری دووری و هاوراز و هاو خه مینه.

به لئ له م ماوه یه دا ئه وه ی توانای له ئه ستوگرتنی باسی ژانی دووری و باری ئاوات و تاسه ی ئه م که مینه یه ی له باردا بوو، له پالته وانی ده وران برای میهره بان مه لا عه بدوللا زیاتر به چاک نه زانرا، بۆیه هه لی له ده ست نه دا و به نارذنی ئه م کورته ئاواتنامه یه، که وته په له و به کلیلی ده روازه ی خسته نه پرووی سکالا و پوخته ی ئه و پرازه وه، قفلتی سنووقی ئاواتی میتینه ی خوئی کرده وه و بۆی سی غه زه لی له پالاوته ی بییری خوئی دارپشت و چنی.

سازم مگر سیاهی چشمان خود مداد
تا در لباس نامه ببینم جمال دوست

واتا:

مه‌گهر ره‌شینه‌ی چاوی خۆم بکه‌م به مه‌ره‌که‌ب
تا جوانیی دۆست له به‌رگی نامه‌دا ببینم

هه‌رچه‌نده پێشکه‌شکردنی ئەم غه‌زه‌لانه و ناردنی ئەم دیاریبانه بۆ مه‌لبه‌ند و
هه‌ریمگه‌لی ده‌وله‌تی عوسمانی وه‌ک ناردنی ورده (زیره) و (شاله) بۆ (کرمانی) یان
وه‌ک لافی خه‌تخوشییی لای هونه‌رمه‌ندی (ئه‌سفه‌هانی)، به‌تایبه‌تیش بۆ ولاتی که‌رکوک و
که‌ به‌بوونی ته‌شرفی موباره‌کی ئیوه (خوا ده‌وامی گه‌وره‌بیستان بدات)، وه‌ک زێری قالبی
که‌ میعیاری بێبه‌ره‌وه، که‌ شایسته‌ی به‌کار هیتانی نه‌بێ، به‌لام ره‌نگه‌ له‌ کاتی ناو‌بردنی
ئەم که‌مینه‌یه‌دا بێته‌ مایه‌ی یادگار و له‌کاتی خوتندنه‌وه‌شدا بێته‌ مایه‌ی یادکردنه‌وه‌ به
گوێهری ئایه‌تی «لایکلف الله نفسا الا وسعها» بۆیه ناردمه‌ خزمه‌تتان، چونکه‌ وه‌کو
وتوو یانه:

طاعت ار هیچ نباشد گنه‌ی باید کرد

در دل دوست به‌ر حیله‌ ره‌ی باید کرد

واتا:

ئه‌گه‌ر هیچ تاعه‌تییکی خوات نه‌بێ، ئه‌بێ گوناھی بکه‌ی
چونکه‌ مرۆ ئه‌بێ هه‌ر چۆن بووه‌ رێبه‌ک بکاته‌وه‌ بۆ ناو دلی دۆست

منیش به‌ ناردنی ئەم شیعره‌ نارێتکانه، رینگه‌ی دۆستایه‌تیم له‌ دلی ئیوه‌دا کردووه‌ ته‌وه،
جه‌نابیشتان به‌و په‌ری سۆز و ویژدانی خواپیداویی خۆتانه‌وه، له‌ کال و کرچی به‌یته‌کان و
که‌م و کووری پایه‌کانی چاوپۆشی و په‌سه‌ندی چه‌شی گه‌وه‌هه‌ری بفه‌رموون، داخواز و
تکا‌کاریشم چهند لاپه‌ره‌یه‌ک له‌ مرواری شیعی خۆتان که‌ له‌ به‌رده‌ستدان و ئاماده‌ن،
له‌هه‌ر بابه‌تیییک بن، چ له‌ بابته‌ ستایشی خوا و چ پیا‌هه‌لدان و چ قه‌سیده‌ و چ لاقرتیو و
توانج و داشۆرین و داواکاریان ئیجگار زۆره، به‌ تایبه‌تی لای ئەم که‌مینه‌یه‌ وه‌ک گوگردی
سوور وایه. به‌ناوی دیاری و خه‌لاته‌وه‌ که‌ لای چا و و دل‌رووناکان دیارییه‌کی بێهاوتایه‌ و
له‌گه‌ڵ وه‌لامنامه‌که‌دا، به‌ مه‌لا عه‌بدوللادا بۆمی په‌وانه‌ بفه‌رموون، تا بۆ بلاوکردنه‌وه‌ی و
به‌روپیدا‌نیان که‌سانییکی زۆر له‌ وێژه‌ی ئیوه‌ی به‌ریتز و ده‌ست ره‌نگینتان ناگادار بکه‌مه‌وه
چونکه‌ خۆت واته‌نی «حه‌یفه‌ برزی تیغی مچه‌وه‌هر له‌ غیلافا».

له‌ کۆتاییدا خوا ته‌مه‌نتان درێژ بکات و هه‌میشه‌ش چاوه‌روانی مژده‌ی سه‌لامه‌تی و

فرمانت نام.

بدون سابقه ابلاغ گفته اند خطا است
ولی بسوی هنرمند و اهل فضل روا است
سوال کردم ازین نکته از وزیر خود
جواب داد که اری جناب شیخ رضا است

واتا:

وتویانه راگه یاندن بی ئه وهی پیشینه بی له نیوانا هه بی، هه له یه
به لام لای مرۆی هونه رمه مند و خاوه ن فه زل ره وایه
له م باره وه له راویژ بی کرای خۆم پرسی
وه لامی دایه وه، وتی: به لئی جه نابی شیخ ره زایه
(با: به لئی، جه نابی شیخ رازییه)

ئیمه ئه و غه زه لانه ی مه لا محه مه دی کریمی قازی که له بنه ماله ی شیخ الاسلامی سه قزه
ده سمان نه که وتوو به لام به پیتی ئه وه ی ئه م کاغه زه ی سه ره وه ی ناردوو به بو که رکووک،
ده بیت له پیش چوونی شیخ ره زا بو پیشه وایی ته کیه ی تاله بانی له به غذا که له سالی
۱۳۱۸ کۆچیدا بووه، بوو بیت. مه لا محه مه د زۆر به ترس و له رزه وه شیعه ره کانی
پیش که شی شیخ ره زا ده کات، ره نگیشه ئه و شیعه ره ی شیخ ره زای دیبیت که بو عه بدولالا
پاشای ره واندزی ناردبوو ده لیت:

شاعیری گنده طبع همچو جعل
شعر او چون شعور او مختل

واتا:

شاعیریکی ته بیعه ت وه ک قالۆنچه بوگه ن
ئه بی شیعه ریشی، وه ک هه ست و شوعووری، شتیواو بی

شیخ ره زا و شاری که رکووک

شیخ ره زا رۆله ی شاری که رکووکه، ژبانی مندالی و هه رزه کاری له که رکووک پابواردوو
و هه ر له که رکووکیش به هره ی هونه رمه ندی وه رگرتوو. که رکووک گوپرستانی

باوباییریته تی، خوئی و خیزیانی زۆریه تی ته مه نیان له که رکوک بووه و جوانترین و فراوانترین به ره مه می هونه ری و ئه ده بی لیتره هه لقلو لوه و له ژیر چاوه دیری باوکیکی خواپه رست و زانا و شاعیر په روه رده بووه و ژیانیکی ده رویشانه تی ئاسووده تی رابواردووه . به لام ئه و به هره هونه رمه ندییی ه ئه و نه ده ناگه هان بوو له سنووری شاری که رکوک جیتی نه ده بووه و له گه ل ژیانی ده رویشانه تی ته کیه دا نه ده گونجا، ده یه ویست، نه ک ته نها گه شتی ولاتی عوسمانی و ئیران، به لکو به جیهاندا بگه ریت و جاری هونه رمه ندیی خوئی پیتا بلا و بکاته وه .

بیــــــــــــرون دلده بولمادم آثار کنز راز

جاک درونه عطف عنان ایتمک ایسترم

واتا:

له ده ره وهی دلدا نه مدیت ئاساری گه نجینه تی راز
ده مه ویت سه ریچی له به سستی رووخی ده روون بکه م

به لام له پاش کوچی دوایی باوکی، نه ئه م به و ژیانیه تی ده رویشانه تی رازی بوو و نه ییش مام و برا وه کوو باوکی نازیان ده کیتشا، تووشی گیروگرفتی ژیان بوو و دلی له که رکوک و خزمانی خوئی ره نجاووه و چه ند جاریک به توواری که رکوکی به جی هیشتووه، به لام چۆله که ی دلی هه ر بو که رکوک باله فری کردووه و به په شیمانی گه راوه ته وه شاره دلگیره که ی خوئی.

بو موجته هیدان گه رچی جه وازی نییه ته قلید

من موجته هیدم، هاتم و ته قلیدی که رم کرد

به لام چۆن بچیتته وه که رکوک، خوئی به به ش خوراو ئه زنیته و خزمانی له گه لیتا باش نین.

به م حاله ئه گه ر ده فعه یی تر بچمه وه که رکوک

مه علومه به مه ردی نه رواوه له سه رم تووک

بوچ بچمه وه که رکوکی قورمساغ که له گه ل من

ئه هلی هه موو ناسازه وه کوو ئاوی هه مامووک

گله یی له که رکوک ناکات، دلی هه ر بو که رکوک لی ده دات، به لکو له که سوکاری

خۆی که نه یان توانیوه دلی بیننه جی، له بهرئه وه غه ربیی و سته م ئه چیشیت و سه ر بو
خزمانی دانانوتیت:

پیم خو شه، له بهر جه وری برا و لومه یی ئه قوام
سه د جار له غه ربیی بکه وم موفلیس و مه هتووک
رۆژی به مرادی منیش ئه لبهت ده گه ری چهرخ
ئه م میچه قه راری نیسه گاهن جگه گه ه بووک*
شهش مانگه زیاتر که له پاش مه رگی بده رم من
مه غدوورم و مه ظلوم و جه فا دیده و مه هتووک
* جگ و بووک دوو باری نیشته وهی "قاپ" ه که یاری پی ده که ن.

له شیعه که ی که ته می شیخ عه لی کاکیی ده کات، ئه وی کردووه به هوی به جی هیشتنی
که رکووک، چونکه له که رکووکدا هیچ سامانیکی وای نه بووه.

بیگانه هه موو صاحبی جاه و جه به رووتن
بیچاره برای شیخ عه لی موفلیس و روتن

له که رکووکدا ته نها خانویه کی بچوکی هه یه و تیدا ناحه سیته وه:

حوجره ییکم هه یه به قه دهر له پی
رۆژ عیلاجی ئه که م به شه و ئه ته پی

.....

سه ر و ریشم له توژ و قسل و گه چا
وهک په لاسیکه پر له ریشک و سپی

له هه موو ئه مانه دا شیخ عه لیبی کاکیی تاوانبار ده کات و په لاری بو ئه و ده وه شینیت

شیخ عه لی خو تو منت ئاواره کرد و دهریه دره
چاکه هه جوکت بکه م ئه ما موفید و موخته سه ر
بو حه مه ی وه ستا فه تاح ئیمهت هه موو ئاواره کرد
ئه ی حه مه ی وه ستا فه تاح دایکت به کیری نیره که ر

همه‌ی وهستا فه‌تاج وه‌کیل خه‌رج و جی باوه‌ری شیخ‌عه‌لی بوو .
هه‌ر چه‌نیک خۆشترین رۆژانی ژبانی له‌به‌ر ته‌کیه‌ بوو، به‌لام که له ته‌کیه‌ تۆرا رقی له
هموو شتی‌ک بووه‌ته‌وه و به‌رته‌کیه‌یشی له‌به‌ر چاو که‌وتوووه:

هه‌رام زاده و دایکی خۆگی له‌به‌رته‌کیه‌ زوره
خله و بله و فشه‌گالتته و عه‌زه‌ده‌مبۆزه

هه‌روا جیتی به‌هموو که‌رکووکیان ده‌دات:

مه‌که‌ن باوه‌ری به‌قه‌ولی دایکی خۆگی‌کانی که‌رکووکی
ئه‌گه‌ر خه‌لطن بکه‌ن وایزانه‌گا قۆرانی و که‌ر کۆکی

دیسانه‌وه ده‌لیت:

که‌بابی گوشتی بز، فاکه‌هی به‌ری خپرووک
له‌من بپرسه‌سه‌فای شاره‌هیزه‌که‌ی که‌رکووک

شیخ‌ره‌زا له‌که‌رکووک سامانیکی وای نه‌بوو که‌ برا و خزم لیتی زه‌وت بکه‌ن، ئه‌وه‌ی له
شیخ‌عه‌بدولره‌حمانی باوکی مابوووه‌ دوو دیتی "قرخ" و "تاله‌بان" بوون که‌ بۆئه‌و
دانرابوون. شیخ‌عه‌لی له‌پاش باوکی، به‌ده‌سته‌لاتی خۆی هه‌ندی دیتی ده‌سکه‌وت کرد بوو،
وه‌کو: قه‌ره‌هه‌سه‌ن له‌یلان و یه‌حیاوا و زه‌وی و زاری پشت ته‌کیه‌. شیخ‌ره‌زا ده‌یویست
ئه‌مه‌ش له‌گه‌لیدا به‌ش بکریت. له‌ته‌خمیسی غه‌زه‌لیکی "حافظ" دا ئه‌م گله‌یی ده‌کات و
خزمانی تاوانبار ده‌کات و ده‌لیت:

تعدایی که‌ با من اقرا با کرد

ندیدم شمر با آل عبا کرد

مگر از حال من رمزی ادا کرد

(سحر بلبلی حکایت با صبا کرد

که‌ عشق روی گل با ماچه‌ها کرد)

زعقرب طینتان عم و خالم

پریشان روزگار و خسته‌حالم

مه‌ییا از پی تاراج مالم

(من از بیگانگان هرگز ننالَم
 که با من هرچه کرد آن آشنا کرد)
 پراز زاغ و زغن صحن گلسستان
 ز شادی کبک قهاها قاه خندان
 هزارانرا هزاران داغ حـرفـفـان
 (بهر سو بلبیل مسکین در افغان
 تنعم در میان باد صبا کرد)
 (رضا) را نفرت است از خرقه پوشان
 ز عشق و شورما چون دف خروشان
 من و من بعد بمزم باده نوشان
 (بشارت بر بکوی می فروشان
 که (حافظ) توبه از زهدو ریا کرد)

واتا:

تُو ته عددایه‌ی که خزم له منی کرد، شمر به تالی عه‌لی نه‌کردووه،
 ته‌نها توانی تُو هه‌یه نیشانه‌یه‌کی حالی من
 به دست ده‌ستدرتیزی خزمانه‌وه باس بکری،
 سبه‌ینان بلبل رازی خوی بوشنه‌بای به‌یانی گتیرایه‌وه،
 وتی عه‌شقی رووی گول مه‌گهر ههر خوا بزانی چیبی به‌ئیمه کرد.
 له دوو‌پشک ره‌وشته‌کانی مام و خالم
 رُوژگارم په‌ریشان و خالم خه‌سته‌یه
 ناماده‌ی به‌ تاراج بردنی مالم
 من ههرگیز له دست بیگانه‌کان نانائیم
 چونکه ههرچی له من کرا تاشنا کردی
 هه‌وشی ناوباخ پره له قه‌له‌ره‌ش و قه‌له‌بازه‌که و
 که و له خوشیدا قاقا پیته‌که‌نی
 به‌لام بولبولان هه‌زار داخی
 بی به‌شیبیان پیته‌یه
 تهلّی: له‌م ناوه‌نده‌دا تهُوی

که یفی کرد بای صه بای به یانبان بوو
 (رهزا) بیزاره له وانهی خه رقه له بهر نه کهن
 ئیمه به هوی عه شق و سۆزی عه شقه وه وهک دهف هاتووینه جۆش
 من ئیتر له مه ولا هه ر له گه ل به زمی باده نو شان نه بم
 مژده بهر بو گه رکی مه ی فرۆشان
 کهوا (حافز) تۆیه ی له ریا کردن و خو به درۆ به خواناس دانه قه له م، کردوو ه
 له گه ل نه م هه موو هه بر شه ی به سه ر که رکوو کدا، شیخ رهزا پارێزگاری له خه لقی که رکوو ک
 دهکات و ده لیت:

گرچه جمعیت کرکووک کم از بغداد است
 قابلیت نه بتعداد به استعداد است

واتا:

هه رچه ند ژماره ی دانیش تووانی که رکوو ک له هی به غدا که متره،
 توان به ژماره نییه، به لیته اتن و ئاماده بییه.

نه م پارێزگاری به ی له که رکوو ک، له به غدا ده یکات پی ده لین که رکوو کی له به غدا که من
 و ده سه لاتیکی وایان نییه، له وه لامدا:

هه رچه نیک که رکوو کی له غدادا که من
 توانا به ژماره نییه به به ره و زبهره کییه

مالی شیخ رهزا له گه رکی به رته کیه

مالی شیخ رهزا، ده که ویتته به رامبه ری ده رگای دووه می ته کیه (به ره و روژئاوا) بریتییه
 له ده رگایه کی گه وره که به پی نه قشه ی نه و سه رده مه له هه ردوو لاه دوو سه کو ی لییه
 (سه لاملخ). که ده چیتته ژوو ره وه، ژوو ریکی بچوو ک بو قاپییه وان و به ده سه ته راستدا ژوو ر
 و هه یوانیک ده نواریته سه ر هه وشیکی گه وره که مه لا نه وره حمان و خیزانی تیدا ده ژیان.
 له م هه وشه دا دوو هه وشه تری جیا ده بیته وه، یه که میان مالی شیخ واحیدی برای شیخ
 رهزایه و دووه میان مالی شیخ رهزایه.
 مالی شیخ رهزا بریتییه له هه وشیکی گه وره و دۆر و خه زنه و دوو ژوو ر و هه یوانیک.

دۆرۆ خەزەنە جیڭگای ژیانى خیتزان بوو و ئەو دوو ژوورو ھەيوانەيش بوو میوانى تاییه تی. چونکە میوانانى تری له ته کیه ده بوون. په نچه ره کانی ژووره کان دهنوارپته (باغى فه رهاد) و گه ره کى سهى سهروهرو قه لای که رکوک. ئەم خانووه تاک و ئیستا ماوه. شیخ رهزا ژووره کهى خۆى کردووه ته هۆى هه جوی وه ستای دروست کردنى که ده لیت:

حوجره یی کم هه یه به قه دهر له پى
 رۆژ عیلاجى ئە کهم به شه و ئە ته پى
 مه نفه ز و درز و ئاو دزی هه رچه ند
 ده یگرم، ده یکوتم به ده ست و به پى
 شه و که دیم، دەم ده کاته وه وه کوهار
 وا ئە زانم سه گه و به من ئە حه پى
 سه ر و ریشم له تۆز و قسل و گه چا
 وه ک په لاسیکه پر له رشک و سپى
 خه مى شاگرده کان زیاتر ئە خۆم
 گه و ره هه ر چاکه ئاخ له دس ده س و پى
 ژنى وه ستاکه بۆچ نه گیم توخوا
 ساق و سمت لووسى، کوز پرى ده رپى

شیخ رهزا و شیخ عه لى

شیخ عه لى تاله بانى کورى شیخ عه بدولر هه مانى کورى شیخ ئە حمه دى تاله بانه و برا گه و ره ی شیخ رهزایه. له پاش کۆچى دوایى باوکى، بووه پۆست نشینی ته کیه ی تاله بانى له که رکوک و شیخی ریبازى قادری. له ده وری فه قییدا، بو مه به ستى خویندن، گه لى شارانى کوردستان گه راوه و له لای داناکانى کوردی ئەو سه رده مه زانستی ریبازى ئایینی ئیسلامى خویندوه.

شیخ عه لى پیاویکی له سه رخۆ و زوبان خۆش و بى فیز و هه مو و قورئانى پیرۆزى به لیکدانه وه (ته فسیر) له بهر بووه. له زانستی پزشکی و ناسینی گیا و دره ختى دار و

دهرمانيش شارهزا بوو و كتيبتيكي دهسنووسى لهسهه نه مه داناوه.

شيخ رهزا، لهژير سايهى باوكيدا ژيانتيكي دهرويشانه ژياوه. بهلام لهپاش كوچى باوكى، ههه چهنيك شيخ عهلى بو گوزهرانى شيخ رهزا و فاميلياى دريغى لى نه كردهوه و دهيوست شيخ رهزايش، لهسهه پيشهه باوبايري ريگاي تايينهه رسته بگرته، بهلام شيوهى ژيان گوزابوو بليمه تيبى شيخ رهزا له مهيدانى شيعر و نهدهه پالى پتوه دنا كه له چوارچتوى تهكبه و دهرويشى دهچت و بچته مهيدانتيكى فراوانتر و لهناو كومه لاندنا جتگاهيهكى رهواى خوئى وهرگرته. كهچى شيخ عهلى نهه جوهره ژبانهى بو مسوگه نهدهه كرا و له شيخ عهلى دهتورى دهچته كوئى لاي شيخ غهفورى مامى، بهلام شيخ غهفورى شيخ عهلى دهيوست ژيانتيكى ناسودهه بو ريگخات لايهنگيرى نهوه نهبوو بچته شاران. كهچى شيخ رهزا دهليت:

پيم خوشه له بهر جهورى برا و لومه يى نه قوام
صهه جار له غهريبي بكهوم موفليس و مهفلووك
شهش مانگه زياتر كه لهپاش مهرگى پدهر من
مهغدوورم و مهظلووم و جهفا ديده و ومههتووك

.....

بهه حاله نهگهه دهغه يى تر بچمه وه كه ركووك
مهعلومه به مهردى نهرواوه لهسههرم تووك

نايهويت نه برا بچووكيى شيخ عهلى بكيشيت و نهيش ژبانى دهرويشانهه تهكبه.
دهيهويت لهمه سهرفراز بيت و بچته دونيايهكى فراوانتر و دهليت:

من خواجهئى نه حرارم و ناميزشى دونيا
هيشتا كه نه ميكردووه ته بندهيى مهملووك

بهلام وهكوه دهلين؛ "بهرد له جيئى خوئى سهنگينه" و دووباره نارزه زوى نهو ژبانهى
بهرتهكبه نهكاتوه و لهوه پهشيمان دهبيتوه كه لهگهل شيخ عهلى كاكيى بهشهه هاتوه.

صهه دهغه وتم وهختى كه ديم نهخوته قهلبى
يارهه كه لهگهل شيخ عهلى بوچى شهههرم كرد؟

شیخ رهزا خوئی له دژایه تییبه کی نه فسی ده بینیت. له لایه که وه شیخ عهلی له جیگای شیخ عه بدولره حمانی باوکی دانیشتوو و نهو جیگایه ی پر کردوو ته وه، به لام به م چی! نه م ژیانیتی تری ده ویت. له لایه که وه ده لیت:

نه میستایش (شیخ عهلی) ی نه جلی که پیری صاحب ئیرشاده
نه میس وهک باوک و باپیری له زومره ی نه ولیا مه عدوود

ههروه ها نه صیحه تی ده کات که له ریگای باوکی لانه دات:

شیخ عهلی نه طواری باوکت تیک مه ده
(قل هو الرحمن ان آمانا به)

که چی لهو کاته ی که شیخ عهلی له حج دپته وه و هه موو جه ماوه ری شاری که رکوک پیشوازی لی ده که ن، ده لیت:

چهنده هه تیو خوئی تاسولوس دا چوون به پیری شیخه وه
کاشکی مووی بو مایی من به کییری شیخه وه

که چی له لایه کی تریشه وه ده لیت:

ایها الناس بشارت که ولی من آید
آشنای ازلی شیخ عهلی من آید

واتا:

خهلقینه مژده بی وهلی دیت

شیخ عهلی ئاشنای نه زهلی دیت

شیخ عهلی بو خزم و بیگانه پیاویکی کیسه کراو بوو، به لام شیخ رهزا دهیه ویت هه ر بو برا بیت.

بیگانه هه موو صاحبی جاه و جه به رووتن
بیچاره برای (شیخ عهلی) موفلیس و پروتن
نه ی شیخ عهلی چاکه و ثووقت به برا بی
باوه ری مه که به م خهلقه که وهک توله له دووتن
قهومی که له عه هدی پدهرت خهلقه به گوش بوون

ته حقیقی بزانه به خودا جومله عه دووتن
 ره حمیان نییه دهر بارهیی تو خزم و نه قاریب
 موشفیکتره بیگانه له مانه که عه مووتن
 نادان و قورم ساغ و نه زانن که نه مانه
 گاهی له سه ما، گاه له سهیری مه له کووتن
 نه ته کیه نوشینانه، چه دهر ویش و چ صوفی
 هر چه نده به دل موشته غیلی ذیکر و قونووتن
 وهک حاجیی مابهینی (صفا) و (مروه) به ته عجیل
 بو لوقمه نه مانیش به مه تل یوونس و حووتن

نیمجا دیته وه سه رخوی و ده لیت:

جومعانه براوه، به خودا موفلیسه (لامع)
 نه پوولی هه مامی هه یه نه پارهیی تووتن

له لایه که وه شیخ عه لیلی کاکلی ده با ته ریزی نه ولیا و ناشنای خودا، له لایته که وه که
 ده لیتیش.

لازمه بو شیخ سبه ینان گورگه خه و
 تا بلین شیخ عابده و نانوی به شه و

لالوتیبی شیخ عه لی له گه ل شیخ ره زادا، زوریه ی له بهر دل شکاندنی دوست و ناسیای
 بوو. بو نمونه، له بنه ماله ناسراوه کانی که رکوک که دوستیکی زور نزیکی شیخ عه لی
 بوون، بنه ماله ی (خادم السجاده) و مه لا ماری مه لا عه بدولای خدری و حاجی عه لی
 قهردار... هتد. شیخ عه لی ده یوست شیخ رهزا و از له و وته ناشرینانه بینیت و ریگای با
 و با پیبری بگریت. به لام هونه ری شیخ رهزا له وه دا بوو و شیعه کانی به سه زمانی خه لقه وه
 بوو. هه ره له به ره وه، شیخ عه لی شیخ رهزای کرده نوینه ری خوی و پیشه وایی ته کبه ی
 تاله بانبی به غدای پی سپارد.

له شیعه ریکی تریدا که به شیخ عه لی کاکلی ده لیت، جنیوتیکیش ده داته هه مه ی وه ستا
 فه تاح.

(شیخ عهلی) خو تو منت ئاواره کرد و دهریه دهر
چاکه هه جویتکت بکه م ئه ما موفیدو موخته سه ر
بو حه مه ی وه ستا فه تاح ئیمه ت هه موو ئاواره کرد
ئه ی حه مه ی وه ستا فه تاح دایکت به کتیری نیره کهر

له شیعریکێ تریشدا که باسی ئه و ئازوو قه یه ئه کات که شیخ عهلی وهری ئه گریت
ئه لیت:

ئه م ده غله که ته سلیمی ده کا شیخ به هه جیجی
نوقصانی ئه کات هه ر له ته غاری ده که ویجی
ئه صل و نه سه بت دۆمه له من بووی به هه جیجی
بی مروهت و ئینصاف و حه رامزاده و بیجی

شیخ رهزا و شیخ مهحمهد عهلی برارای

شیخ مهحمهد عهلی، که به "که پره" ناسراوه، کوری گه وره ی شیخ عهلی شیخ
عه بدولر حمانه. له پاش کوچی دوایی باوکی، هه رچه نیک ئه و پۆست نشینی ته کیه بوو،
به لام له بهر گوئی گرانی و زوبان له نگی ئه م کاره ی پی نه ده کرا و هه ر له هه رزه کارییه وه
ئه مه ی سپارده شیخ جه میلی کوری گه وره ی.

شیخ مهحمهد عهلی پیاویکی ئازا و ده س کراوه و میوان گوزار بوو. له و کاته دا
میوانخانه (ئوتیل) نه بوو. زۆریه ی پیاوه ناسراوه کان یان له ته کیه ی تاله بانێ و یان له
خانه قای سه یید ئه حمهد میوان ده بوون و هه میشه سوفره و خوانی شیخ بو میوان ئاماده
بوو. دایکی شیخ مهحمهد عهلی؛ زوبه یده خانمی کچی برام پاشای باجه لانه.

شیخ رهزا، وه کو، تارا ده بیته ک، شه رمی له شیخ عهلی کاکێ ده کرد، سووی له م
نه ده بووه وه، له بهر ئه وه نا کو کبیان له نیواندا هه بوو و له شیعریکدا ده لیت:

سا بی زگی خو ت هه لمه دپه و مه مره له داغا
ئه م قه ومه هه موو مردن و تو مای له وه جاغا
له ولاره په لیکت له زه هاو په ل ده وه شیینی

لهم لاوه ره گيکت له کنی ساوجه بولاغا

مه به سستی له مه، شیخ مه حه مه د عه لی دوو ژنی هه بوو، یه کتیکیان زیبا خانمی کچی
عه لی به گی بر ایم پاشای زه هاو و نه ویتریان فاطمه خانمی شیخ قه سیمی نه هریی سا بلاغه.
شیخ مه حه مه د عه لی به سوار چاکی و نیشان شکینتی ناوی دهرهینابوو. شیخ ره زا لهم
شیعره ی خواره وه باسی ده ست و تفهنگی ده کات و ده لیت:

گهرچی چهند رۆژی بوو ته علیمی تفهنگبازی ته کرد
رۆسته م ئاسا چوو ه پارتیز له یه کی تیتله بیجاع
هه ر که ته نگاوتی، وتم؛ دهک دهس و بازووت نه رزی
هه ر که سی پیت نه لئی رۆسته م ته ره سه و قورپر و مساع

شه وانی زستان پیوانی به رته کیه له دیوه خانمی شیخ مه حه مه د عه لی کۆده بوونه وه، به
نوخته بازی (خله که زی) و یاری (سینی و زهرف) شه ویان ده برده سه ر. شیخ مه حه مه د
عه لی بو ئه وه کۆبانی ده کرده وه نه چنه ناوشار و تووشی گنجه ل بن. شیخ ره زایش تاسوقی
له و کۆبوونه وه یه ده کرد، به لام دانووله ی له گه ل شیخی برازایدا نه ده کولا و گوئیان لی که ر
ده کرد. شه ویک ده یه ویت بچیته دیواخانی برازای، به لام ده رگای لی ناکه نه وه.

رووم کرده به زمی خاسی برازا ته زیزه که م
ئه م شه و، به سه د ته وازوع و ئیخلاص و سه رکزی
رووانیم له درزی قاپیه وه خوئی و تابیعان
دانیشتون دوور ریزه له ده وری خله ی که زی
ده تووت ته می کرابوو به مه خصوصی قاپیه وان
خوئی کرد به نیره تورک وتی "کیم یلیر سزی؟"
پیتم وت منم که سه که م مامه شیخ ره زام
«تائزمیسن، خومه بیس ته فهندی، مه گه ر بزی؟»
ئه م سه ددی بابه بو منه ئیزهاری که تا برۆم
یان مه رحه مه ت که حیزه له سه رما گونم ته زی
ئه م جا به کوردی هاته ته که لیم وتی به لئی

ئەو شىخە حىلە باز و قومار باز و كەر دزى
وختى كە لەم موعامەلە زانيم غەرەز چىيە
دەرحال گەر پامە پاشەو ئەمما بەعاجزى

شىخ پەزا كە لە شىخ عەلى كاكى لالوت بوو؛ لەگەڵ شىخ مەحمەد عەلى برازى گۆم
لە نىوانياندا بوو. شىخ عەلى نازى برا بچوو كە كانى دەكىشا بەلام ئەم قسەى سووكى لە
مامى قبوول نەدە كرد. شىخ پەزا رۆژتيك بەم هەلبەستەى خوارەو هەجوى شىخ مەحمەد
عەلى دەكات:

نەت و دەرييشى مريدان چو شکر شيرىنى
بەخدا اى پسر شىخ تو هرجا شکرى

واتا:

تۆ تەنھا لە بەردەمى مريدەکاندا وەك شکر شيرىن نیت
بەخوا قەسەم ئەى كورى شىخ تۆ لە هەموو شونىكا شکرى يا تۆ هەر جاشە كەرى!

شىخ مەحمەد عەلى دەگریت و قۆلى با دەدات و هەرەشەى لى دەكات، شىخ پەزا
دەلێت: تۆو بە پێچەوانە تێگەشتوویت، من وتومە:
«تۆ هەر جا شە کریت، نەك هەر جاشە كە ریت»

شىخ پەزا نارەزايى خۆى لى دەربڕیوه و لەم هەلبەستەى خوارەو ئیتر پەردەى لە نىواندا
هەلگرتووه.

شىخ كە هام صوحبەتى شامار و نەدىمى حەمە بى
شىخ كە دۆستى مچەريژاوى يو ئەحمەد جەمە بى
شىخ لەبەر جەلبى دللى ئايشە كورانە، ژنەكەى
شیر بکيشیت و لە رووى والیدە دەستە و قەمە بى
شىخ كە قودسییه تى پیرانى تەریقەت لە كنى
هەموو ئەفسانەو و ئەفسوون، هەموو گالته و گەمە بى
شىخ كە گەووادى وەكو (خادمى سوججاده) لەلای
سەبیدی حور، لە سولالەى عەلیو فاطمە بى
شىخ كە قەسرى حەرمى گەیبییه مەقامى ئەعلا

سه‌ر بلند کات و بلتی شیخ ئەمه، قه‌سری ئەمه بی
شیخ ئەوا گۆی هونه‌ری برده‌وه که‌شکه‌ک سه‌له‌وات
شیخ ئەوا جیی پده‌ری گرت‌ه‌وه ده‌ستی به‌مه بی

شیخ ره‌زا و حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح

حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح یه‌کیک بوو له‌ دانیش‌توانی به‌رته‌کیه‌ی که‌رکووک و وه‌کیلی
خه‌رجی شیخ عه‌لی بوو. شیخ عه‌لی؛ جگه‌ له‌ نان و شو‌ربای ته‌کیه، بو‌برا و خزمه‌نی
نازوو‌قه و موچه‌ی سالانه‌یشی ده‌دانی و ئیوارانی‌ش له‌مه‌نجه‌لی مائی خو‌به‌وه خۆراکی
شامی بو‌ده‌ناردن. حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح سه‌ره‌په‌رشتیی ئەمانه‌ی ده‌کرد، له‌به‌ر ئەوه‌ی
حه‌ریص بوو له‌سه‌ر مائی ته‌کیه و شیخ عه‌لی، گو‌ی به‌هه‌ره‌شه و گو‌ره‌شه‌ی شیخانی
نه‌ده‌دا و هه‌رکه‌سه به‌گو‌یره‌ی موچه‌ی خو‌ی، دابه‌شی ده‌کرد.

شیخ ره‌زا، هه‌ر له‌ بناغه‌وه، به‌م موچه‌یه‌ی کاکی قایل نه‌بوو و ده‌یوبست به‌زۆره‌ ملی
له‌حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح له‌وه پتر بی‌چرتینیت و ئەویش نه‌یده‌دا. له‌به‌رئه‌وه شیخ ره‌زا له‌سه‌ر
چۆک بۆی دانیش‌توو له‌ پالی ئەوه وه‌ جار‌جار په‌لاری له‌ شیخ عه‌لیی کاکیشی گردوووه.
له‌ یه‌کیک له‌ هه‌جده‌کانی حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح ده‌لیت:

هه‌زار ئەفسوون و جادووی پی‌وه ئاو‌یزانه ئەم ریشه
عیلاجی گه‌ر بی‌ یا گووزه‌ یا گو‌یزانه ئەم ریشه
به‌ ته‌حریکی ته‌لیکی سه‌ده هه‌زار نه‌فسی به‌ کوشتن دا
ره‌ئییسی حیه‌له‌کاران، شای قوماربا‌زانه ئەم ریشه
به‌بای سه‌ره‌سه‌ر له‌ شو‌ین خو‌ی نا‌جمی ریشی ئەمه‌ند سه‌خته
به‌بی حیکمه‌ت نییه‌ گه‌ر جار به‌جار له‌رزانه ئەم ریشه
به‌ زاهیه‌ر سافه‌ وه‌ک زیوی سپی، ئەما له‌ با‌طیندا
ره‌ش و پیس و مه‌لووه‌ث، وه‌ک بنی قازانه ئەم ریشه
به‌مه‌کری ئەمه‌رتینێ حه‌ز بکا هه‌رلی‌ره تا (موکری)
په‌ناهم ده‌ی خو‌دایا خوا‌ه‌نی زۆرزانه ئەم ریشه

که سه‌یرم کرد، ده‌زانم شیخ له‌من مه‌سروره یا عاجز
حه‌مه‌ی وه‌ستا فه‌تاح، بۆ حالی من می‌زانه ئەم ریشه
هه‌زار هه‌وسار و ده‌سه‌به‌ند و گوریسی لی دروست ئە‌کری
به‌سه‌د باتمان خوری گهر ده‌س که‌وی هه‌رزانه ئەم ریشه

له یاریی زه‌رفیندا

یاریی زه‌رفین له کوردستاندا با‌بوو. ئەم یارییه بریتییه له یانزه زه‌رفی له توج
دروست کراو، له‌سه‌ر سینییه‌ک ریز ده‌کریت و له‌ژێر په‌رده‌وه ئە‌نگوستیله‌یه‌ک له یه‌کی‌کی‌دا
ده‌شارزێته‌وه. یاریکه‌ران که ده‌بینه دوو ده‌سته‌وه، ده‌سته‌یه‌کیان ده‌یشارنه‌وه و ئە‌و‌یتریان
ده‌یدۆ‌زنه‌وه. له‌ شاره‌کانی کوردستاندا، له‌ نیوان دوو گه‌رکه‌ک، یان دوو شارد له‌ شه‌وانی
زستان و به‌تاییه‌تی شه‌وانی مانگی په‌مه‌زاندا ده‌کرا. گه‌ره‌یش له‌سه‌ر سینییه‌که‌ی داتلی
یان پا‌قلاوه‌ بوو. له‌م یارییه‌دا، گه‌لی‌ک زیره‌کی و جار‌جاریش فی‌لبازی ده‌کرا.

شیخ په‌زا با‌سی فی‌لبازی ئەم یارییه ئە‌کات و ئە‌لیت:

ئهی مه‌لا قه‌د تو له زه‌رفیندا وه‌ها خ‌ی‌را نه‌بووی
یا له‌ حیزی به‌ختی من یا مۆ‌رکه‌ت موی پی‌وه‌ بوو
حال له‌ سی خالی نییه‌ توخوا به‌ راستی پی‌م بلتی
موی سمیلت یا به‌رت یا کلکی یا بووی پی‌وه‌ بوو
وا ده‌زانم مووی رزیوی پی‌ستی ده‌با‌غ‌خانه‌ بوو
چونکه‌ ئاساری که‌ تیره و جه‌وت و مازوی پی‌وه‌ بوو
په‌شمی پاشت بۆ مه‌زه‌نده‌ چونکه‌ وه‌ختی رۆ‌ژه‌ه‌لات
دیقه‌تم کرد ده‌وروشتی زه‌رفه‌کان گوی پی‌وه‌ بوو
مووی سه‌گی گه‌ریش وه‌ها نابتی، به‌ته‌خمین سه‌د هه‌زار
ریشک و ئە‌سپی و کیچ و که‌له، کرم و که‌رنووی پی‌وه‌بوو
ئه‌لغه‌ره‌ز دولبشکی رووحم چوو له‌ ترسان ئە‌و شه‌وه
ه‌ینده‌ دوپشک و هه‌زار پی و مار و می‌رووی پی‌وه‌بوو

قاوهچی پرووی سینیییه کهی هه رچه ند به نینۆک هه لکړاند
قه لعی ئاساری نه کرد هیشتا به شی تۆی پیوه بوو
زۆر نه مابوو بۆی سهرگیین بکۆژی، وای تیده گهم
تووکی بن کلکی کهر و بارگیری مردووی پیوه بوو
داوه کهی مووینت و گووینت به کاری هیچ نه هات
گهرچی هه ر لایئ دوو صه د ئه فسوون و جادووی پیوه بوو

له گه ل شیخ هۆمه ر

شیخ هۆمه ر له کاتی پینگه یشتنی میوه هاتدا، به قه رتاله قۆخ و تری و هه نجیری
به دیاری ده هینا بۆ شیخ رهزا. به لام جارێک دیت و قۆخی پی نییه و شیخ رهزا وا
پیشوازی لئ ئه کات.

هه ر له ناکا و زرمه یه ک هات کبی کوره (شیخ هۆمه ره)
شیخی چی مردووت مرئ بۆچی نه تگوت جاشه که ره
ده ردی لوقووی گرت له ناکا و شیخه توهمه ت که ره که
ئه و قیافه ت حیزه که ی هه بیئه ت وه کوو که متاره که
قۆخ وه های لئ کرد، له جیی قۆخ کاشکی پۆخی ده خوارد
شیخه که ی ده م چه وته که ی لچ گیه ره که ی لیو خواره که
کورده بی نامووسه که ی گۆرانه قورومساغه که ی
حیزه که ی بی دینه که ی که ربا به که ی بی عاره که

زۆرانبازی شیخ رهزا و شیخ ستار

شیخ رهزا پیاویکی بالا به رزی چوارشانه ی به هیز بوو. له مه دیدانی گالته و گه پدا، نه ک
ته نها هیزی زوبانی، جار جاریش هیزی بازووی به کاره ی ناوه.
له م گالته و گه پدا، شیخ رهزا و شیخ ستاری تاله بانی زۆران ده گرن و شیخ رهزا شیخ

ستار نه به زینتی و دهیداته زهوی. بهم شیعره فارسییه، باسی ئهم زۆرانبازییه ئەکات:

ستار آنکه هست به نیر و تهمتنا
ایزد نیئا فریده چون او اهریما
دوش از درم در آمد و فرمایدکای رضا
(انت الذی تصارعنی قلتیه انا)
خندید قاه قاه که روباه چون زند
باشیر پنجه تاتو زنی پنجه با منا؟
گفتم بجای خود بنشین اینقدر مناز
باکرهای ساعد و یا میل گردنا
هومان که پهلوان جهاد بود عاقبت
دیدى چه کونه اش بسر آورد بیژنا
گر تو بزور بازوی خود بیژن، من آن
غرنده از درم که ببلعیید بهمنا
چون این سخن شنید بر آشفته از غضب
گردن فراخت زد باکمر عطف دامنا
دستی دراز کرد و گریبان من گرفت
تا افگند بخاک منی شیر او زنا
هرچند سعی کرد تنی من تکان نخورد
از جای خود تکان نخورد کوه آهنا
نیروی او چونیک بمن آشکار شد
جستم زجای و چون پسر کاوه قارنا
مانند پور زال گرفتم کمر کفش
بر بوده مش زخاک چو یک دانه ارزنا
اورا ز روی خشم جنان بر زمین ردم
کز مردنش هنوز دلم نیست ایما

آواز جرت و پرت درونش بلند شد
وز بارگاه مقعدش افتاه شیونا
آهی زدل کشید چو نادم بگاه مرگ
گفتا: (حیاته ذهب، موته دنا)
برقوت و شجاعت (لامع) جنان بدل
اقرارکرد و گفت: تو مردی و من زنا

واتا:

ستار، نهو کهسهی بههتیز تههمهتهتیکه
خوا نههریمهتیکه وهک نهوی دروست نهکردوه
دوینتی لهدهرگای مالهکهوه هاته ژوورهوه و نهواندی؛ پهزایا
تۆی نهوهی لهگهلم به زۆران دیتی؟ وتم؛ منم
قاقا پیتکهنی و وتی؛ رتیوی چۆن پهنجه له پهنجهی شیر نهدا تا تو پهنجه له پهنجهی من بدهی؟
وتم؛ له شوینتی خۆت دانیشسه، نهودنده مهنازه.
بهماسولکهکانی قۆل و میلی گهردنت
(هومان) که پالنهوانی جیهان بوو، سهرنجام
دیت (بیژهن) چی بهسهه هینا؟
نهگهر تو به هیتی بازووی خۆت بیژهنی، منبیش
نهو نهژدهره بهنهرهیم که بههمه قووت دا.
که نهم قسهیهی بیست له رقاندا تووره بوو
ملی ههلبیری چمکی داویننهکی کرد به بهری پشتینهکهیا
دهستیکی دریتژ کرد و یهخهی گرتم،
تا منی شیر رمین له خاکدا بگهوزیتین،
ههرچهنده ههولیدا، لاشهی من لهشوینتی خۆی نهبزووت،
کیتوی ئاسن له جیگای خۆیا ناجوولین،
که هیتی نهم باش لهمن ناشکرا بوو،
لهجیتی خۆم ههلسام وهک (قارنا)ی کوری کاوه،
وهک کوری زال (رۆستهمی زال) پشتینهکهیم گرت،
وهک دهنکه گالی له عهرد ههلم بیری و فراندم،
وا بهرقهوه دام به پرووی زهولیدا،

ئېستائيش هېشتا دلم ئەمىن نېبە لەوہ كە نەمردىي
ئاوازي جرتوفرتى دەروونى بەرز بووہوہ،
لەبارەگاي قنگيشيەوہ ھاواري شيوہن ھەلسا،
وہك مرۆي پەشيمانى سەرەمەرگ ھەناسەپەكى ھەلكيشا،
وتى: زىنى بەسەرچوو، مەرگى نزيك بووہوہ،
وا بەدل داني بەھيژ و قارەمانى (لامع) دانا،
وتى: تۆپياوى و من ئافرەتم.

لەسەر جوانيى كاكە جافى كۆرى كەریم ناغا

ھەرچيەك بېت مەبەستى، شېخ رەزا لەباسى جوانيى سوروشت و ئارەمیزاددا زۆر
وہستايە. لېرەدا باسى شوخ و شەنگيى ئەم لاوہ دەكات:

شیرين وەكو خوسرەو پسرەرى ھورمزه جافە
چاو مامزە، لېو قمرزە، ئيمانسزە، جافە
چاوى رەشى فەتتانى وەكو شەببۆي عەبيار
دين و دل و ئيمانى دزبوم دزە جافە
بورھانە لەسەر قودرەتى حەق ئايەتى حوسنى
بۆ دەعويايى ئيشپاتى خودا موعجيزە جافە
بۆكەشمەكەش و عەرەدە مژگانى سياهى
وہك لە شكرى (تەيموور) و سوپاي (جەنگز) جافە
تەنيا نە (رەزا) بۆي بووہتە بەندەيى فەرمان
فەرمانى لەسەر شاھ و گەدا نافيزە جافە

كەچى لەگەل ئەم ھەموو باسەى جوانيى، شېخ رەزا نايەوتت ھاوپرېتتى بکات و دەلېت:

بەجى ما كاكە جاف خۆي و كلاوى
دەرى كرد، ئافەرین، خدرى گلاوى

له بهر دووری قادری وهستا خدر

قادری وهستا خدر له بنه په تدا خه لقی ناوچه ی تاکویان بوو و له بهر ته کیه جینشین بووبوو و زوریش هاوده می شیخ په زان بوو. قادر، وهکو هندی له بهر ته کیه یی، سالی چه ند کاروانیکی تووتن هینانی ده کرد و تووتنی "بیشه مه و شاور و شیتنه" ی ده هینا و ده پفرشته جگه ره فرشته کانی بازاری که رکوک. کاروانی نه و سه رده مه له بهر پر گرتنی هه مه وهند و له ترسی پولیسی ریژی، له دزه ریگا کانه وه هاتوچویان ده کرد و زوریان پی ده چوو. شیخ په زان نه م شیعری له دووری قادری وهستا خدری هاوده می وتوه.

بو نه سووتی جگه ر و بوچی نه بی دل به که باب
بوچی نه روا له ته نم رووچی ره وان میثلی غوراب
بو له سه ر چاوه یی چاوه ل نه قولی ره شحه یی خوین
بوچ له فه واره یی مژگان نه چکی قه طریبی تاب
بو له بهر ناله نه بی حه لقه یی حه لقم به سر وود
بوچ له بهر گریه نه بی چه شمه یی چه شمم به سه راب
موونیسی روژ و شه وم، باعشی نارامی دلم
رویی بو من له غه می که و تمه نی و به حری عه ذاب
به وقووعی، سه فهری قادری ئوستاد خدر
خانه یی عه یشمی تال کرد فه له کی خانه خراب
چه نگ و نه ی، لی مه ده مو طریب که له بهر فرقتی نه و
په نه کی روچه له گویم نه فخره یی ناوازی په باب
ساغیری مه ی مه ده ساقی که له بهر دوری بی نه و
تاله وهک ژه هری هه لایل له مه ذاقم مه یی ناب
کاری کردن نه بو نه م کاره که گه ردوونی دهنی
کردی، رووی ره ش بی وهکو به ختی من و په ری غوراب
نه ی (په زان) په نگه له بهر فیرقه تی نه و موونیسه تو
قه ت نه بی خالی وهکو کوره له سوژی ته ب و تاب

کهچی له مهیدانی گالتهدا دهلیت:

شدهد بازی ماسی دو
(قادری وهستا خله) ریشته بهگو

نینۆکی شیخ رهزا و کلکی حهسهن ئاغای ههمزه ئاغا

شیخ رهزا و حهسهنی ههمزه ئاغا لهسهر مانای (شهم) دهبیته مشتومریان شیخ رهزا دهلیت نینۆکی شیخه و حهسهن ئاغا دهلیت کلکی شیخه، لهسهر ئهمه گره و ئهکن و سهیری کتیب ئهکن قسهی حهسهن ئاغا دهئهچیت، شیخ رهزا گرهوهکه ئهدهرینیت و لهم شیخهدها و باسی ئهکات.

(حهسهنی ههمزه) لهسهر (شهم) که چیه تهفسیری
دهست به شمشیر لهگهلم صاحبی دهعوا دهچوو
من وتم ناخوینی شیخه ئهو وتی کلکی شیخه
لهسهر ئهم لهفزه بهشی شوپش و دهعوا دهچوو
گروهوم کرد لهگهلی و چووم و کتیبیم هینا
ناخوینی من نهبوو کلکی حهسهن ئاغا دهچوو

شیخ رهزا له یاریی شهترهنجدا

شیخ رهزا شارهزایییهکی زۆری له یاریی شهترهنجدا ههبووه. وهکوو دهیگینهوه جارێک له گهله سهید مهحمودی نهقیب گهیلانی یاریی شهترهنج ئهکات و تهسبیحیشی به دهسته و بهلێ و ویرد و دوعا ئهخوینیت. له ناکاو هاوار ئهکات: "قتلته ورب الکعبه" سید مهحمود و ئهزانیت شای شهترهنجی کوشت، ههر ئهپرسیت: "وین... وین... قتلته؟" ئهلیت کوره ئهمه نا، شیخهکی ههجوی موفتی زههویی بو دهخوینیتوه، سهید مهحمود ئهلیت: ئهمه چ بهلایهکه، بهچاو شهترهنج بازی ئهکات به دهسته تهسبیح و بهلێ و ویرد و دوعا و بهبیر شیخه رێک ئهخات.

له شیخهکی فارسیدا، له یاریی شهترهنجدا، خۆی ههلهنیت و ئهلیت:

پس از تشریفت ای میر سخن سنج
 مفتش بامن از نوباخت شطرنج
 ز حدت کف زنان بر تخت میگفت
 مگر معنای شطرنج است صدرنج
 بسی دقت نمودی جهد فرمود
 یک از دنبال یک بردم از او پنج
 سه اول پنج آخر هشت نوبت
 بر و غالب شدم چون مار برگنج
 چو من مردی با ستادی در این کار
 نباشد در همه اسلام و افرنج
 عراق و پارس و تبریز و صفاهان
 بخارا و خطا و بلخ و باگنج
 نباشد چون (رضا) شطرنج بازی
 نه در ترک و نه در روم و نه در زنج

واتا:

پاش ته شریف هینانت ئه‌ی میری قسه هه‌سه‌نگین
 موفه‌تیش، سه‌ر له‌نوی شه‌تره‌نجی لی‌ی دۆراند
 له‌ تووره‌بییابندا ده‌ستی ئه‌دا به‌ له‌پی ده‌سیا و ئه‌یوت:
 بوچی واتای شه‌تره‌نج سه‌د ره‌نج و ده‌رده؟
 زۆر ورد بوه‌وه و خو‌ی زۆر ماندوو کرد
 یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک پی‌نج ده‌ستم لی‌ی برده‌وه
 له‌ سه‌ره‌تادا سه‌ ده‌ست و له‌دوا‌ییدا پی‌نج، هه‌شت جار
 زال بووم به‌سه‌ریا وه‌ک مار به‌سه‌ر گه‌نجینه‌دا
 مه‌ردیکی وه‌ک من وه‌ستا و شاره‌زا له‌م کاره‌دا
 له‌ ناو تیکرای موسولمان و فه‌ره‌نگیدا نییه
 عیراق و فارس و ته‌بریز و ئه‌سه‌فه‌هان
 بوخارا و خه‌تا و به‌لخ و باگه‌نج

شه ترنج بازیکی وهک (رهزا) نیبه
نه له ناو تورک و نه له رۆم و نه له زهنگیبه کانا

له سهه باسی شه ترنج که له گه ل مسته فا به گی باجه لاندای یاری کردووئه لیت:

له بهگ وا بوو که من ماتم کشی کرد
که من ههستام ئه و داماو و فشی کرد
گه هئ سهیرانی سهه گون بوو گه هئ کیر
حه قیقته مسته فا بهگ گه ردشی کرد
دهبوو باوکی سهه گی ناو نایه ئه مئا
به گی ناو نا قورمساغ یا غنشی کرد

سویاس بو عوسمان ئه فهندی - کاتبی ته حریراتی که رکوک

عوسمان ئه فهندی کاتبی ته حریراتی که رکوک هه ندیک توتنی شاورى بو ندار ئه نیریت
بو شیخ رهزا، شیخیش له م شیعه فارسیه دا سویاسی ئه کات.

ای صورت بسان خلیفه ء ثالث
وی نیکو سیرت و حمیده صفات
نه چو من هست شاعری نه چو تو
کاتبی در فنون تحریرات
عنبرین ساخته دماغمرا
بتماکوی عنبرین نغحات
از کلویم بسینینه هر نفس
چون فرومیرد ممد حیيات
وز درون جگر نبسای ککو
چون همی برگشتم مفرح ذات
دوستتان زبانیم هسستند
باد یکایک فدای عهد و وفات

این قدر من دعاء میگویم که خالایق همه کنند دعوات

واتا:

ئهی ئهوه به شیوه له خهلیفه‌ی سیبیه‌م ئه‌چن
ئهی ره‌وشت باش و سیف‌ت تاریف کراو
نه شاعیریکی وه‌کو من هه‌یه و نه وه‌کو تو
نورسه‌ریک هه‌یه له هونه‌ری نووسیندا
ده‌ماغی منت وه‌ک عه‌ن‌به‌ر بۆن‌خۆش کردووه
به تووتنی عه‌ن‌به‌ر بۆنت
هه‌ر مژگیکی که به قورگما ئه‌چیتته خوار
دریژه به‌ژیانم ئه‌دا
که له درونی جگه‌ریشمه‌وه دپته‌وه دهر
بۆ ناوی قامیشی گه‌رووم هه‌لی ئه‌کیشم دلم خۆش ئه‌کا
که سانییک هه‌ن به زوبان دۆستمن
یه‌ک به‌یه‌ک بینه قوریانی عه‌هد و وه‌فات
هه‌ر ئه‌وه‌نده من دۆعا ئه‌که‌م
که خه‌لائقیبش هه‌موو دۆعات بۆ بکه‌ن

به‌رخانه‌ی شیخ ره‌زا

شیخانی تاله‌بانی؛ جگه له کاری کشتوکاڵ، زۆربه‌یان مه‌رداریشیان ئه‌کرد. له به‌هاردا،
که کاتی مه‌ر زتیبه، به‌ره‌شماله‌وه بۆ به‌هاره هه‌وار ده‌چوونه ده‌شتی (حه‌ویجه)، ئه‌م ده‌شته
جیی به‌هاره هه‌واری ئیلتانی تاله‌بانی و داوده‌و کاکه‌یی و سمایل عوزیری و کافرۆشی و
رۆژبه‌یانی و جه‌باریی کورد بوو. له پالی دۆستایه‌تیدا، له سالانی وشکه سال، مه‌ردارانی
عه‌شیره‌تی (آل عویید)ی عه‌ره‌بیش، له (شوبیچه)ی لاپالی چیای حه‌مرینه‌وه ده‌هاتنه
خواری و تیکه‌لی عه‌شایه‌ری کورد ئه‌بوون. له پاشان، کابرایه‌کی رۆژبه‌یانی ئاغایه‌کی
سمایل عوزیری ئه‌کوشیت، ئیتر ئیلتانی سمایل عوزیری نایین و ئیلتانی تریشی کورد،
هه‌ندیکیان به‌دائیمی هه‌ندی دپهاتیان له‌و ناچه‌یه ئاوه‌دان کرده‌وه و خه‌ریکی کشتوکاڵ
بوون. به‌لام له سالی ۱۹۳۷-۱۹۳۸، حکومه‌تی عیراق، ناوی له پروباری زتی

بچووکه وه (الزباب الصغیر) هینایه ئەم هەریمه و عەشایری عەرەبی تیدا جینشین کرد.
 شیخانێ تالەبانی؛ بۆ ئەوێ دەمی شیخ رەزا لە یەك بنین، هەر یەكە سالی بەرخیکیان
 بۆ دەنارد و ئەمە بوو باجی (بەرخانە) ی شیخ رەزا.

قەومەکان، بەو ذاتە واکوکی لەسەر بەحر و بەرە
 بەرخە نیری گەر نە نیری هەر کەسی خاوەن مەرە
 دیم بە گزیا ئەیدریم گەر (فی المثل) شیرینی نەرە
 با نە قەومیت و نە زانن ئەم هەموو شوێر و شەرە
 گشت لەسەر بەرخی شەل و کاورێ لەر و بزنی گەرە

ماینه‌که‌ی کویخا‌عه‌لی

کویخا‌عه‌لی ماینیکی کویتی دابوو شیخ رەزا. ئەوێ شتی بدایه‌ته شیخ رەزا،
 بە قییمەت یان بە هیممەت، ئەبوا یە «نەمر» بیت. هەر شتیکی لێ هات، ئیتر شیخ رەزا
 بەسەر و پۆتە لاکیدا ئەچیت. ماینی کویخا‌عه‌لی دەکەوێ بە لادا و شیخ رەزایش ئەمە ی بۆ
 ئەلێت:

کێ چوزانی کووچەلە ی سمی شکاوه یا ملی
 واکه‌ حالی‌ هەلوه‌ لادا ماینه‌ که‌ ی (کویخا‌عه‌لی)
 چووم بزانی ماوه یا خ و مردوو، وەختی که‌ دیم
 شا دەماری سست، نا بزوی رەگی قاج و قولی
 دام بەسەر خۆمدا گوتم: واکه‌ سەرته‌ بۆ ماینه‌ کویت
 دەک بە میراتم که‌ وێ دەسبەند و هەوسار و جلی
 نابزوی قاروورە ی ئەگەر صد جار تەماشاکا‌ه‌ که‌یم
 دەردی نازانی چیه‌ تاکو‌ نه‌ کا‌ بیینی سلی
 گەر ئیمامی عەسکەری نوێزی لەسەر کا‌ لایقه‌
 چونکه‌ موشتاقه‌، بە وەصلی نالەکانی چوار پەلی

کهسری ئەنفی دوژمنان و جەبری کەسری دۆستان
هەر بێتی چاکە بەخوا شیخ (پەزا) و کیری زلی

شیخ پەزا و شیخ صالحی مامی

شیخ صالح کوری شیخ ئەحمەدی تالەبانە و مامی شیخ پەزایە. ئەم وەکو شیخ
غەفووری مامی دەولەمەند نەبوو کە پیتی بلێت "دەولەتی شەددادی هەیه" پۆژتیک دەچیتە
مالیان. ئەویش هەر ئەوەندە بۆ دەکرێت کە نان و کەری دەرخوارد بدات. شیخ پەزا وای
باس دەکات:

گەرچی فەقیر و موفلیسە "شیخ مامە صالحم"
نەمدی کەسی وەکو ئەو صاحبی کەرەم
مییوانی بووم نان و کەرەیی نایە بەردەمم
ئێستایش بەبێ موداهەنە مەمنوونی ئەو کەرەم
شیخ پەزا دەزانێ مەبەستی لە «مەمنوونی ئەو کەرەم» چیبە. فەرمون لە جیگایەکی
تریدا چی پێی دەلێت!

تو کە خۆت مەیلی جنیو بازی دەکەیت "شیخ صالح"
بۆ دەکەیت سەرزنشی من کە "پەزا" هەججاولە
غایەتی بەندە، جنیوم بە دوو سی کەس دابی
تو هەتا ئێستە بە قوریان، بە هەزارت داو!

جەنگی مەحموود بەگی شیروانە و جوکل

شەرپێک لە نیوانی مەحموود بەگی شیروانە و جوکل روو دەدا. لایەنگیرانی مەحموود
بەگ باسی ئازایی ئەم ئەکەن. شیخ پەزا؛ بە بەکارهێنانی وشەیی «شیروانە» بەسی
چەشن، باسی ئەم شەرپە روون دەکاتەوه و دەلێت:

جەنگ گاهی جوکل و «مەحموود بەگ»، شیروانە بوو
ئافەرین "مەحموود بەگ؛ لەم جەنگەدا شیر وانە بوو

وهقتى قاصيد هات و ليم پرسی: چلۆن بوو ئەم شەرە
ورده ورده بوى بهيان كردم، كه چى شير وانە بوو

ئەولادى ئەم عەصرە

پۆژىك شىخ رەزا لە محەمەدى كورپى، كه منداڵ بوو، توورە ئەبىت و ئەكاتە
گوچانىكدا و راوى ئەنيت. محەمەد خۆى دەخاتە پشتى "سەيد ئەمىنى حەپلوس" كه
خەلقى گەرەكى بەرتەكە بوو. ئەویش لەتكادا:

«يا شىخ صەلەوات دە ئەولادتە» و بەردەمى ئەگرىتەو. شىخ رەزايش بەكسەر:

تېرى ئەولادى ئەم عەصرە بە كىرم
كه من مردم مەگەر گوو بكن بە خىرم
بەم جووتە گونەو كه دەلئى عەنتەرى نىرم
خۆت لادە نەو هك بتخەمە بەر حەملەبى كىرم

هەندىك دەلئىن؛ لەو كاتەدا دوكتور حوسەين باباجان لەوى بوو و دووا بەپتەكە ئەو
وتوو بەتى.

لەگەڵ عىزەتى تەل

عىزەت مەئموورى تەل (برىد و برق)ى سولەيمانى بوو. پىاوئىكى زىرەك و نوكتەباز و
خاوەنى قسەى نەستەق بوو. بى گومان لەم نوكتەبازىيەدا لەگەڵ شىخ رەزادا دەمە تەقەبىيان
بوو. لەوانە شىخ رەزا ئەلئىت:

پىر كه كۆكى و نەتېرى دوورە لە مردن هيشتا
ورده ئاهەنگى دوای كۆكه نيشانەى ئەجەلە
پىر كه كۆكى و تېرى، دەنگى وەكو بارەزەلە
شاهىدى موعتەبەرم عىزەتى مأمورى تەلە

هەروا لە شىعەركى توركىشدا پىتى دەلئىت:

عزّت یوزنی تیغ زبانه تراش ایت
آب دهنکله دهنی گوتنی یاش ایت
آندن صوره یات خرقه می آلتنده فراش ایت
پارهم واریسه آل، یوقسه سویله بلاش ایت
گوت سلمک ایچون تاش آرامه خایه می تاش ایت
اوردقچه دیان دیمه امان شیخم یواش ایت

واتا:

عیزهت به تیغی زوبانم پرووت تهراش که
به ناوی دهمت کونی قنگت تهر که
له پاش ئه وه پال که وه خه رقه کهم له ژیرت راخه
پارهم هه بوو وهرگره، یان بلتی به لاش بیکه
بۆ قنگ سرین بۆ بهرد مه که پئی گونم بکه ره بهرد
تا ده توانی خۆت بگره مه لئی ئه مان شیخم ئیواش که

غزه لی هه لماراوی شیخ رهزا

چوومه خزمهت یاری مومتازم وتی لاچۆ دزی
پیم نیشان دا ئه سللی مه قصه د نایه بهردهستم کوزی
چهند هاوارم له کیترم کرد؛ نه که ی فیله نه که ی
گوتی نه دامی خۆی هه وادا که وته ناو قه عری کوزی

غزه لیکی هه لماراوی تری:

وتم: ئه ی شوخی پهری چههره ئه مهت پیوه ده چی؟
وتی: یاره ب جه وایم نییه خۆت ئه یزانی
وتم: هه ر تیی ئه خه م و لیتی ئه برم هه رچی بلتی
وتی: هه ر ئه زیه تی گیانم مه ده، خۆت ئه یزانی

سوکه گالتهی شیخ رهزا

جاران فهقی و سوخته‌کانی (حوجره) شه‌ویان به شه‌ره شیعی ریائه‌بوارد. یه‌کپک به‌یتیکی شیعی شاعیریکی دهوت و دوا پیتی چی بوایی ئه‌ویتر بهو به‌یتیه که بهو پیتیه دهس لی پی ئه‌کا. ئه‌وه‌ی ده‌هینایه‌وه. بی‌گومان دیواخانی شیخ رهزا جیگای ئه‌م رابواردنه بووه. به‌لام شیخ رهزا هیچ کاتیک بو شیعر دانه‌ماوه و گورج شیعیکی به یه‌کپک له‌و دانیش‌توانانه هه‌لده‌دا. زۆریه‌ی تاکه شیعه‌کانی له‌م بابه‌ته بوون. فه‌رموون له‌گه‌ل هه‌ندیکیان:

عومرم گه‌یی به هه‌شتا، کیرم به‌کاره هیشتا
ته‌صدیق ئه‌گه‌ر نافه‌رمووی هه‌ستم به‌رم به‌ره‌شتا

دوا پیتی شیعه‌که (أ) ه‌ده‌بیت ئه‌ویتر به (أ) ده‌س پی بکات:

ئه‌حمه‌ق بووم نه‌مکرد هه‌تا ریشم نه‌بو گانی بده‌م
(مسته‌فا به‌گ) چاکی کرد تا ریشی هات هه‌ر گانی دا

مه‌به‌ستی له‌مسته‌فا به‌گی باجه‌لانه. ئه‌میش به (أ) دوایی هات.

ئه‌سپه‌که‌ت ده‌رکرد له‌ ده‌ستم وا درتخ بو ئه‌سپه‌کویت
سنگه‌که‌ی ماوه (که‌ریم خان) پیم بلتی بیکومه‌کویت!

تۆه‌ته تیغی ده‌بان و من هه‌مه تیغی زوبان
فه‌رقی ئه‌م دوو تیغه هه‌ر وه‌ک ئاسمان و ریسمان

نان و دۆشاوی ئه‌مان دابوو به یاپراغ و پلاو
بووی به گه‌وره‌ی ئه‌هلی (نۆدی) کاکه‌لاو

که حکومه‌ت مه‌عاشی سه‌یده‌کانی جه‌باریش ده‌بریت شیخ رهزا ئه‌لایت:

وام ئه‌زانی ئیوه ساداتن مه‌عاش‌تان نابرن
داخی داخانم (جه‌باری) خو له ئیوه‌یشیان بری
بۆم ده‌نیری نیسک و نۆک و سووته‌نی و خاکه و خه‌لووز

لازمه بوکوری حاجی هەر بخوینم (قل أعوذ)
حاته‌میش، راستت ده‌وی، ناگاته حاجی بو سه‌خا
ماهی ئه‌نوه‌ر که‌ی ده‌بیتته نه‌بیری عالهم فروز

له‌سه‌ر ئاو هه‌وای قه‌لادزه ده‌لێت:

به‌ده‌ آب و هه‌وای "قه‌لعه‌ دزه"
که سه‌گیشی له‌ عومری خو‌ی وهرزه
ملی ئه‌هللی له‌به‌ر له‌پری و چرچی
هه‌ر وه‌کو کی‌یری پشت له‌ کوزه

له‌گالته‌یه‌ک له‌گه‌ل شیخ صالحی مامی ده‌لێت:

تۆ که خۆت مه‌یلی جنیو بازی ده‌که‌ی «شیخ صالح»
بو ده‌که‌ی سه‌رزه‌نشی من که (ره‌زا) هه‌ججاوه
غایه‌تی به‌نده، جنیوم به‌دوو سی که‌سه‌ی دابی
تو هه‌تا ئیستا، به‌قوربان، به‌هه‌زارت داوه

له‌گه‌ل مه‌لایه‌کی کوپیر:

نا به‌کاری وه‌کو ئه‌م جووته له‌عینه لێره
نه‌بو قه‌ت ئه‌مه موودده‌ییکی مه‌دید و دێره
ئه‌و به‌ تر گوپز ئه‌شکی‌نیت و ئه‌میش قنگ ئه‌دری
هه‌ردو عاصین له‌ خودا کی‌یری من و ئه‌م کوپیره

هه‌ر که‌سه‌ی ناوی مه‌لا ئه‌زیزه
دایم له‌بن گونی هه‌ر گیزه گیزه
به‌خو‌ی گه‌واد و ژنه‌که‌ی حییزه
خواردنی گووه و شه‌ربه‌تی مییزه

به هوودی به چه ییکم گرت و لیم برد و تیا خووسا
که تیم نا چاوی نووسا بانگی کرد: یا هه زره تی مووسا

ئهم قه حچه فه له ک له داخی مردم
موحتا جی رهشی رهشییدی کردم

مودده تی نیر بازی یو ئیستا که مه یلی می نه کهم
ناره زووی گانی کچیکی کوز پری ده پری نه کهم

ماری ره شه خنکاوه له گی ژاوی خه لادا
کیترمه له قنگی کاکه هه مه ی حاجی مه لادا

ناخ له دهس شوژیای سلیمان جاوش و قاوه ی خله
ئهو ده لیتی ئاوی گه پراوه، ئهم ده لیتی نه وتی گله

سلیمان چاوش شوژیای ته کیه ی نه کرد و خله یش قاوه چی بوو. شیخ رهزا باسی نه وتی
گل نه کات که له زهمانی عوسمانی و حوکمی عیراق نه وتی دیتی (کوورومۆری ناوچه ی
(گل) شیخ هه مید و له پاشان شیخ تالیبی کوری له حکومهت به (التزام) ده بانگرت
به جوژیکی بیدائی نه وتیکی زهردیان لی ده رده کرد و له دبیبه کانی کوردستاندا بو (چرا)
به کار ده هینرا.

هه تیوی لووس و بی توو کم له عومری خو م گه لی گاوه
له سه متی سمتی (حمادی) م نه برد ئهم هه سره ته م ماوه

هه تیوی خو پوو و مه حبووی ساده
که ده ستت کهوت سواری به و پیاده

هەر له دهنگی که رهنا و شه‌پووری جه‌نگیزخان نه‌کا
ورده ئاهه‌نگی دوایی پیر که وه‌ختی گان نه‌کا

دیی تاله‌بان له هه‌رمیکی ده‌یمه‌کاله به‌ره‌می کشتوکالی له‌سه‌ر بارانه. هه‌ندی جار
وشکه سال ده‌بیت ئاغا و جوتیار وه‌کو یه‌ک بی و له‌ت و ده‌سکورت ده‌بن. جوتیاران
له‌سه‌ر ئه‌م به‌رز و نزمیی سروشت و که‌م بارانییه‌ رۆژنامه‌ی خویان هه‌یه. ده‌لین: "ئیمرو
ئاغا و قه‌ره‌یه" گوایه له‌پیش ئه‌مه‌دا که وشکه ساله، جوتیار ئاغا به‌جی دیلتیت و
به‌شوینی گوزه‌راندا ده‌روات. که باران ده‌بارت په‌شیمان ده‌بیته‌وه و له دووره‌وه
ده‌رده‌که‌ویت و دیته‌وه.

میکائیل جوتیاری شیخ ره‌زا ده‌بیت. په‌یمانی ده‌داتیت که وه‌رزه‌که‌ی به‌جی نه‌یلتیت
به‌لام عهد و په‌یمان نایینیتته جی و ده‌که‌ویتته به‌ر په‌لاری شیخ ره‌زا:

جاشک ترپن میکائیل عه‌هدی به‌سه‌ر نه‌هینا
عومری گه‌یشته هه‌شتا وازی له که‌ر نه‌هینا
ئه‌مبازی بوو تراندی، ئیستا گوتی به‌هاره
تا ریخی ده‌رنه‌هینا تاریخی ده‌رنه‌هینا

گویند اگر وطء کنی عرش بلرزد
عرشی که بیک وطء بلرزد بچه‌ ارزد
ماییم و یکی حجره‌ء بی باک نشستم
صد بچه‌ بگاییم و یکی خشت نلرزد

واتا:

ئه‌لین ئه‌گه‌ر هه‌تیوی بگی عرش دیتته له‌رزین
عرشی به‌گانی به‌رزنی چی دینی؟
ئیمه‌ین و ژووریکی که بی باک لیتی داده‌نیشم
صد هه‌تیو ئه‌گین و خستی ناله‌قی.

بخرنر برسد شیخ (رضا) می‌کندش

هر کرا یافت بزور و برضا میکنندش
گر چه درجوف جرم دست دهد مغبچه
از خدا شرم ندارد بخدا میکنندش

واتا:

شیخ رها نیره کهری دهس کهوئ ئه یگئ
تووشی ههر کهسئ بی، به زور بی یا به رها، ئه یکا لئی
له ناوه راستی ههره میشا هه تیویکی لووسی دهس گیر بی
شهرمی له خوا نیبه، به خوا قه سه م، ئه یکا لئی (یا: پئی دائه که نئ)

گیرم که سر زلف کند چون جیمی
وقتی که دهان تنگ کند چون میمی
ای کییر هزار عشوه و صد ناز کنی
از کس چه کنی مگر بدوزی نیمی

بدستم گرفتند مه طلعتی در موقعی خالی
دو پایشرا بگردن در فرازم چون زن والی
هنرمندش نخوانند انکه عالی را کند سافل
هنرمند آن کسی باشد که سافلرا کند عالی

واتا:

ئه گهر جوانیکی روو وهک مانگم دهس کهوئ له شوئینیکی خالی
ههر دوو لاقی ئه نیتمه سهر شان وهک ژنی والی
هونه رهنه ند ئه و که سه نیبه شتی بهرز نزم کاته وه
هونه رهنه ند که سیکه نزم بهرز کاته وه

شنیدم که عرب صدر سینه را گویند
رسیدم بدیاری که صدرشان پشت است

واتا:

بیستوومه عه ره ب به سنگ ئه لئین (صدر)
گه بیستمه ولاتئین (صدر) هکانیان پوست و حیزن

برای (چرخى) ای در زیر این چرخ
بسان چرخ دائم میزنم چرخ

واتا:

له ژیر ئەم ئاسمانه‌دا هه‌میشه وه‌ک چه‌رخ
ئه‌خولیمه‌وه بو (چه‌رخى) به‌ک (چه‌رخى پاره‌به‌کى ئی‌ران بو)

طرد کن از در خـــــــود این ناپاک
(لا تری الکلب ولا الکلب یراک)

واتا:

ئەم ناپاکه له‌به ده‌رگای خۆت ده‌رکه
نه سه‌گ ببینه و نه سه‌گ بتبینی

غم ســـــــبق داش ازل درد و آلم، یاروندیم
علت و زلت، وقلت رفیقان قدیم

واتا:

خەم هاوړتیی کۆنمه، ده‌رد و ئازار یارو هاو‌ده‌مه
هه‌روا نه‌خۆشى و زه‌لیلی و ده‌سکورتی هاوړتیی کۆنم

له‌سایه‌ی ده‌هری دون په‌روه‌ر ئە‌میسته له‌ک له‌ک ئە‌دوئ
به‌کۆلئ کلکه‌وه رتیی له‌گه‌ل که‌ولئ ده‌له‌ک ئە‌دوئ

عومه‌رم دی، عومه‌ری پیشووتریش گه‌ر وای
گه‌ردنی شیعه دو سه‌د ده‌فعه له‌سه‌ب ئازا بئ
ره‌گی کتیر ها له‌گونا هه‌رگونه ئە‌بیزوینئ
مه‌سه‌ئه‌له‌یئ کۆنه سه‌گ ئیسقان به‌کلک ئە‌شکینئ

ئە‌م‌ین بۆقه خه‌لکی به‌رته‌کیه و پیاویتی خراب بوو به‌لام عه‌بدوللا و کورپی زۆر کورپی
چاک بوو.

سهیری که زبل ئەصلی گووه و گولّ ئەروینی
باوکی وهک (ئەمین بۆقه) کوری وهک عه به دینی

ئەمین نانهوا و هه مین ئاش—په ز بی
یا به له گه لمان وا به غه ره ز بی

به تیه بی به صره بی یو میتزه ری هیندی من و تو
وه کو رخت و شه قه به ندی که له گا جووتی بدهی

ناندان و میوانداری حاجی حه بیبی قه ردار

بنه ماله ی قه ردار له که رکوک؛ له ره سه ندا له عه شیره تی (بلباس) ی کوردن به لام هه ر
له سه رده می عوسمانییه وه خو بان به تورکمان داناوه و له که رکوک جیگایه کی
کو مه لایه تی تاییه تی و خاوه ن سامان بوون. حاجی حه بیب یه کی که له وه بنه ماله یه و
سامانیکی زۆری هه بوو. شیخ ره زا گالته به وه ئەکات که ده وله مه ندیک وه کوو حاجی
حه بیب له سی مانگی زستانا ته نها ده عوه تیک ده کات و له شیعریکی تورکیدا ئەلایت:

موسم قی ششده اوچ ایلق بر بریانی
قیزاروب عارض خو بان گبی هه ر بر یانی
بو یله بریره ء نازک بو گبی موسمه
جانب اربعه سنده یگک الوانی
اولدق بارکشی منت انفاسی مسیح
صانکه ایتمش بره یه مائده ء ربانی
ایلمزمی بو گبی اطعمه احیای وجود
بلکه هر بر لقمه سی گوزدن دوشورور لقمانی
خارج حوصله بر دعوت ایدوب حاجی حبیب
نیجه تعریف ایده می نعمت بی پایانی

واتا:

له مهوسمی زستاندا له سڼ مانگدا بریانییبهک
سوور دهکه نه وه وهکوو له شی جوانان هه موو لایه کی
گوپلکیتیکی نازکی وا له م فاصله دا
له هه چوار لایه وه به خوارده مه نیی رهنگا ورهنگ
بووینه هه لگریمت نه نفاسی مه سیح
وهکوو خوانی ره بانی گوپلکیتیکی لی دانا بی.
نم جوړه خواردانه مروّف زیندوو ناکاته وه؟
به لکو هه لوقمه یه کی لوقمان له بهر چا و نه خات
له حه وصله به دهر، حاجی حه بیب ده عوتیتیکی دا
نیعمه تی بی پایانی چوّن تاریف بکه م

مه دحی عه بدوللا پاشای ره واندز

عه بدوللا پاشای ره واندز له دهوری حوکی عوسمانیدا قائمه قامی هه ولیر بوو. شیخ
رهزا له م شیعره فارسییبه کی مه دحی دهکات، به ده مه ته قتیبه ک له نیوان شاعیری کی گهن
و پزیشکیک دهس پی دهکات. له نه نجامدا ده لیت شیعی ناپوخته وهکوو رهوانی
دهرمانی پزیشکه:

شاعیری گنده طبع همچو جعل
شعر او چون شعور او مختل
رفت پیش حکیم تا دهدش
شـریتی از برای دفع علل
مسـهلی داد گفت کاین دارد
هفت بارت در آورد بعـمل
چون بخورد و چهاربار برید
تاخت پیش حکیم و ساخت جدل
طعنه زد کای حکیم بی تمیز

فرق ناکرده ناقه را ز جمل
سخن از هفت و هشت میراندی
هفت اکنون بچار شد مبدل
گفت البت مخالفی خوردی
که بدارو ازان رسیده خلل
گفت چیزی نخورده ام لاکن
بودم اندر خیال شعر و غزل

واتا:

شاعیریکی ته بیعهت بۆگهن وهک قالۆنچه
شیعری وهک ههست و شعوری شیواوه
چووه لای پزیشک تا شهربه تیکی بداتی
دهرمانیکی رهوانیی دایی وتی:
حهوت جارت رهوان دهکا
که خواردی چوار جار ریا
پای کردهوه بۆ لای پزیشکه که و کردی به ههرا
تانهی لی دا؛ وتی: نهی پزیشکی نهفام
که وشتری می له وشتری نیره ناکه بتهوه
قسهی حهوت و ههشتت نه کرد
ئبستا حهوت ته کهت بوو به چوار
وتی ههلبهت شتیکی خراپت خواردووه
دهرمانه که لهو شته خراپهوه زیانیکی توره بووه
وتی؛ هیچم نه خواردووه به لام
له خه یالی دانانی شیعر و غزه لیات بووم

گفت از شعر ساختی چیزی
گفت آری سه شعر مستعجل
گفت برخوان چو شعرها برخواند
گفت خندان حکیم کای اجهل

تو عمل هفت کردهء اما
سه زبالا چهار از اسفل
شاعری چند هست می زبند
کادری این حدیثان بمثل
نیک و بدرا ز غرفهء شعرا
نشناسد بغیر میر اجل
انکه قائمقام ارییل است
ماه ملک است و آفتاب ملل
دم تیغش لهیب نار جحیم
کف جودش سحاب کشت امل
با منش لطف گربود چه عجب
رغبت است آفتابرا بحمل
وصف او در سخن نمی گنجد
به که وصفش ادا کنم بجمل
تا ابد انجنابرا یارب
دستگیری کند لطف ازل

واتا:

وتی: هیچ شیعیرتکت داناوه

وتی: به لئی، سئی شیعیری به په له

وتی: بیانخوئینه وه، که خوئندیانیا نیییه وه

به پیکه نینه وه وتی: هه ی له هه مووکه س نه زانتر

تۆ هه ر هه وت جاره که ره وان بووی، به لام

سیانیا ن له سه ره وه و چواریا ن له خواره وه

چه ند شاعیری هه ن بو ئه وه ئه شین

ئهم باسه یان به نمونه بو بهینیتیه وه

چاک و خراپی ده سته ی شاعیران

ناناسیتیه وه مه گهر میری بالآ

ئەو دەي كە قائىمە قامى ھەولپېرە
 مانگى مولكە و خۆزى مىللەتە
 دەمى تىغى گرى ئاگرى دۆزەخە
 دەستى بەخششى ھەورى چاندنى ھىوايە
 ئەگەر لوتتفى لەگەل من ھەبى سەير نىبە
 خۆر ھەزى لە بورجى (ھەمەل) ھەبە
 بە قسە وەصفى ئەو ناكرى و تىدا جىبى نابىتتەو
 باشتر واىە بە كورتى وەسفى بكم
 خوايە ھەمىشە دەستى جەنابى ئەو
 بگرە لە لوتتفى ئەزەلى خۆت

ھەجوى قاضىي كەرکووک

زۆرىەي كارىە دەستان، لە دەورى داگىر كەرانى عوسمانىدا، تورك بوون، قاضىي
 كەرکووک لە مىللەتى (لاز) ئەبىت كە لە بنارى قافقاس جىگىرن و ھەندىكىشىيان وان
 لەسنوورى توركيا، بەلام شىخ رەزا بە (ئەرنائوت)ى ئەزانىت. لەم شىعرە توركىيەدا
 دەلەت:

گوردك مى؟ كىمى؟ نائىبى گوردم. نىجە برذات؟
 اوصافى نەدر، شكلى نەدر؟ بزە اكالات
 ایتمش مى تاهل، حرمى وارمى؟ وار اما
 آرایش آغوش حریفان خرابات
 بزده بیلورز اول جەتتى، حوكمى ناصلدر؟
 حکم قره قوش یعنی، بلا شاهد واثبات
 ادراكى نه اندازیه، بر جاھل ابتر
 نه شرعى بیلور (ارناؤوط) اوغلى نه نظامات

واتا:

دیت؟ كى؟ نائىبم دى. چۆن پىاوتىكە؟
 ئەوسافى چىبە، دىمەنى چۆنە؟ تىمان گەبىنە

ژنی هیناوه، حهره می ههیه؟ ههیه بهلام،
لهوانهیه که ئهگه ریت بۆ هاوړتی مهیخانه
ئیمه ییش ئه مه ئه زانین، حوکمی چۆنه؟
حوکمی قهره قۆش، یانی، به بیخ شایه د و ئیسپات
تیگه یشتنی له چ ئه ندازه دایه؟، نه زانیکی کلک پراو
نه شهره ئه زانیت ئه م (ئهرناووت) باوکه، نه نیزام

ئهندامی صاری، گوزلری گوک چهره سی ابرش
شوم اولدیغنی اورته یه قویمش بو علامات
یاشی نه قدر؟ اللی دن اکسک، نیجه بیلدن؟
باقدم دیشنه، دقت ایله حین ماقات
عزل اولدی؟ اوته، واسیطه ء عزلی کیم اولدی
انفاس مسیحانه ء اصحاب کرامات
سییاح اوله رق مملکت رومی گیزدم
قاضی ا و زمان امرد ایدی گوزلری آفات
ثعلب صاته رق گیچدی تصادف یناشمدن
ایتدی بکا برگوشه ء چشم ایله مبالات
اسلوب حکیمانه ایله بنده گوز ایتدم
خیلی ارامزده جریان ایتدی اشارات

واتا:

ئهندامی زهره، چاوی شین، پرووی ئه برهش
ئهم نیشانانه ئه وه دهگه بییتیت که شوومه
ته مهنی چهنده؟ له په نجا که متر. چونت زانی؟
که تووشی بووم به وردی سهیری دانه کانیم کرد
عزل کرا؟ به لئی. کئی بووه هۆی عه زلی؟
ئهنفاسی مه سیحانه ی خاوه ن کهرامات
له ولاتی رۆمدا که به سیاحت دهگه پام
قازی له و کاته دا مووی لئی نه هاتبوو و چاوی عه بیار

(ثعلب)ی ده فرۆشت، به ته صادف له لاهمهوه تپپه ری
به سووچی چاو خوژی له قهره م دا
منیش به جوژیکی هه کیمانه چاو یکم لی هه لته کان
گه لیک ئیشارات له نیوانماندا پرووی دا

ابخامی دیدم اول برینی قاچه ساتارسن؟
بازار ایده رک چقدی ایلی لیره یه فئات
ویردم پاره یی نزد فقیرانه مه گلدی
بیچاره چابوق اوقچورینی چزدی دیدم یات
معهودی دیماقله فغانی گوگه چیقدی
حتی ایشیدوب صیحه سنی اهل سماوات
بالواری، امان یاگری ال پاره ئی یاخود
توکره کله انک بر ازه جک باشنی ایصلات
سوردم آقی دیکله مدم آه و انینی
(لیالی) آلان قاضی یه بسدر بومکافات

واتا:

له نه نجامدا وتم نه ویتریان به چه ند نه فرۆشی؟
هه راجی کرد و نرخی گه یشته دوو لیره.
پاره که مداو هاتینه کۆلیتی هه ژاریم
بیچاره به په له به نه خوینی دامالی و وتم پال که وه
له بهرگه گرتنی نه وه دا هاواری چووه ناسمان
تا وه کو خه لقی سه سماوات هاواریان بیست
پارایه وه، توخوا یان پاره که ت وەرگروه یان،
سه ره که ی نه رم که به تف ته ری که
ئه سپم لی خویری گویم نه دایه آهو و نووزه ی
ئه و قازییه که (له یلانی) برد ئه م به خششه به سیه تی.

له پاش ئه م هه موو قسه پیسانه، جه نابی قازی و توویه تی: شیخ رهزا منی به
(ئه رناتوت) زانیوه، به لام من (لازم). ئه مجا شیخ رهزا له شیعریکی تری تورکیدا

ئه لئیت:

نائبی بن (ارناؤوط) صاندم مگرسه لاز ایش
ابتدیگم هجویه لر (لاز) اولدیغیچون از ایش
شکلی بنزه ر لازه ئەمما ارمنییدن بوزمدر
الغـرز، لاز یا ایواز یا پاپاز ایش

واتا:

قازی که من به ئەرنائوتم دەزانی کهچی (لاز) بووه.
له بهرئوه ی لاز بووه ئەم هه موو هه جوانه م کهم بووه
شپوهی له لاز ئەچیت، به لام له ئەرمه نی چاککراوه
به کورتی ده بیت یا لاز یا ایواز یا پاپاز بیت*
* نیواز: به پیاوی ئایینی ئەرتو دوکسی بولغارستان ده لئین و پاپاز: به قه شهی ئەرمه نی ده لئین.

هه جوی حوسنی پاشای فه رمانده ی سوپای عوسمانی له که رکووک

حوسنی پاشا فه رمانده یه کی به دپه وشت و به دخوو بووه و زۆر تازاری دانیشتوانی شاری
که رکووکی داوه. شیخ رهزا به م شیعره هه جوی ئەکا:

به سه گم وت عه جه با خزمته حوسنی پاشا؟
توو ره بوو، کللی له قانده و وتی؛ حاشا حاشا
راستی گه رچی سه گیشم به خودا خوّم ده کوژم
ناوی من بینی له گه ل ئیسمی خه بیسی پاشا

له شیعره هه لئه لراوه کانی شیخ رهزا

وه کوو زانراوه، شیخ رهزا، یه کیتک له و ده رگای شیعرانه ی که لئی داوه، ده رگای شیعره ی
هه لئه لراوه و ده ستیکی بالایی تیدا هه یه. شیخ رهزا خو ی له شیعره یکی فارسیدا که
مه دحی ناظم پاشا ئەکات ئە لئیت:

عشق باساده روخان ازپی سمت است و سرین

نه رخ و زلف خم اندر خم و چین در چین است
آن دروخت که من شیفتهء خال و خطم
شیخ را هم غرض از ساده پرستی این است

واتا:

عشق له گهل ساده پروان بو پوز و كه فه له
نهك بو روو و زولفی لوول و چین له سه چینه
ئهوه درۆیه كه ئه لئی من شیت و شهیدای خهت و خالم
شیخیش هه ئه م مه به سته ی هه یه له ساده پرستی
فه رموون له گهل ئه م چه ند شیعه هه لماراوانه ی:
له شیعرێکی کوردیدا ئه لیت:

کیر که ههستا، نه له بیگانه ده پرسێ و نه له خویش
گورزی خۆی هه ر دهو شینێ، چه له پاش و چه له پیش
هه مه کیرێکی قهوی، هیند به کونی تهنگا چوو
سه ر و چاوی هه موو زامدار، په راسوی هه موو ریش
تا ملی غه رقه له چه رما، وه کو سیواکی مه لا
پرچی ئه فشانه له سه ر پشتی ملی وه ک ده رویش
پاله وانیکێ قهوی و قۆله له میل بازیشدا
مه حکه مه ریشه و بنجی وه کو شاخی گامیش
له شیعرێکی تری کوردیدا ده لیت:

هه ر وه کو ئه شکم به په نگی سووری خۆی خوینینه کوز
داستانی شاهنامه ی خوسره و و شیرینه کوز
ئینشیقاقی هه ر وه کو کاله ک له بهر شیرینییه
هه ر که سی نه یچه شتی نازانی چه ن شیرینه کوز

واقه واقی دل

هەر واقه واقی دلّمه به دهستی فیراقه وه
وهک ریتی که ههردوو گونی ببی به فاقه وه
ئیمان له تهوقی سهرمه وه وهک واشه ده رپه پری
سمتی که ده رپه راند و سهری نا به تاقه وه
موطرب له عه شقی عیراقی به سه سه ره تم
بۆم ههسته ورده ورده له په رده ی (عیراقه وه)

به سه ر بۆ ده فعی نه عدا چاوه که م قه لغانی سیمینت
هه زار مارتین به قوریانی تفهنگی لوله چه رمینت

کیتر نه گه ر مه یلی کونی کرد سه ره که ی بگره له مشت
همه جا خانه ء عشق است، چه مسجد، چه کنشت

مودده تی نیر بازی و ئیستا که مه یلی می نه که م
ئاره زووی گانی کچیکی کوز پری ده رپی نه که م

ئه م قه چه چه فه له ک له داخی مردم
موحتاجی ره شی ره شیدی کردم

گه لی سمتی سپیم دهس که وت نه متوانی پییاکیشم
دریغ بۆ مه تراقی کیتره که ی چند سال له مه و پییشم

هینده به ته عریف و کینایه ت له بنی سینگت به م
به گ نه فه ندی به سه راحه ت له کونی قنگت به م

... ئەفەندی خەلقى بەسەرە دەبیت و لە کەرکووک مەئمووری حکومەت بوو. هەندی
قسەى ناشرینیان نایە ژنەکەیهووە و لەبەرئەووە گەرایەووە بۆ بەسەرە و شیخ رەزا دەلیت:

لێرە گایان ژنەکەى... ئەفەندی بەسەرە
ایستە بۆ (بەصرە) دەچن (بعد خراب البصرە)
هیند گەووادە گەر ئەولادی لەپیش چاوی بگیتی
ریشی رادەگرئ کەها کپیر و گونی پئ بسەرە
عەینی بەغدایه بە خۆی چونکە لەبەر ئاوی مەنى
مەقەدی بەحرە، گونی قایغە، کپیری جسرە

بە مۆتەسەریفی کەرکووک ئەلیت:

مۆتەلەووین میـزاجی گـوونا گـون
مۆتەسەریف کە دیدە بۆ قەلەمـوون
مۆتەسەریف جیگەرەکەى لە دەما
دئ و دەچن وەک مـریشکی چیلکە بە قـوون

ماینه کویت

کوردستان بریتییە لە چیا و هەردە و دەشت. کورد هەر لە کۆنەووە، بۆ هاتوچۆ و
گوێزانەووەی دەغل و دان و کووتال بەرزە و لاغی بەکار هیناوە. بەرزە و لاغ بریتییە لە ماین
و هیستر. هیستر لە چیاکان و ماین لە هەردە و دەشتدا. ماین بە پیتی رەسەن و رەنگ
ناو دەبریت. ئەووەی بۆ سواری بیت لە رەسەندا لە ماینی عەرەبە و ئەووەی بۆ بار هەلگرتن
بیت پیتی دەلین (بەرگیر). ناوی ماین بە پیتی رەنگ؛ رەش، کویت، شئ و بۆرە... هتد.

شیخ رەزا لەم شیعەرەدا باسی ماینە کویتی خۆی ئەکات و ئەلیت:

ماینه کویت جارن دەتوت رەوتی رەوتی ئاهوو
ئیسستە هەستانی لەسەر ئاخوور بە یاھوو یاھوو
قەت لە یەک قسناغ کەمی جو نادەمی هیشتا لەرە
سال دوانزە مانگ سواری نابم هەر ماندوو

عومقی چالی مه قعه دی بی شک مه سافه ی قه سر نه بی
 درزی دهر وازه ی کوزی لوچ لوچ به سهر به کدا چووه
 گهر به ناوزه نگی په راسوی نه م سه روسه ر هه لدرم
 هینده نابزوی بزانه ماوه یاخو مردووه
 خاوه نی پیشووشی نازانی که ته ئریخ و سه نه ی
 چهنده نه ما من له پیرانی قه دیم بیستووه
 وهختی نادر شا هجوومی کرده سه ئیقلیمی روم
 تازه، گویا، نهو له کوز دایکی خرووجی کردووه

ههوال پرسینیک

ناسیاویکی شیخ رهزا دهستی ده شکیت و بهم شیعه فارسییه ههوالی نه پرسیت:

شکسته باد دو دست فلک ازین کردار
 برید باد دو پای سپهر ازین رفتار
 دلوری کسه دری آهینن زجا کندی
 ببازوان قوی همچو حیدر کرار
 بچشم زخم حسودان شکسته شد دستش
 بلی زمانه عجب روبهی است شیر شکار
 ولی تو هیچ مخور غم شکسته بسته شود
 بشاهراه حقیقت شکسته کیست بکار

واتا:

یاخوا ههردوو دهستی چه رخه گهردوون بشکن که نه م کاره ی کرد
 ههردوو پیتی ئاسمان بیرینه وه که نه م پهفتاره ی کرد
 قارهمانی که دهرگای ئاسنین له شوتینی خوی هه لته که ند
 به بازووه به هیزه کانی وهک چه زرده تی عهلی
 به چاوی پیسی هه سوودان دهستی شکا
 به لئی، زهمانه رتیویه کی سهیره که نه توانی راوی شیر بکا

به لام تو هیچ خه فته مه خو، شکسته نه گپرتته وه
له شاپتی راستیدا شکان که لکی ههیه

براه عشق که از ما و من پیر هیزند
زیای دست بششوی و زدست دست بدار
نه آخر آن فلک است، این فلک که روز (أحد)
شکست گوهر دندان (احمد مختار)
نه آخر آن فلک است این فلک که روز (صهفین)
خراب کرد جهانرا بشکتن عمار

واتا:

له پتی عیشقدا که له من و ئیمه ریز نه گرن
دهست له پی داشوره و دهس له دهست هه لگره
ئه م گهر دوونه هه هه مان گهر دوون نیبه که له رۆژی (ئوحد) دا
گه وهری ددانی پیغه مبهری شکاند؟!
ئه م گهر دوونه هه هه ئه و گهر دوونه نیبه که له رۆژی (سه ففین) دا
به کوشتنی (عمار کوری یاسر) دونیای ویران کرد؟

دۆستایه ئینی شیخ رهزا و ئه مین فهیزی

زۆر ئاشکه رایه، له ژیانی شیخ رهزادا، کهس نه وهندهی ئه مین فهیزی خوشه ویست و جی
ریز نه بووه. شیخ رهزا خۆی له بابته پتوه ندیی له گه ل ئه مین فهیزییا ده لیت:

نسبت من با آمین فیضی ازلی است
همچو سنی بعمر، نه چو روافض بعلی است

واتا:

پتوه ندیی من و ئه مین فهیزی هه ره له رۆژی نه زه له وهیه
وهک هیی سوننییا نه له گه ل عومه ره، نهک وهک هیی رافزییا نه له گه ل عه لی.

هه روا ده لیت:

در حضر ممتاز و ممتاز از سفر آمدی

اول و آخر (امین فیضی) تو ممتاز آمدی

واتا:

تۆ له مالا ههلا وێرددی و، به ههلا وێردهیبیش له سه فەر گه راپته وه
له سه ره تا و له دواییدا، ئه مین فه یزی، تۆ به ههلا وێرده یی هاتوی

له لایه کی تریش له شیعریکی تورکیدا باسی خۆش گوفتاری و ره وشت جوانی ده کات و
ده لیت:

استاذ سخن، میر سخن سک
خلاق معالی دینلان واریسه سن سک
ای کان کمالات (امین فیضی) افندی
مجموعهء خلق (حسن)، خلق (حسین) سک

واتا:

مامۆستای قسه و میری قسه تۆی
ئه گهر دروست که ری مه عانی هه بی وه کوو ده لێن تۆی
ئه ی کانی که مال ئاغای ئه مین فه یزی
ده سه ته یی ره وشتی (حه سه ن) و ره وشتی (حوسین) تۆی.

ئه مین فیضی به گ له سالی ۱۸۶۰ له شاری سوله یمانی هاتوه ته دونیا وه. له پاش
ته واو کردنی قوتابخانه کانی ئه و ی، چوه ته شاری به غدا و له و ی له قوتابخانه ی سه ربازی
ده رچوه و چوه ته ئه سه ته مول له کۆلیجی سه ربازی خۆیندویه تی و به روتبه ی مولازم
ده رچوه و له سوپای عوسمانیدا گه یشتوه ته روتبه ی میر ئالای تۆچی و له م روتبه یه دا
خانه نشین کراوه.

سالانی شه ری یه که می جیهانی له شام و حه له ب رابواردوه و له پاشا گه راوه ته وه
ئه سه ته مول، و له پاش نه خۆشیکی دوور و درێژ له سالی ۱۹۲۸ له ئه سه ته مول کۆچی
دوایی کردوه.

ئه مین فه یضی به گ سه ره رای شاره زایی زۆر له زانستی ریازیات، ئه دیب و شاعیر بوو،
یه که م دیوانی به تورکیبه ناوی (شعاعات) له چاپ داوه. له زانستی ریازیاتدا کتیبی
(ئیحمالی نه تایج) ی له چاپ داوه و له زانستی فیزیک کتیبی (هه وای نه سیمی)
بلاو کردوه ته وه و له زانستی (جبر) کتیبی (ته فره قه ی ریاضیه) چاپ کراوه. ئه مین

فهیضی ئەندامی لیژنە‌ی زانستی ئەکادیمیای پارێس بوو. زۆریش دروست و جۆ ریزی
شیخ پەزای تالەبانی بوو و لە کتیبی (ئەنجومەنی ئەدەبیانی کورد) گەلیک لە شیعرەکانی
شیخ پەزای تیدا بلاوکردوووە.‌

شیخ پەزا لەم شیعرانە‌ی خوارە‌وەدا غە‌مباریی خۆی، لەبەر دووری ئەمین فە‌یضی
دە‌ردە‌پریت و سکالای تە‌ندروستی و تە‌مەن درێژی بۆ دە‌کات

انچنانم زهجر کاکه آمین
که‌ندانم یسار را زمین
آن کند بخت قط نبینم یار
تازم خنده بر زمان و زمین
چند ریزم بیاد روی تو اشک
چند باشم ز دوریت غمگین
تا غمیرا بحیله چاره کنم
دیگری سر بر آورد ز کمین
مستم از جام بادهء فیضت
چو مسیحا ز روح فیض آمین
سالهای دراز باقی باد
بسلامت امین ما آمین

واتا:

لەبەر دووری کاکە ئەمین فە‌یضی لە حالیکام
پاست و چە‌پ لێک جوئ ناکە‌مە‌وه
بە‌خت هەر ئە‌وه‌ندە‌م بۆ بکا دۆست ببینم
تا (لە بە‌خته‌وه‌ریی خۆ‌ما) بە‌ عە‌رز و عاسمان پێبکە‌نم
چە‌ند لە یادی رووی تۆ‌دا فرمێسک بپێژم
چە‌ند لە دووری تۆ‌خە‌فە‌تبار ب‌م

تا به فروفیل چاری خه می نه کم
 خه میکی تر له په ناگاوه سهرده ردینی
 له جامی بادهی بهر که تی لیشاو کردوی تو مه ستم
 وهک مه سیح له (روح الامین)ی پر بهر کهت که جویره ئیله
 خوا بکا نه مینی ئیمه به سه لاهه تی بمینی
 ساله هایه کی دوور و دریش. نامین

نه مین فیضی چند نامه یه کی هونراوهی جوانی بو شیخ رهزا ناردووه، نه م شیعرانهی
 نه مین فیضی، به شیوه یه کی زور نازک و دلسوژانهن. له وه لاهه کانی شیخ رهزا
 دهرده که ویت، که چند پیاویکی خوش مه شره ب و په وشت بهرز بووه. له بهر نه وه شیخ
 رهزا، نه وهک ته نها هیچ هه جوکی بهرام بهر نه و نه و تووه، به لکو به نه و په ری ریز و
 دلسوژی نه م دوستایه تیسهی له گه لیدا بردووه ته سه ر. له وه لاهه یه کی که له و نامه
 هونراوانه، شیخ رهزا نه مه ده لیت:

مشریت خوب و لهجه شیرین است
 دهننت درج گه وهر آکین است
 فکر بکر تو بیننی بین الله
 نغز دوشییزه نگارین است
 عرش بلقیس و فرش براقش
 در حقیقت کمینه کابین است
 این نه شعر است، رشته شهت
 این نه نظم است عقده پروین است

واتا:

په وشتت باش و زمانت شیرینه
 ددهمت قوتوی پر له گه وه ره
 فیکری به خه یالی که سا نه هاتووی تو، به بینی بهینه لالا
 کچیکی جوانی ره نگینه
 عهرشی به لقیس و فهرشه بریقه داره کهی
 له راستیدا که مترین ماره بییه (بو نه و کچه)

ئەممەى تۆ شىعەر نىبىيە، ھۆنراۋەى ناو و بانگە
ئەممە ھۆنراۋە نىبىيە، ملوانكەى ئەستىرەى سۈرەىبىيايە

مـصـرـعـى از قـرـيـحـه ء عـطـار
كـه عـجـب آبدار و رەنگين است
گـر بـتـضـمـين بـياورم چە عـجـب
يـكى از فن شـعـر تـضـمـين آست
بـمـعـانـى گـران، بـنـظـم سـبـك
گـر بـود سـهـل مـمـتـنـع، اين است
تـا بـضـرـب المـثـل هـمى گـوـينـد
كـه دـعـا از بـراى آمـين است

واتا:

نىبو بەيتى بەرھەمى شىعەرى فەرەيدوددینی عەتتا
كە زۆر ئاودار و پەنگينە
ئەگەر بىخەمە ناو شىعەرى خۆم سەير نىبىيە
چونكە يەكئ لە ھونەرەكانى شىعەر ئەوەتە شىعەرى كەسئكى تری بخەيتە ناو
بە واتا گران و بە سەنگ سووكە
ئەگەر (ئاسانى كەس پى نەوتراو) ھەبە ئەو دەبە
ئەو دەتا مەسەلە دىننەو و ئەلین
دوعا لەبەر خاترى ئامبىنەكە بەتتى

خاطرت شاد باد (أمین فیضی)
زان كـه درىای دانش و دین است
دوشمـنـت خـاـكـسـار و زير و زير
زان كـه در خورد و لعن نفرين است
فـضـلـرا داند از خـدای (رضا)
نە از آن شاعران خود بين است

واتا:

دلّت ھەر شاد بىن ئەمىن فەيزى!

چونکه دلت دهریای زانست و ثابینه
دوژمنت له خۆلا بگهوزی و سه ره و ژیر بی
چونکه شایانی نه وه یه له عنه تی لی بکری
رهزا هه موو گه وره بیبی له خوداوه نه زانی
له و شاعیره خۆپه رستانه نییه .

له وهلامی نامه یه کی نه مین فه یضی دۆستی ، شیخ رهزا نه م شیعره فارسییه ی بو
ده نیریت .

ز رشحه ء قلمت در مشیمه ء قرطاس
نتیجه هاست بقیمت گرانترا از الماس
رسیده کار بجای ترا امین فیضی
که جبرئیل امین خوانمت ز روی قیاس
صحیفه معجزه پیراست بسکه چون مریم
بیر گرفته موالید عیسوی انفاس
هزار سال بمانی و این عجب نبود
شرافتت به مثل خضر زبنده و الیاس
در این دیار (رضا) را بهره عمر گزشت
بجان رسیده گنا هاش بگردن افلاس

واتا :

له نوکی قه له مته وه له ناو منالدانی کاغهزا
نه نجامی وا زۆر هه یه به نرخ له نه لماس گرانترا
کار گه بشتوو ته راده یه ک نه مین فه یزی
به قیاس به جویره ئیلی نه مینت نه خوینمه وه
ته نها موعجیزه ی پیر کاغهزه ، که منالی به هه ناسه ی عیسا
له دایکبووی زۆری گرتوو به به رسنگیه وه وه ک مریم که عیسای به موعجیزه بوو
یاخوا هه زار سال بمینی و نه مه سه یر نییه
چونکه شه رف و گه وره بیبی تو وه ک هینی خدری زبنده و ئیلیاسه
عومری (رهزا) له م ولاته دا به هه یچ و پووچ به سه رچوو

ئەو تا کردوونە گیانەلا، گوناھی بەگەردنی بی پوولیبه

له وهلامی نامه به کی تریدا، شیخ رهزا، دووباره ئەو پەری ریزی بهرامبەری دەرده خات

که ده لیت:

الا ای هنرمند یار قـدی
توی خـسـروانرا سـزای ندیی
ز حکمت بپـرداختی نامـهـء ت و
بدادی درآن نامـهـداد حکیمی
هوای نسیمی از ان گشته نامش
که جان پروراند هوای نسیمی
بدانش ترا هیچ همتا ندیدم
مگر جوهر فرد و دریتیمی
تو خواهی سفر ازین دورتر کن
امین فیضیا در دل من مقیمی

واتا:

ئەوی یاری هونەرمنندی دیرینه

تۆی شایانی هاوده می پادشایانی

له ویل و که مالتی خۆتەوه نامه کهی خۆت رازانده وه

جاری خاوهن حکمه تیبی خۆت له و نامه به تدا دا

بۆیه ناوی تراوه (هوای نسیمی)

چونکه هوای شنه بای به یانیان (هوای نسیمی) گیان پهروه ده ئەکا

له زاناییدا که سم به هاوتای تۆ نه دی

مه گەر تۆ جه وه هری فرد و دورپی یه تیم (تاقانه گه وه هر)

حه زت لیبه سه فەر بۆ له یه مهن به ولاده بیش بکه

ئەمین فهیزی تۆ له هەر کوی بی، له دلێ منا جیت گرتووه

که داوا له شیخ رهزا ده کریت بچیت بۆ به غدا و ببیته شیخی ته کیهی تاله بانی، ئەم

ئەرکه له گه ل بیری کراوهی شیخ رهزادا نه ده گونجا. ناتوانیت، وه کو شیخانی ته ریه ته

ئیدعای "که رامهت" بکات. ئاماده یه بچیت به غدا، به لام به م مه رجه:

مشرّبم مشرب امین فیضی است
هر دوو از هر د و عـالم نازاده
ای (رضـا) تا بمرگ رندی کن
این بود دولت خـدا داده

واتا:

پهوشتی من پرووشی ئەمین فەیزییه
هەردووک لە هەردوو دونیا نازادین و کارمان پێ نییە
(پەزا)، تا رۆژی مردن هەر بێ موبالات بە و گۆی بەهیچ مەدە
دەولەتی خوا داده ئەمەیه

که باسی یه‌کیه‌تی بێر و باوه‌ری خۆی و ئەمین فەیزی ده‌کات ده‌لێت:

ز ارباب دانش امین فیضی یا
ترا امتیازست کز فن ضیارا
نشانهاست بر اتحاد من تو
زیک مایه گویی سرشتند مارا
زیاد و کم از نام نامیت نبود
برسم جمل گر شماری (رضا) را

واتا:

ئە ئی ئەمین فەیزی، تۆ هەلاوتێردەبیبێکت لە زانایانی تر هەیه وەک
زۆر نیشانه بۆ یه‌کیه‌تی من و تۆ هەیه
وەک بلی من و تۆیان لە یه‌ک مایه دروست کردین
ئەگەر ناوی (رضا) بە حەرفی ئەبجەد بژمێری
زیاد و کمی لە ناوی ناوداری تۆ نابن

چونکه ژماره‌ی ناوی هەردوو یان بە پێی (ابجدی) (۱۰۰۱) ه.

ئەگەر ئەمین فەیزی بچیتته میوانیی شیخ پەزا، چۆن چاکه‌ی بداته‌وه؟
که ته‌شریفی شه‌ریفی هات (ئەمین فەیزی) به‌ میوانی
له‌ عوه‌ده‌ی شوکری ده‌رناچم مه‌گەر خۆم که‌م به‌ قوربانی

کۆچی دووایی شیخ رهزا

هه‌ندی له نووسه‌ره‌کان سالی کۆچی دوایی شیخ رهزای تاله‌بانیان به ۱۹۰۹ میلادی داناوه. به‌لام به‌پێزان د. که‌مال مه‌زه‌هر و حه‌مه بۆر و ئه‌حمه‌د تاقانه، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که له کێله‌قه‌به‌که‌که‌ نوسراوه، به‌شهو‌ی هه‌ینی مانگی مو‌حه‌ره‌می سالی ۱۳۲۸ی کۆچی دایانناوه. مامۆستای به‌رێز د. که‌مال، له ژماره‌ی یه‌کی گۆفاری کۆری زانیاری سالی ۱۹۷۳ ده‌لێت ئه‌مه به‌رامبه‌ری ۱۹۱۰ میلادیه‌ی و به‌پێی بۆچوونی محمه‌د ئه‌مین زه‌کی به‌گ که له کتێبی (ناودارانی کورد) دا ده‌لێت؛ رۆژی مردنی به‌یه‌که‌م رۆژی مانگی مو‌حه‌ره‌م داناوه که به‌رامبه‌ر ئیواره‌ی پینج شه‌مه‌ی ۱۳ی کانوونی دووه‌می ۱۹۹۰. به‌لام مامۆستا عه‌بدوڵه‌زه‌زاق بېمار له رۆژنامه‌ی (الرقیب) که عه‌بدوڵه‌تیف شه‌بیان له به‌غدا به‌زوبانی عه‌ره‌بی ده‌ری ده‌هێنا، وای بېنیوه که له ژماره‌ی ۸۲ که له ۹ مو‌حه‌ره‌می سالی ۱۳۲۸ی کۆچی بلاوکراوه‌ته‌وه وا ده‌لێ:

«لقد اسفنا كل الاسف، لما بلغنا من مرض جناب الفاضل الاديب الذي سارت يذكر فضائله ورسالة اشعاره الركبان، الشيخ رضا افندي الطالباني، مرضاً اصاب رجله فاقعده وآلمه، فنسأل الله له من صميم القلب سرعة الشفاء».

به‌لام له ژماره‌ی ۸۳ له ۱۰ی مو‌حه‌ره‌م ۱۳۲۸ کۆچیدا ده‌لێت:

«لقد استأثرت رحمه الله بالفاضل والشاعر اللبيب، الذي كان يعد وجوده فلتة من فلتات الزمن الذي عقلت عن مثله الايام منذ زمن، الشيخ رضا افندي الطالباني، عصر الخميس عند قول المؤذن "الله اكبر" توفاه الله عن عمر ناهز السبعين قضاء في التحصيل والادب. اما نظمه في اللغات الاربع عربية وتركيبية وفارسية وكردية، فهو الذي قد سارت به الركبان وتناقلته الألسن لسلامته ورقته، حتى اني اذكر اعتراضه عليه رحمه الله في عدم تدوينه اياه، فاجاب بالواقع بان (دبوانه صدور الرجال لا بطون الدفاتر) وقد احتفل العموم احتفالاً يليق بنعش الفقيه، وواروه جدثد في مقبرة الشيخ عبدالقادر الكيلاني قدس سره، واقيمت له تعزية حافلة في زاويته (تكيه) الواقعة في الميدان. فنسأل الله له العفو والمغفرة والرضوان، ولحضرة كل من اخوانه وانجاله وعائلته الصبر لينالوا الأجر».

که‌وابوو شیخ رهزا له ۹ مو‌حه‌ره‌می ۱۳۲۸ کۆچی که به‌رامبه‌ری ۲۱ کانوونی دووه‌می ۱۹۱۰ی میلادی ده‌کا کۆچی دوایی کرد و ئه‌و بولبوله‌ خو‌ش ئاوازه بێ ده‌نگ بوو.

دوا قوناعی شیخ رەزا

شیخ رەزا لە رۆژی هەینی ۱۰ موحو رەم ۱۳۲۸ھ که دهکاته ۲۱ کانونی دووهمی ۱۹۱۰م، له گۆرستانی شیخ عبدالقادری گهیلانی، به هاتنی جه ماوه ریکی زۆر، به خاک سپێرا و له ته کبهی تاله بانی له گه ریکی (مهیدان) ماته مینی بو دانرا و له سه ر کپله قه بره کهی ئەم شیعره فارسییه نوسراوه:

يا رسول الله چه باشد چون سگ اصحاب كهف
داخلي جنت شوم در زمرهء اصحاب تو
او رود در جنت من در جهنم کی رواست
او سگ اصحاب كهف من سگ اصحاب تو

واتا:

يا (رسول الله) چه دهبيت وهك سه گي (اصحاب كهف)
بچمه به ههشت له گه ل زومره هاو ريباني تو
ئهو ده چيته به ههشت كهی ره وایه من بو جهه نه م
ئهو سه گي اصحاب كه هفه، من سه گي ئەصحابی تو

شینى شیخ رەزا

رۆژنامهی (الرقیب) که له به غدا به زویانی عه ره بی دهرده چوو دوو شینی بلاو کرده وه که دوو شاعیری عه ره ب بۆیان وتوووه. به که میان «عطاء الله خطیب زاده» که ده لیت:

اترضی المعالي ان تناح سواها
وقد علمت ان الفقييد رضاها
ام الصبر هل يقضي بحسن اصطبارنا
وانفاس محياء الرضاء قضاها
قضى نحببه والمكرمات تحفه
وتبكيه، لكن ما افاد بكاهها
وكم بكت العلياء ترجو
وهيهات ان يعطي البكاء منهاها

قضى نحبّه ايام عشر محرم
غريباً وحيداً مثل أهل عباها
فلا ابن يبيعه الشراب، ولا اخاً
ولا بنت تجلو هممه بعداها
فتباً لدنيا لا ثبات لها، ولا
وفاء، ولا يرجى البقاء. بحماها
وطوبى لأرض قد حوت منه اعظما
بها طالما الدهر الخؤون تباهى
وطوبى لقبر قد حوى العلم والتقى
واصناف فضل لم تكن تتناهى
وطوبى لقبر حل منزلة الرضا
اخو العلم من للمكرمات حواها
لطيف، رقيق القلب، شفاف طبعه
لقد كان من عين الكمال جلاها
فكم عاجلت يمناه مرضى ضلالة
فما مسها الا استرد هداها
وكم مدنف اشفت من الجهل نفسه
فرد بآيات القريض شفاهها
وكم كبد حرى شكت من اوارها
رواها بابيات اليه رواها
فلو رقوموا يوماً على الطور نظمه
لكنت ترى الطور استحال مباحا
فصيح ترى الحر البليغ امامه
كمعدوم نطق لايلم شفاهها
كليم، واقلام المعاني عصية
متى هزها تلف الرجال شباهها
كأن القوافي كن في اسر نطقه
تدحرج انى شاء حيث اتاها

فل و لطمت عشر العقول بعشرها
 على مثله حزنأً يحق أساها
 ول و رأأت الخنساء بعض فعاله
 لما ادكرت من بعد ذاك أخاها
 فلا كل مفقود من الحر مؤلم
 ولاكل نار بهتتدي بسناها
 ولاكل مغمور بجفن مهندأً
 ولا كل غضب للكمأة وقاها
 ولاكل ذى جاه عريض بسيد
 ولا كل من ساد الرجال حماها
 ولا كل مفقود ينح لفقده
 ولا كل ذات تفتدي بسواها
 لمثل الرضا تجري الجفون بخيعها
 لمثل الرضا تفني العيون ضياها
 لمثل الرضا تغري الخوادر جيبها
 لمثل الرضا تدمي الاسود جباها
 لمثل الرضا في الكون تجرى مآتم
 لمثل الرضا تهوى النفوس أذاها
 لمثل الرضا يستصعب الحر صبرة
 لمثل الرضا تجفوا الكرام كراها
 حبابه اله العالمين جنانه
 ولا زال مسروراً بضحية طه

ههروا سيد مهدي البغدادى له شارى (نهجف) ئەم شيعره عرهبييهى له ژماره ٩٣ رۆژى
 ٢١ شباطى ١٣٢٥ رومى له رۆژنامهى (الرقيب)، له مهتتهمى شيخ رهزادا
 بلاوكردووهتهوه.

قولوا لاطناب العلوم قسوزي
 هذا الرضا وهو العماد قسوزا

من للعلوم الغر يبيدي ماخفي
 منها بفكر يسبق السيف مضا
 من للقفوافي اللؤلؤيات التي
 كانت نجوم جبهة الدهر وضا
 اصبح وجه الدهر وهو اسود
 وكان وجه الدهر فيه ابيضا
 جوهرة لم يحتملها الدهر ان
 تبدو، فضمها لقلبه القضا
 فللقضا اجاب في رواحه
 "ارخ لربه وفساه برضا"

به پیتی ژمارهی ابجدی دهکاته ۱۳۲۸ هـ

شیخ رەزا و بنه‌ماله‌ی (خادم السجاده)

بنه‌ماله‌ی (خادم السجاده)، له پیتشا نیشته‌جیتی شاری کۆیه و له پاشان هاتوونه‌ته شاری که‌رکوک. هەر له کۆنه‌وه به‌رمالیتیکی پیتغه‌مبەر، سه‌لامی خوای لی بیت، که‌وتووته لایان و پشتا و پشت پاراستووایانه و مالیان بووته زیاره‌تگای موسلمانان. هەرچه‌نیک له سالانی دواییدا، عه‌لی ئەفه‌ندی خادیمی سو‌ججاده، له نووسینی‌کدا له رۆژنامه‌کان بلای کۆرده‌وه ئیددیعیای ئەوه‌ی کرد که ئەم بنه‌ماله‌یه، له‌په‌سه‌ندا، له بنه‌ماله‌ی (ئهمه‌وی) ن، له‌به‌رئ‌ه‌وه ئەم یادگاره که‌وتووته لایان. به‌لام هیچ به‌لگه‌یه‌ک بۆ ئەم بۆچوونه نه‌بوو.

هەر وه‌کوو ئەو قورئانه پیرۆزه‌ی که خه‌لیفه (عثمان کوری عفان) کۆی کۆرده‌وه و له سالانی شه‌ری روس و تورکدا که‌وته ده‌ستی ئەفسه‌ریکی روس و ناردی بۆ مۆزه‌خانه‌ی (پتروسبرگ) و له پاشان نیررایه (تاشقه‌ند) ی پایته‌ختی کۆماری ئۆزبه‌کستانی سو‌قیاتی، هه‌روایش، له هه‌لی‌کدا ئەم یادگاره که‌وتووته لای ئەم بنه‌ماله‌ کۆرده، که کورد له میژووی ده‌وله‌تانی ئیسلامدا رۆل‌یتیکی گه‌وره‌یان بووه.

له‌کاتی حوکمی عوسمانی و له سه‌رده‌می حاجی ئەمینی خادیم سو‌ججاده، که پیاوی‌تیکی

مهلا و زانا و ناودار بوو، سولتان عبدالرحمه مید فرمانی داوه ئەم زیاره تگایه ی ئیستا که له کهرکوکه، له سالی ۱۳۲۳ کۆچی دروست کراوه.

له م بنه ماله یه، ره فیه ئه فیه ندی خادیم سو ججاده، له کاتی دامه زانندی حکومه تی عیراقدا له گه ل شیخ حه بیبی تاله بانی و عه بدوللا صافی، بوونه به نوینه ری شاری کهرکووک و له (مه جلیسی ته ئسیسی) به شدار بیان کردووه. وه له پاش ئەو عه لی ئه فندی کوری له په رله مانی عیراقدا نوینه ری شاری کهرکووک بووه.

ئەم بنه ماله یه، پشتا و پشت دۆستایه تیبه کی قوول و خزما یه تیسیان له گه ل شیخانی تاله بانیدا هه یه. حاجی ئەمین له گه ل شیخ عه لی و ره فیه ئه فیه ندی له گه ل شیخ محمه د عه لی و عه لی ئه فیه ندی له گه ل شیخ جه میل. له مه به و لاهه هیه هۆیه ک نییه که شیخ ره زا ریزی به رامبه ر به رمالی پیغه مبه ر (س) و هیرشی توند به سه ر نوکه رانی به رمال بینیت.

شیخ ره زا له گه ل ئەو هه موو هه جوو نا ره وایه ی حاجی ئەمینی خادیم سو ججاده، ریزی خوشه ویستی به رامبه ر ئەم یادگار پیروزی پیغه مبه ر (س) ده رده خات و له چه ند شیعرێکدا سو یاسی سولتان عه بدولحه مید ده کات که جیگایه کی لایق به م یادگاره ی دروست کردووه. له شیعرێکی تورکیدا ده لیت:

سجاده شریفه یه تقبیل ایدنلره
بی شهبه در شفاعت سجاده صاحبی
زحمت ویردی زائینه ضیقت مکان
دگمزدی ذیل پاکنه هر عاشقک لبی
تا استلام شهر اول انشا بیوردیلر
عه بدولحه مید خان بو مقامی مرتبی
وارد سمای هفتمه تاریخکز (رضا)
بتدی طواف خانه سجاده نبی

واتا:

ئەوانه ی ماچی سو ججاده ی شریف ئەکن
هیچ گومانی نییه که بهر شه فاعه تی خاوه ن سو ججاده ئەکهن
تهنگی جیگا سخله تی ده دایه زیاره تکه ران
له پی هه ر عاشقیک نه ده گه بشته داوینی پاکی.

تاكو له مانگی به کدا فهرمانی دروست کردنی درا
نهم مه قامه ی دا عه بدولحه مید خان
میژووت گه یشته ئاسمانی هه فته م ئه ی (رهزا)
کوژی هات زیاره تخانه ی سو ججاده ی پیغه مبه ر
۱۳۲۳ کۆچی.

له هۆنراویکی تریدا میژووی دروست کردنی نهم ئابیده یه دوویات ده کاته وه و ده لیت:

دولسون همیشه جیب همایون پادشاه
کیم جود (معنی) (حاتمی) افسانه یاپدیلر
سجاده ـ شریفه یه عبدالحمید خان
پک منتظم عمارت شاهانه یاپدیلر
مرکز جهانه گلمدی مانندی بر ملک
هر کاری یاپدیلر سه ملوکانه یاپدیلر
تاریخی مطابق واقع دیدی (رضا)
(سجاده ـ پیمبر ایچون خانه یاپدیلر)

۱۳۲۳ کۆچی

واتا: هه همیشه پر بیت گیرفانی هه مایوون پادشاه
نوه کتیه به خشنده ی (مه عن) و (خاتمه) ی کرده ئه فسانه
بۆ سو ججاده ی شریف، عه بدولحه مید خان
کۆشکیکی زۆر ریکی شاهانه ی کرد.
نه هاتووه ته جیهان شاهیکی وه کو ئه و
هر کاریکی کرد بیت شاهانه کردوویه تی

به پیتی ژماره ی نه بجه دی، میژووی دروست کردنی نهم کۆشکه ده کاته ۱۳۲۳ . هه ر

له بابته نهم کرده وه یه دا دیسان ده لیت:

پادشاه آل عثمان یعنی خان (عبدالحمید)
قابل انکار دگل احسان فوق العاده سی
پادشاه؛ انبیایی مس ایدهن سجاده یه

گور مدی لائق، زیارتخانهء معتادهسی.
بر زیارتخانهء شاهانه انشا قیلدیلر
آسمان دورنجه دورسون شاه ایله شهزادهسی
پک کوزل دوشمش رضا جوهرلی تاریخکر
(امجد پیغبه رک موقف سجادهسی)

واتا:

پادشای آل عوسمان یانی خان عه بدولحه مید
قده ئینکار ناکریت چاکه ی فو قه لعاده ی
بؤ ئه وانه ی زیاره تی به رمالی پادشای پیغهمبه ران ده کهن
ئو زیاره تخانه یه ی به لایق نه زانی.
زیاره تخانه یه کی شاهانه ی دروست کرد
تاکو ئاسمان وه ستاوه بوهستی شاه و شازاده ی
زور جان که وتووه (رهزا) میژووی جه وه ردارت
(جنگای به رمالی پیغهمبه ر خاوه نی مه جد)

شیخ رهزا له گه ل ئه م هموو ریزه ی به رامبه ر زیاره تگای به رمالی پیغهمبه ر، له هموو
ده رفه تیکدا هه جوی حاجی ئه مینی کردووه و هه تا له هه جوی شیخ محهمده عه لی برازای
ئو جنیوه به حاجی ئه مین ده دات:

شیخ که گه ووادی وه کوو (خادمی سورججاده) له لای
سه یدی حور له سولاله ی عه لی و فاطمه بی

له شیعیکی تریدا که باسی نان و خوانی حاجی ئه مین ئه کات ئه لیت:

خادم سجاده بی پیغمبری
کشتی جود و سخارا له نگره ی
اغنییا خواهند از انعام تو
سینییی شه گرا و پلاو دوو له نگره ی
ئو که سه ی خوانی له بو دی صویح و شام
چی له ئیمه زیاتره غه یره ز که ری؟

واتا:

ئەى نۆكەرى بەرمالى پېغەمبەر
تۆلەنگەرى كەشتىبى سەخا و بەخششى
دەولەمەندان لەنان و نىعمەتى تۆ
سىنىبى شەكراو و دوو لەنگەرى پلاويان ئەوى
ئەو كەسەى سىنى بۆ دى بەيانى و ئىوارە
چى لە ئىتمە زىادە غىرەز كەرى يا كەرى و
مەبەستى شىخ محەمەد على كەرىيە.

وا ديارە ئەم بگرەوبەردەى نىوان شىخ رەزا و خادمى سوججاده تەنىووتەو و شىخ رەزا
لە شىعەرىكى فارسيدا ئەم ھەجوە توندى كىردوو.

مىخوارەنىم من كە مرا بادە بيارىد
من سادە پرستم، پسرى سادە بيارىد
چندان خوشم از بچەء كون دادە نىاىد
گرهست يكي بچەء ناگادە بيارىد

واتا:

من مەىخۆر نىم مەىم بۆ بىن
من بى تووك پەرستم، ھەتىوتىكى بى تووكم بۆ بىن
من ئەوئەندەم ھەز لە ھەتىوى قنگ داو نىبە
ئەگەر ھەى ھەتىوتىكى نەگاويام بۆ بىن

نىنى غلطم بچەء ناگادە در اين شھر
پىدا نشود گادەو، ناگادە بيارىد
بايك كفىلى گرد قناعت نتوان كىرد
كونرا بترمواى و بەعرادە بيارىد

واتا:

نەنە، ھەلە بووم، ھەتىوى نەگاويما و لەم شارە
دەست ناكەوى، گاويوو نە گاويما (ھەرچى دەس كەوت) بەىن
پىما ناتوانى بەتەنھا كەفەلىكى خى داكەوى
قنگى وا زل بىن بە ترامواى و ھەربانە بگوتىرتەو

زان مکتب حریبه که سرچمشه ء کون است
چندین نفر و ضابط و بگزاده بیارید
آن صبر ندارم که ز پایش کنم ایزار
دامن بکمر بر زده آماده بیارید

واتا:

له و قوتابخانه‌ی جه‌نگیبه که سه‌رچاوه‌ی قنگه
چند نفر و ئه‌فسهر و به‌گزاده بیین
ئه‌ونده خۆم پین ناگیری تا ده‌رینکه‌ی له‌پین دانه‌مالم
یه‌کیتکم بو بیین حازر و ناماده‌پین داوینی دیزدشه‌که‌ی کردپین به‌بهر پشتینده‌که‌یا
مقصود همین آتش شهوت بنشانم
گر پیر و جوان، گر نر و گر ماده بیارید
گر زانکه فرستاده فرستیده نیارود
از بهر مجازات فرستاده بیاریده

واتا:

مه‌به‌ست ئه‌ویه ئه‌م ناگری شه‌هوه‌ته‌م دامرکینمه‌وه
پیر بپ و جوان بپ، نیر بپ و می بپ، هرچی هه‌به بۆم بیین
ئه‌گه‌ر ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌ینیرن هه‌تیوه‌که به‌پینی نه‌به‌پینا،
له سزادا خۆی به‌پین

از طالع نحسم اگر آن هم ندهد دست
یک پیر نود ساله ء افتاده بیارید
گر پیر نود ساله میسر نشود نیز
فرتوت شده (خادم سجاده) بیارید

واتا:

ئه‌گه‌ر له‌چاره‌ی ره‌شم ئه‌وه‌پیش ده‌ست نه‌که‌وت
پیریکی نه‌وه‌د ساله‌ی لیکه‌وتوو بیین،
ئه‌گه‌ر پیری نه‌وه‌د ساله‌پیش ده‌ست نه‌که‌وت
(خادیم‌وسوجاده) ی فرتوتوت و په‌ک که‌وتووم بو بیین

شیخ رەزا لە مەیدانی عەشیرەت ئاراییدا

بنەمالە ی تالەبانی، لە پاش بلاو بوونەوێ یانزە کورێ شیخ ئەحمەد، لە شیخانێ تەریقەوێ بوونە عەشیرەتییکی گەورە ی شەرەنگیز، لە سەرتاب و حاجیلەری قەزای خانەقینەوێ تاوێ کو نزیکێ ناوچە ی «دوووز» لە سەر (زێی بچووک) دەستیان بەسەر زەوی و زاری هەرمییکی فراوان داگرت. لەمەدا لووتیان تەقییە لووتی هەندێ لە عەشیرەتانی ئەو هەرمە. لە قەزانی خانەقین لەگەڵ ئێلی باجەلان و جموور، لە قەزای کفری لەگەڵ بەگزادانی جاف و لە ناحیە ی کۆشک (گل) لەگەڵ عەشیرەتی داوودە و جەباری و بەگەکانی گل و شیخانێ بەرنجە. لە قەزای داقوق لەگەڵ عەشیرەتی کاکەیی و داوودە و لە تەینال لەگەڵ شیخانێ بەرنجە و عەشیرەتی هەمەوێند. . هتد.

لەم گێرە و کیشە یە، کە بو داگیرکردنی زەوی و ئاو بوو، گەلیک شەر و شوێ لە نیوانی تالەبانییەکان و ئەم عەشیرەتانی رۆوی داوێ. شیخ رەزایش و کۆو یەکیک لە تالەبانی، بە زمانە تیژەکە ی، بەهەق و ناهەق، لایەنگیری عەشیرەتی خوێ کردووە و هەجوی عەشیرەتانی تریشی کردووە. ئەوانە ی لەو هە جوانەدا و توویەتی، هەرچە نیک زۆرە بیان راست نین، بەلام لەبابەت هونەرییەوێ بەهایەکی زۆریان هە یە و دەبیت تەنھا لەم سووچەوێ تەماشای بکرتن و نەبیتە هوێ دلگیری ئەو کەسانە ی کە بە خراپە ناویان هاتووە. لەسەر ئازایی عەشیرەتی تالەبانی دەلیت:

بارە کە ئالا ئافەربن ئە ی عەشیرەتی نەصرەت شیعار
مەردی مەیدان شییری جەنگ ئاوێر هوزەبری کارزار
چوار عەشیرەت، کاکەیی و هەمەوێند و جەباری و داوودە
ئیتتیفاقیان کرد و هاتن چوار صەد و پەنجای سوار
هەر بە ئەووەل حەملە چەنتان کوشت و چەندتان سەربری
چەند لەشیان لێ بەجی ما، بوون بە طوعمە ی مور و مار
ئێستە کەش لەو دەشتە شەریانە لەسەر لاشە ی رزبو
کەرگەس و شاهین و گورگ و مامە رتیوی و کەمتیار
بەینی بەینە ئالا (عوبید) ی فیله تەن کاریکی کرد
هیچ کەسی نایکا مەگەر حەیدەر بە زەبری ذولفیقار

هەر سواری فیرقه ییکی پارفاند و دایه پیتش
 که و ته سهر کوپخا مه خۆل (عه بدولوه هاب) ی نامدار
 لیتی خوری وهک شییری غوړپان: سامه پۆ راوهسته بۆم
 ئەی تللیشی (دایه ریزوار) ت به ریشی (یادگار)
 چه کمه یی سووری له پیدابوو به جاری زهردی کرد
 تس له ملیۆن تیپه پی کرد، تر گه یشته سه د هه زار
 یهک له یهک نازاترن ته عریفی کامیکتان بکه م
 دهک فیدای دهست و تفهنگت بم سولاله ی شیخ ستار
 شه هسواریکی وهکو توۆمان هه بی باکمان چیه
 تویش له حه قیقه تدا سواریکی وهکو ئه سفه ندیار

لیره دا شیخ رهزا خۆی دهسه لینییت که ئەم مه دحه هه موو مه جازه. به لام ئه وهی راست
 بییت له م شه ره دا تاله بانیه کان شکستیان نه هیناوه.

ئەم قسانه گشت مه جازن گهر حه قیقه تتان دهوی
 به ذلی نان و هیممه تی پیرانه بوۆتان که و ته کار

بیگومان شیخ رهزا ئەم هه موو هه لنانه ی به به لاش نییه:

جائیزه م مه طلوه به ئەم مه دحه م به خۆرای نییه
 هورتمانیش بی (رضا) م گهر هیچ نه نییرن یا ستار

له م شیعه ره شیدا دووباره باسی ئەم شه ره دهکات و ده لیتی:

سی عه شیردت بوون به یهک تا ریشه مان ده رکهن به یه کجاری
 جه باری و داووده و کاکه ییکانی (دایه ریزواری)
 قه سه میان خوارد به رووحی سه یید براهه و گوپی خان ئه حمه د
 به که لله ی خووک و شاخی گاوه حۆل و گوشتی مرداری
 ده بی ئیمرو به جاری قه طعی نه سلی (تاله بانیه) که یین
 ته قوتوۆقیان که هه ستا گولله ههر وهک ته رزه دباری
 سواری تاله بانیه ده ره پین، وهک پۆسته می دهستان

فیراریان اختیار کرد سەیدەکانی باوہ یادگاری
فیراری کاکەیی ھەرنەیسە ئەمما گویتی فەلەک کەر بوو
لە جرت و فرتی ئاگای داوودە و ساداتی جەبباری

لەشکری تالەبانی بۆ سەر داوودە

لەبەر سەرنەکەوتنی لەشکری داوودە و ئیلە سویتنخوارانی بەسەر تالەبانیدا شیخ
حەمیدی تالەبانی کە زانی داوودە خەریکی کۆکردنەوێ لەشکرێکی تریبە بۆ تۆلە
سەندنەوێ شەری شکستی پێشوو، دەس پێشکەری کرد و لەشکرێکی لە تالەبانی و
گل و زەنگنە و رۆغزایی جاف کۆکردەوێ و دایە سەر دێهاتی (تاویر و تالا و نەیحول)ی
داوودە. ئەوێ سەیرە، شیخانێ تالەبانی لەگەڵ زۆربەیی ئاگاکانی داوودە، لە پێگای ژن
و ژنخووزەوێ زاوا و غەزوور و خالۆزا و پوورزان. لەگەڵ ئەم ھەموو خزمایەتیییەش ئەم
ھەموو شەرە خۆیناویبە لە نیوانیاندا رووی داوہ.

لەم شەرەدا گەلیک پیاوی ئازا لە ھەردوو لا بەشدارییان کردووە. وەکو شیخ حەمید کە
پیاویکی کەلەمێرد و نەترس بوو شیخ رەزا بەم شیعەرەدا باسی لەشکر ئارایی شیخ حەمید
ئەکات و وەکو لەشکری نێزانی بۆ شەر پێکی دەخات. لە زەنگنەکان باسی ئازایی ئەمێن
قادر زلیخا ئەکات. لەم بنەمالە قادر زلیخا و ئەمینی کوری و پۆستەم کوری ئەمێن بە
یەکە سوار و کەلەمێردی ناویان دەرھێنابوو. ھەروا باسی ئازایی و نەترسی جافەکان
ئەکات و بە گیان پۆلا ناویان دەبات. لە داوودەکانیش پیاوانی ئازا وەکو مەمەد و ئینجە
بەگ عەباس ئاغا بە ئازایی ناویان دەرھێنا بوو.

لەم شەرەدا داوودەکان شکست دێن و خۆیان لە قەلاکانیان قاییم دەکەن. شیخ حەمید
ھەلەتی قەلاکان دەدات و ژنە تالەبانییەکانی ئاگیانی داوودە ھەلەلە بۆ خزمانی
تالەبانییان ھەلەدەن و: «حیزانە خۆتان بگرن لە بەردەم حەمید» تانە لە مێردەکانیان
دەدەن. یەکیک لە ئاگیانی داوودە بە برینداری بەجۆ دەمیتیت. و شیخ تەھای شیخ
سەمەدی پوورزایی خۆی دەداتە سەری بۆ پاراستنی، سوارێکی رۆغزایی سوینی لێ
دەخوات: «بە کەلامی خوا چەکەمی زەردی لە پێدایە ھەر ئەیکوژم و تەقەبەک ئەکات و
ھەردووکیان ئەکوژیت».

داووده‌یش له‌م شه‌رده‌دا ئازایییه‌کی زۆریان نواندووہ شیخ ره‌زایش دانی پی‌ ده‌نیت به‌لام
ده‌نیت:

عه‌ش‌ره‌ت ئازایش پی. که ناموس نه‌بی بی‌ فه‌یده‌یه
عه‌ش‌ره‌تی بی‌ غیره‌ت نه‌م‌روّ عه‌ش‌ره‌تی (داووده‌)یه

فه‌رموون له‌گه‌لّ باسی نه‌م شه‌رده‌دا وه‌کو شیخ ره‌زا ده‌یگی‌په‌ته‌وه:

ازان سوچ و (داووده) له‌شکرکشید
ازین سو بجنبید (عبدالحمید)
بفرمود تا (تالبانی) گروه
نستند برخانه‌ء زین چوکوه
برانگیخت آن اشق‌ر دیوزاد
چو پوستم یکی سان لشکر بداد
جناح ازچپ و راست برپای کرد
بقلب اندرون خویشرا جای کرد
گروهی فرستاد بر میمنه
ز گردان گردن‌کشی (زنگنه)
به رنج اندرون دریکن مصاف
گروهی ز فولاذ جانان (جاف)
پی چرخ‌گردون گروهی دیگر
ز چابک سواران سه‌تا بسر
به‌مستی دگر رزم جوینان (گل)
زیر دست زور آورد شیی‌دل
نخستین از (گل) علم بر فراخت
ب (تاویر) و (تالا) و (نیجول) تاخت
زان دوده‌جای (داووده) بود
مردان جنگی بر آمده بود

(محمد نام سالار آن انجمن
که گفتم کسی نیست همتای من

واتا:

که (داودده) له و لاوه له شکریان هیتا
عه بدولحه مید له م لاوه بزوت
فهرمووی که دهستهی (تاله بانئی)
وه کو کتو له سهر پشتی زین دانیشتن
ئه و ئه رزننگه بیچوه دتیه راپه ری
یه کیکیش وه ک روسته م له شکرئی ریز کرد
قوئی له راست و قوئی له چه پ دانا
جیبی خوئی له ناو جه رگه ی له شکر دا کرده وه
دهسته یه کی نارد بو لای راست
له که له میتردانی مل دانه نه وانی (زه ننگه)
بو شه ری چه رخی گهر دوون دهسته یه ک تری
تاماده کرد له چابوک سوارانی سی تا بسهر
له لایه کی تریشه وه شه رهنگیزانی (گل)
زه به رده ست زور هاورد و شیر دل
یه که م کهس له گلان تالای هه لگرت
هیتیشی برده سهرن (تاویر) و (تالا) و نه یجول
جیبی داووده له و دوو دتیه دا بوو
پر بوون له که له میتردانی شه رکه ر
گه وره ی ئه و کوزه (مه مه د) ناوی بوو
ئه بیوت که سی نیبه هاوتای من

منم وارث تخت (اسکندری)
جهانرا سزاوار سر عسکری
نژادم ز (خورشید خاور) زمین
منم تس خاقان و سالار چین
من راست شد پشت (داوودی) یان

زین بر کنم بیخ (محمودیان)
 بگفت این دو لشکر بینجول مانند
 خدا صد سواری بتعجیل نارد
 رسیدند سرره گرفتند تنگ
 بر انگیخت دهمان آمد بجنگ
 برادرش مدحت پس پشت او
 تفنگ سییه لوله درمشت او
 بر آورد چند آتش کسارزار
 بسی برنیامد که برگشت کار
 جوانی ز خویشانی او گنجه نام
 همی راند برتوسن بتزگام
 زنندش یکی گله برتوسنا
 بغلطید برخاک لرزان تنا
 دلیران گرفتند پیراهنش
 کفن گشت بر گنجه پیراهنش
 بر آن خاک شد پیکرجان چاک
 یکی گنجه را کرد باید بخاک
 تنی چند که بودند خویشان او
 دران حمله گشتند قریان او

واتا:

منم میرانگری تهختی نه سکه ندهری
 شایانی سهر له شکری جیهانم
 له په گزی خورشید زه مینم
 منم نه وهی خاقان و سالاری چین
 به من پشتی داووده راست بووده ته وه
 له بن پیشه ی مه محمودیان دهر دینم

وتی ئەم دوو لەشکرە لە نەبجول بێنن
 خوا سەد سواری بەپەلە نارد
 گەیشتن و سەرە پێگەیان تون گرت
 «دەهمان» پاپەری و هاتە کۆری شەپ
 (مەدحەت) ی برای لەپشت سەریبەو
 تەفەنگێکی سێ لۆلە لەمشتیا بوو
 چەند تەقەبەکی کرد و شەپ هەلگبەرسا
 ئەوئەندە پێنەچوو بارودۆخ گۆرا
 لاویکی گەنجە ناو لە خزمەکانی
 بەپشتی ئەسپە سەرکێشە کەبەو تەو ئەدا
 گۆللەبەکیان نا بە ئەسپە کەبەو
 بە لاشە پەلەقاژە کەریبەو لەناو خاکا گەوزا
 قارەمانان جەکانی ژێریان گرت
 گەنجە ئەو جالانە بوون بە کفن
 لاشە بەسەر ئەو خاکەو لەت لەت بوو
 دەبوا یەکیک لەخاکدا بیشاریتەو
 چەند کەسی کە خزم و کەسی بوون
 لەو هێرشەدا بوون بە قوریانی

چو (داوودە) دیداتش تیزخیز
 هەمان گە گەرفتند راه گریز
 بطاس اندرون مەهره انداختند
 تکا در سوی قلعه‌ها تاختند
 دبیری کە خوانند اورا امین
 بر آغا حمد حمله پرداز کمین
 بر او بانگ یزد کە سرعسکرا
 مرو تا بدانی نشان مرا
 منم پور قادر زلیخای شیر
 چه قادر زلیخا و چه (اردشیر)

شنیدم که آغا دران گیروار
 همی راند مرکب سرا سیمه‌دار
 فرومانده گفستی بدست اجل
 چو مسهل خورانش عمل بر عمل
 عنانش زکف رفته لرزان چو بید
 امین درپسش همچو دیوسفید
 دراین بود کار و سرشرا ببند
 چو جاد و گرانرا کنند حیلله بند
 بزیر زمین کشتته شد باذپا
 بتمثال آن مرد جنگ آزما
 به اسب دیگر تا امین شد سوار
 بزد خیمه آغا بصرح حصار
 چو پوشییده رویان بی آبرو
 بکنجی در آن قلعه بنهفت رو

واتا:

که (داووده) بلیسه‌ی ناگریان دی
 ریگای هه‌لاتنیان گرتته بهر
 موربان خسته تاس و ناوژورهوه
 هه‌ر به‌غار به‌ره و قه‌لاکان تاویان دا
 بنوسی که پییان نه‌وت نه‌مین بوو
 له که‌مینه‌وه هیرشی برده سهر ناغا مه‌مه‌د
 لیتی خوری وتی: نه‌ی سهرله‌شکر
 مهرۆ تا ناو‌نیشانی من بزانی
 منم رۆله‌ی قادر زوله‌یخای شیر
 چه قادر زوله‌یخا و چه نه‌رده‌شیر
 بیستم ناغا له‌و بگره و به‌رده‌یه‌دا
 به‌سهره سیمه‌یی نه‌سپه‌که‌ی تا و نه‌دا

ئەتوت بە دەستی ئەجەلەوہ داماوہ
 وەک دەرمانی رەوانی خواردی جار
 لە دوای جار عەمەلی ئەکرد
 جڵەوی ئەسپەکەمی لە دەس دەرچوو بوو
 وەک بی ئەلەرزى ئەمینیش وەک دێو
 سپی ھەر بەدوایەوہ بوو
 لەم حالەدابوو ئەو بەم جۆرە کەوتە داوہوہی
 وەک جادووگەر بە فیتل بێستەوہ
 ئەو تییژ رەوہ لەژێر زەویدا کەوت
 وەک ئەو مەردە شەر تاقی کەرەوہ
 تا ئەمەین سواری ئەسپیکى تر بوو
 ئاغا لە حەوشەى حەسارەکەدا دەواری ھەلدا
 وەک ئەو بێ ئابروویانەى کە روویان ئەشارنەوہ
 لە گۆشەبەکى ئەو قەلایەدا رووی خۆی شار دەوہ

دریدە شـدش پردهء نام و ننگ
 زنام آوری یاد مـاندش بچنگ
 بسـر برد آن روز باصد هراس
 در آن قلعه تا رفت از شب دوپاس
 شبی تیره فرصت غنیمت شمرد
 بیرون رفت راه دراجی سپرد
 بدراجی آمد جگر خسته باز
 چو دراج بر جسته از چنگ باز
 جنان ملک و مالش بتاراج شد
 بیک بازیء چرخ دراج شـد
 کسی را که برداشت پاشای جاف
 تواند کند بر نظر کوه قاف
 چو محمود پاشا دراین ملک نیست

دراجی کدامست داووده کیست
 سگ کیست (داووده) دودکی
 زند په نجه با جعفر برمکی
 عشاير همه بندگان دیند
 بر آورده دودمان ویند
 پس این دودمان واجب الحرمتند
 اگر راست خواهی ولی نعمتند
 یکی از دوعا گوی ایشان (رضا) است
 (رضا) را که گرخشم گیرد قضا است

واتا:

به لّام په ردهی ناو و شوره تی دریا
 تهنها بیره وهریبه کی به دهسته وده ما
 نه و روزهی به صهد ترس و لهرز برده سهر
 تا دوو پاس له شه و تیپه ری
 شه وی تاریکی به فرصت زانی
 هاته دهره وه و پتی دراجی گرت بهر
 به دلی ماندووه هاته وه دراجی
 وه ک پوری له چنگ باز هه لاتی بی
 مال و مولکی وا به تالان ری بی
 به تاقه یاریبه کی بازی گه ردوون بوو به پوری
 که سی که پاشای جاف هه لیبری بی
 نه توانی به روانینی کیوی قاف له بن هه لکه نی
 وه کوو مه حموود پاشا له م نارادا نه بی
 دراجی کامه یه و داووده کی بیه ؟
 داووده ی حیز سه گی کی بیه
 تا په نجه له په نجه ی جه عفه ری به رمه کی بدات
 عه شیردتان هموو به نده بی نه ون
 بهرز کراوه ی بنه ماله ی نه ون

له بهرئوه ئه م بنه ماله به پتوبسته قه دريان بگيرئ
ئه گهر راستت ئه وئ وه لئ نيعمه تن
(رهزا) به كتيكه له دؤعا گوياني ئه وان
ئو رهزايه ئه گهر رقي ههستي ئه بيتته به لاي خوا

شيخ رهزا زؤر شانازی به نازايي شيخ هه ميدي ئاموزايه وه كردووه و ده لئيت:

هه يده ري كه ر راه يا خو خاليدئ ئيبني وه ليد
رؤسته ميكه رؤزي ده عوا به يني به ينه لالا (هه ميدي)

هه روا ده لئيت:

(شيخ هه ميدي) گه رچي له قه بيله ئيمه به
(ئه حمه د ئاغاي به عقووب ئوغلي) ئيمه به

هه چي له دؤي ئاغاي جه باري دلي سارد نابيتته وه و ده لئيت:

له سووره ي سه ر خپرئ ئاگر ده باري
كو تامه ژير گوني ئاغاي (جه باري)

هه جوي كاكه يي

هه چ گوماني تيدا نيبه كه شيخ رهزا له بهر ناكؤكي نيوان عه شيره تي تاله باني و
كاكه ييبه كان ئه م هه جوه ي خواره وه ي كاكه يي كردووه . به لام كه ته ماشاي ئه م هه جوه
ده كه ين، له گه ل هه جوي عه شيره تي داووده و جه باري جياوازه و به جوړتيكي وا باسي،
نه ينييه كاني ريبازي كاكه يي ده كات، پتوبسته هه نديك له بنچينه ي سياسي و
كؤمه لايه تيبه يي قوول ببينه وه، چونكه هه موو ريبازتيكي سياسي و ئاييني نوي
گه ليك ناتوره ي بؤ هه لبه ستراوه، به تايبه ت ئه گهر ئه و ريبازه به جوړتيكي نه يني بووييت.

كاكه يي چين و بؤچ ريبازيان نه يني بووه؟

له كوردستاني خواروودا ناوي كاكه يي به و تايه فه ئايينييه ده لئين كه له رؤژئاواي ئيران
به (عه لي ئيلاهي) ناوده برين. به لام پياوه ئايينييه كاني خو بان ناوي «ئه هلي حه ق»
له خو بان ده نين. ده بيتت ئه وه يش بزانيه كه هه نديك ريبازي مه ذه به ي تريش هه ن ئه م ناوه

له خو ده نین، که هه مووی؛ ریز و خوشه ویستی ئه م ریبازانه به به رامبه ری به کیتیک له هه ره که له ره هبه رانی ئیسلام، عه لی کوپی ئه بی طالب ده گه یینیت. ده بیته ئه وه یش بزاین که خاوه نی ئه م بییر و باوه رانه ناتوانن به بیج باکی راستی بیروباوه ریان بخه نه ژیر دهستی ئه وانیه که باسیان ده کهن، چونکه ئه م بیروباوه رانه وه نه بیته ته نها به ده رکه وتنی ئیسلام و ره هبه ریکه وه کو عه لی کوپی ئه بی طالب ده رکه وتبی، به لکو بنو بنچینه بیان تیکه لی گه لیک له بییری کوئی کورددا بووه و به چه شنیکه جوړا و جوړ ده رکه وتون.

ئه هلی حه ق؛ تایه فه بیکن زۆربه بیان له کوردستانی رۆژه لات و کوردستانی خواروودا، له یه که م پله دا له نیوان کوردانی کوچه ری ره شمال نشین و سه نه عه تکارانی شاراندا بلا بووه وه.

جیگا و بنچینه ی بلا بوونه وه ی ریبازی ئه هلی حه ق، به پیتی ده سنو سه کانی خو یان، تا وه کو سه ده ی هه فه ته می کوچی، لوړستان بووه و له وپوه به ره و رۆژئاوای کوردستان؛ کرماشان و سه بلا بووه ته وه و ئیستا زۆربه ی کوردانی گۆران و هه موو ئیلتی قه لغانی و سنجای و به شیک له که له سوړ و زهنگه و عوسمانه وه ند و جه لاله وه ند و له شاره کانی قه سری شیرین و کورد و سه رپیتلی زه هاو له سه ر ریبازی ئه هلی حه قن. له کوردستانی خواروودا؛ له ناوچه کانی سه له یانی و که رکوک و خانه قین و ده ور به ری مو وصل و هندی له کوردستانی ژوو روو له تورکیا له سه ر ئه م ریبازهن.

بو زانیی راستی بیروباوه ری ئه هلی حه ق، له ژیر ته ئسیری کو مه لایه تی، که له میژووی سیاسی و کو مه لایه تی کوردستان جیا نابنه وه، که بیگومان که پاشماوه ی بیروباوه ری زۆر کوئی کورد له نیوان باوه ری ئه هلی حه ق به شپوه ی شه ر له نیوان لایه نگیرانی «عه لی» و لایه نگیرانی «معاویه» دا خو ی ده رته خات. له به ره ئه وه ناتوانن بل یین ئه م بیروباوه ره ئایینیکی کوئی کورده تیکه لی ئایینی ئیسلام بووه یان ریبازیکی ئیسلامیه هه ندی باوه ری کوئی کوردی تیدا ماوه ته وه.

له کتیبیکه پیروزی خو باندا به زوبانی کوردی گۆرانی ده لیت:

یارســــــــــــان وراه، رای هه ق راسین، برانان و راه

پاکی و راستی، نیستی ورده ئا قه ده م و قه ده م تامنزلگا

کتیبی پیروزی ئه هلی حه ق، وه کوو گۆرانی سوژی ده رویشان، له عیباده تدا به ئاهه نگیکه تایبه تی له گه ل سازی (ته موره) ده وتیت.

ئههلی حهق باوه‌ریان به‌وه‌یه که ههفت فریشته هه‌ن، له ده‌ورانی جیاواز به‌ناوی جیا‌جیا، له‌گیانی هه‌ندی پیاو‌چا‌کاندا ده‌رده‌که‌ون، وه‌کوو له‌کتیبه‌ی پیرۆزیان له (شانامه‌ی حه‌قیقه‌ت) دا‌ده‌لیت:

که‌ عدل خدا این بود در فنون
هر انکی بمی‌برد بدوران برون
هر آن بودش به‌دونی‌سا‌مکان
بیاید به‌عقبی بود آن چنان
چو موزون بگردد حسابش بکار
دو باره بیاید بدون ش‌مار
چنین تا کند طی همه آن هزار
در آن آخر روز از ام‌ریار
وگر دون بدون در زمان نیست راست
خدا در کجا عدل او کجاست

نیشانه‌ی ناشکه‌رای ئه‌هلی حهق هیشتنه‌وه‌ی سمیله‌ که ده‌بیت لیتی سه‌روو دا‌پۆشیت، له‌سه‌ر ئه‌و باوه‌ره‌ که ئیمامی‌عه‌لی قه‌یچی سمیله‌ نه‌ده‌پری. هه‌روا له‌بیر و باوه‌ریاندا پاراستنی‌سپ (نه‌پینی) که بنا‌غه‌یه‌کی می‌ژووبی و کۆمه‌لایه‌تیبه‌ی هه‌یه. «دشت پیر و دلیل، جم و جم‌خانه، خانه‌دانانی حه‌قیقه‌ت، روزه‌ء سه‌ روزدا نام برد».

ئه‌وه‌ی جیتی سه‌رنجه؛ له‌سه‌ده‌ی هه‌فته‌می کۆچیدا، به‌ده‌رکه‌وتنی نوی که‌ره‌وه‌ی ئه‌م ریبازه، که هه‌ندی‌ک به‌دامه‌زرتنه‌ری داده‌نین، که «سولتان سوهاک» شی‌وه‌یه‌کی تری وه‌رگرت، که میله‌تی کوردی بۆ رۆژی ته‌نگانه‌ ئاماده‌ ده‌کرد. وه‌کو ده‌سنیشان کردنی خانه‌دانانی حه‌قیقه‌ت و سپ‌پاراستن و سزای سپ‌ده‌رخستن و هه‌لبژاردنی (پیر و ده‌لیل) و دامه‌زراندنی کۆری‌تاییینی (جم‌خانه) و ئادابی‌تاییه‌تی «رۆژی سپ‌رۆژه» و یاسای تری که سولتان ئیسحاق (سان سهاک) به‌بنه‌ره‌تی حه‌قیقه‌ت دا‌یناوه، هه‌ر له‌سه‌ر هه‌مان ریباز ده‌رۆن.

هیچ گومانی نییه‌ که هۆی‌دا‌رشتنی هاوکاری و یه‌ک‌گرتنی ده‌سته‌کانی ئه‌هلی حهق

له لایه‌ن سولتان سوهاکوه دوو شت بووه، یه که میان؛ هه ره شه و مه ترسی سوپای (مه غول) که له و کاتهدا، ناوچه کانی کوردستانی رۆژه‌هللات و کوردستانی خوارو بوون و دووه میان؛ بو پاراستنی ریباز و ئادابی میلله تی کورد که له ژیر پالنه په ستوی ریباز و ئادابی میلله تانی تره وه بوو.

سولتان سهاک، له پاش داگیرکردنی به عدا و پامال کردنی خیلافه تی عه ببا سی له لایه‌ن (هۆلاکو) وه. بو به ره له سستی مه غۆله کان، باره گایه کی تایبه تی، به شیوه یه کی ریبازی ئایینی داده مزینیت، بو یه ک گرتن و هاوکاری له نیوان هه مو و تایه فه کانی ئه هلی حه ق و هه مو ئه هلی حه ق له ژیر سه رکرده ی حه وت خانه داندا ده به سستیته یه که وه. ئه مانه ییش؛ خانه دانی شا ئیبراهیم، خانه دانی عالی قه له ندره، خانه دانی باوه یادگار و خانه دانی سه ید ئه بولوه فا، خانه دانی میره سوور، خانه دانی سه ید مسته فا و خانه دانی بابو عیسا. ئه م خانه دانانه به «هه فته وانه» ناو ده برین. له پاشاندا به پیتی پیتیستی، خانه دانانی ذولنوور و ئاتش به گ و شاهه یاس و بابا حه یده ریش خرانه پالیان.

ئه م بنه مالانه، که به سه ید ناسراون، تا کو ئیستایش له نیوان میلله تی کورد جیتی رین. له به ره ئه وه، ئه گه ر شیخ ره زا له و شیعه ریدا که به سه ر کاکه بییه کاندا هه لیداوه، به هژی دوو به ره کی نیوان ئه وان و عه شیره تی تاله بانیه وه و له به ره ئه وه ی ئاداب و ریبازی کاکه بییه کان تا کو ئیستا زۆریه ی نه یین، له به ره نه زانی نی راستیی ئه و ریبازه، گه لیک بالۆریه یان بو ریک خستوون.

هه ر له به ره ده رخستنی هه ندی له راستیی ریبازی ئه هلی حه ق، که کاکه یی به شیکن له وان، به پیتی زانیمنان ئه مه مان روون کرده وه. که ئه وه ی شیخ ره زا، له بابه ت ئادابی کاکه بییه وه ده لیت راست نییه. له گه ل ئه وه شدا شیعه کانی شیخ ره زا، له گه ل هه موو ئه و بالۆریه ی که بو کاکه بییه کانی ریکی خستوه، ره ونه قی هونه ری هه ر هه یه. خوالیخوش بوو، سید فه تاح ئاغای سه ید خه لیل که یه کتیک بوو له پیاوه ناسراوه کانی کاکه یی، گوپی بو شیعه کانی شیخ ره زا شل ده کرد و هیچ دلگیر نه ده بوو. به و هیوا یه وه که برا کاکه بییه کان وه کوو هه موو ئه و که سانه ی به ره په لاری هونه ری شیخ ره زا که وتوون و دلگیر نه بوون ئه وانیش دلگیر نابن.

تاله بانی، له ناوچه ی لیوای که رکوک، له سه ر حیسابی عه شیره تانی ئه و ناوچه یه ته نینه وه و روو به روویان بوونه وه. له وانه کاکه یی و داووده و جه باری و هه مه وه نند. هتد.

شیخ رهزا دهلیت:

چوار عه شیرهت، کاکهیی و هه مه وهند و جه باری و داووده
ئیتیفاقیان کرد و هاتن چوار سه د و په نجا سوار
شیخ رهزا لایه نگیری عه شرتی خوئی و هه جوی ئه وانیتری کردووه له م هه جوهی کاکه بییدا
دهلیت:

بابان باشنده بر باطمان یشیل وار*
امام القوم فی تقسیم شه لوار
هه تانه هه ر وه کو بیستوومه به زمی
له سالتیکا شهوئی یارانئ دیندار
ده به ستن حه لقهیی وهک عیقدی په روین
له جیگایه کی خالی لیس فیه ده بیبار
به چوکا دئی قوتهی مل نیرکه کار دو
وه کو و بولبول ئه خوئینی وه عضی گو فتار
ده خوئینی مرثیهی مالوسی مه رحوم
یه کانهی گون رهش و گا حوولی شاخدار
وه کوو باران به کلکی پیره سه گدا
به ریشی داده چوئیی ئه شکی خون بار
له پاش ئیکمالی ره سم و ماتهم و شین
وه رین دهس پیده کا وهک که لبی هه وشار
مه عاذه لالا ده لئی (یا ایها القوم)
درؤیه حه شر و نه شر و جه ننهت و نار
له گوئی مه گرن قسهی ئاخوونی شیعه
به ئاشوین مه لای سه ر لنگه ده ستار
غه رهز له م چرت و پرت و فاک و فیکه

* بابان.. جه معی بابا، بیان باوهیه. که به سهید ناسراون.

ئىطاعەى ئەشقىيائە و دەفعى ئەشرار
 حلولى مەذھەبىكە بى گرى و قورت
 تەناسوخ رىگەيەكە راست و ھەموار
 بىحەمدىللا نەما (كاك ئەحمەدى شىخ)
 زەھاوى مرد و گورى گوم بوو (چاومار)
 ئەگەر بى (شىخ ەلى) ش دەفعولبەلا بى
 ئىتر دونيا دەبىتتە ەينى گولزار
 بىنى يا نەمىنى چى لە دەس دى
 بە تەنھا (شىخ رەزا) كەى ھەرزە گوفتار
 ئەگەر مشتە و مشارىش بى زمانى
 عىلاج دەكرى بەمشتتى پر لە دىنار
 بە دىنارى عىلاج كەن يان بە سمتى
 بلوورىنى كورپىكى سادە روخسار
 ئەزىزان مەذھەبى يارانى جەم جەم
 لەسەر سى پروكنە، ئەووەل: تەركى ئازار
 دووہم ئىكرامى ضەيف و شەرتى ثالث،
 لە ھەردوو عومدەتر كىتمانى ئەسرار
 ئەمانەش جوملە پەشمن ئەصلى مەقصەد
 چوارە پىت بلپىم ئەى پىرى ھوشيار
 شكستەى جەوز و تولى سەوز و كەلبەى
 بەرازى بۆز و كەللەى خوگى مردار
 ئەگەر دەرچى لەسەر ئەم دىنە رووحت
 دەچىتتە قالىبىكى شوخ و نازدار
 ضەيف بى خوانەخواستە ئىعتىقادت
 بە ئابىن و بە ئەركان و بە ئەطوار

نه كهي ته رسيك به ريشي خه لفه با پير
 نه دهی گانی له ريگهي (باوه يادگار)
 شياكهي كاوه حوول نه گري له ريشه
 نه چيته ژير كولينی (دايه ريزوار)
 قه پوزت دانه پوشي بهر سميلت
 به سهر ملتا نه يی وهك يال كه متار
 له قيبلهی (مسته فا) روو وهر نه گيري
 له ريگهي شه رعدا نه مري گونا هكار
 له په شمی ريخناكي بهر سميلت
 نه ريسن سه ركه له و ده سبه ند و هه وسار
 كه مردی رووحي ناپاكت به چوستی
 له ئينسانی نه چيته شه كلي سه گسار
 وهرن ياران شه وی ميعاده نه مشه و
 له پي ده رپي فرپدهن يار و نه غيار
 شه والی زهر د و سوور وهك خه رمه نی گول
 له سهر مافووری زهر رووی كه ن به خه روار
 شه والی خامهك و زهر بهفت و خارا
 له سهر يهك دايبين و هك مائی توجهار
 كه نيز و خانم و خاتون و خاديم،
 فه قير و مونعيم و ده رویش و سالار
 نه ديم و نوکهر و تاغا و نه فه ندي
 له دهوری دانیشن وهك خه تتي په رگار
 له نه زمی به زمی جه م ساقی بگيري
 شه راب و لي بدا مو طريب له مزمار
 نه بيد و شه ريهت و نو قل و مه زه و مه ی

دهف و ته مـبـوور و ساز و بریط و تار
 ده بی ئەم بەزمه هەر بەم نەزمه پروا
 هەتا دوو حیصصه رابووئ لە شهوگار
 کە دونیا بوو بە پرووی قەیماس زهنگی
 سرەدی بەشکردنی شه لوارە ئەمجار
 بە قورعی مەعدەلەت یەک یەک بەشی کەن
 مەپرسن ئەقرەبا و قەوم و کەس و کار
 مەپرسن دایک و پوور و خوشک و خوارزا
 لەژێر کورکەیی بەرن بی قەول و گوفتار
 مثالی قەولی باوه باوه و میره میره
 میثالی کێر و کوز هەر وهک کون و مار
 بەشەرعی مەزدهک و ئایینی بابەک
 دخوولی جائیزه ئیسمی کونادار
 (فهیا سادتی للواطء والنیک
 لقد علمتکم تقسیم شلوار)
 چرا پف لی کەن و شـیـرـانـه هەستن
 شەقی هەل دەن لە پەردەیی عیصمەت و عار
 سەرو دەریی بەرن بی فەرق و تەمییز
 مەپرسن ئەقربیا و قەوم و کەس و کار
 شەوالی هەرکەسی بەر هەرکەسی کەوت
 ئیتر فەرقی نەکا، بیگریته بەر کار
 کە ئەم وه عظهی تەواو کرد پیره ئاخوون
 ئیتر هەر پف لە شەمع و تف لە حەتیار
 ئیتر هەر ئەتکی دین و کەسری نامووس
 ئیتر هەر تەرکی شەرم و عففەت و عار

ئىتر ھەر لنگ ئەبىتتە لام ئەلف لا
 ئىتر ھەر كىر دەبىتتە باسكى ھەوجار
 ئىتر ھەر گومەزەى سمتە دەسوورئ
 بە سوورەى سەرخرا وەك چەرخى دەوار
 ئىتر ھەر لئى بەرىنە و لئى خوړینە
 بەرەو ژوور و بەرەو ژئرو بەرەو خووار
 ئىتر ھەر داىكە پىرە و ھەلئەنیشئ
 بە كەللەى كىرەو وەك ورچى سەردار
 ئىتر ھەر پاوئەنەى زىوہ و زپەى دئ
 لەبەر كوت پىوئەدان ئەخشئ لە دىوار
 ئىتر ھەر خەپلەى وەك چاوى گازەر
 بەمەترەق دەىكوتن ساداتئ ئەبرار
 ئىتر ھەر ناوگەلئى خوړبانئ بىكرە
 لە خوړن سوور دەبئ وەك بەرگى گولنار
 ئىتر ھەر كىرە وەك پەىكانئ گۆشتئ
 بەژئىر بنىا دەچئ وەك پەرى سوفار
 ئىتر ياخوئا نەصیبئ دوژمنت بئ
 برىنئ نىئزە و نووزەى برىندار
 لە وەصفئ (كاكەبئ) گەر صەرفئ عومرم
 بكەم، ناكەم بەيانئ عوشرئ ميعشار
 عەموودىكەم ھەىە وەك توولئ داوود
 كوتامە ژئرى كوركەى داىە رىزووار
 تسيكئ كەند بەرپشئ سەى براكە
 ترپكئ دا بە يادئ باوہ يادگار

شهری زهنگنه و همه‌وه‌وند

زهنگنه و همه‌وه‌وند دوو عه‌شیره‌تی کوردن، به‌که‌میان له دئییه‌کانی داوینی چپای قه‌رده‌اغه‌وه تا‌کو‌نزیکی شاری کفری، له لئواری رووباری (ئاوه سپی) و ریگی سوله‌یمانی - کفری جی نشینن. دوو‌همیشیان له‌دیهاتی نیوان بازیان و چه‌مچه‌مال له هه‌ردوولای ریگی سوله‌یمانی - چه‌مچه‌مال خه‌ریکی کشتوکال و مه‌ردارین.

له‌به‌ر‌ئه‌وی ناوچه‌ی زهنگنه ده‌که‌وئته سه‌ره‌پتی هاتوچۆی کاروانی بازرگانی له‌نیوان سوله‌یمانی و به‌غدا و ئەم ریگایه، هه‌ر له (گه‌لی سه‌گرمه) وه تا‌کو‌نزیکی کفری به‌ناوی ئەم عه‌شیره‌ته‌دا تیده‌په‌ریت، ئا‌گا‌کانی ئەم عه‌شیره‌ته سوودیان له‌وه وه‌رده‌گرت و چه‌ند کاروان سه‌رایه‌کیان دروست کردبوو بو‌و‌چان دانه‌وی ئەم کاروانی بازرگانییه و هه‌روا بو‌و پاراستنی ئەم کاروانانه ده‌سته‌یه‌کی چاپوک سواری پرچه‌کیان ریک خستبوو و باجیان له بازرگانان وه‌رده‌گرت و ده‌یان‌پاراستن.

هه‌مه‌وه‌نده‌کانیش، بو‌وه‌رگرتنی باج ریگیریان له‌م کاروانانه ده‌کرد و زۆر‌جاریش تالانیان ده‌کردن له‌مه‌دا لووتیان ده‌ته‌قییه لووتی سوارانی زهنگنه و زۆر‌جاریش له‌نیوان ئەم دوو عه‌شیره‌ته شه‌ره‌نگیز و ئازایه شه‌ری گه‌وره رووی ده‌دا و له‌شکریان له‌یه‌کتر ده‌کرد و شیخ ره‌زای تاله‌بانی که بنچینه‌یان ده‌چینه سه‌ر مه‌لا مه‌حمودی زهنگنه لایه‌نگیری ئەمانی ده‌کرد.

شاعیر و ئەدیبی ناسراوی کورد (پیره‌میرد) له شیعری‌کدا به‌ناوی (ولاتی هه‌مه‌وه‌وند) باسی ژبانی ئەم کاروانانه ده‌کات و مه‌ترسیی جه‌رده و باجی ئا‌غایان، که ده‌لئیت:

هه‌ر سواری‌یک ده‌ر‌که‌وئ ئە‌لئیی ئای جه‌رده‌یه ئە‌وه

باج و پیتاکی زهنگنه، گیروگرفتی جاف

هه‌چیش که هاته‌ریتی هه‌مه‌وه‌وند بردی ساف و له‌ساف

له‌شیعه‌کانی شیخ ره‌زا ناوی چه‌ند ئازایه‌کی ناودارانی زهنگنه و هه‌مه‌وه‌ند هاتووه. له‌مانه؛ برایم خانچی و فرود ئا‌غا و غه‌فوور ئا‌غا و جاسم ئا‌غا و که‌ریم ئا‌غا و ئە‌وه‌ر‌ه‌حمان شه‌شه له‌عه‌شیره‌تی زهنگنه و له‌ناوی هه‌مه‌وه‌نده‌کانیش، فه‌تاح و عه‌زه‌موسم، «جه‌وامیر» که پیشه‌وایی عه‌شیره‌تی هه‌مه‌وه‌ندی کرد، که حکومه‌تی عوسمانی دووریانی خسته‌وه بو‌و (به‌ن غازی) له‌لیبیا، له‌ویوه به‌شه‌ر و تالان دژی حکومه‌ت و عه‌شایه‌رانی

عهره ب، به مال و منداله وه گه یشتنه وه ولاتی خو یان.

باسی زیره کیی برایم خانچی ده کریت که جاریک یه کییک له میرزاکانی نهدر ده لان بو زیاره تی کهره لا و نه جعف دیت و ریگای ده که ویتنه خانی برایم خانچی و زور له خزمه تگوزاری مه منون ده بییت و که ده که ویتنه ری، ده سته یه که له شور سوارانی کور و برازای سوار ده کات که له خزمه تی میرزادا تا سنووری ولاتی زهنگنه بچن. میرزا ده پرسیت: «برایم خانچی، تو بهم گهر و بچو و کییه که چی کوره کانت له شازاده ده چن، ئیمه می میرزاده کوره کانتان وا به شان و شه وکت نین؟!» برایم خانچی له وه لامدا، «جه نابی میرزاده، ئیمه لیتره هه همیشه خهریکی خزمه تگوزاری میرزاکانی وه کو جه نابتانین و ناگامان له خیزانمان ده پریت. ئیوهی به ریزتانیش ههر خهریکی له شکر نارایی و ئیش و کاری ده ولته تین و ناگاتان له خیزانتان نییه. وه کوو خیزانی ئیمه رهنگه بو میرزاکان بخرچین، خیزانی ئیوهیش بو نوکهرانتان ده خرچین له بهرئه وه کورانی ئیمه وه کوو شازاده به شان و شه وکت و کورانی ئیوهیش وه کوو نوکهرانتان نابوود ده بن». میرزا سه ری له زیره کیی برایم خانچی سوور ده میتنی و خه لاتی ده کات.

شیخ رهزا که باسی ئهم شه ره ی نیوان زهنگنه و هه مه وه ند ئه کات، وه کوو فیرده وه سی له شاهنامه دا باسی شایان و پاله وانان ده کات ئه ویش وای ده گه بییت و ده لیت:

(هماوه ند) از بهر سازان و خان
شبیخون نمودند از بازیان
تکا پوی جولان بسرحد جنگ
در انجا بهم برزدند چون پلنگ

واتا:

هه مه وه ند سه ره بهر شه به یخونیان کرد
له بازیانه وه به شه و په لاماری سالاران و خانیان دا و
هاتوچوو هه لمه ت گه یشته سنووری شه و
وه ک پلنگ له یه ک به ربوون

پس از حرب و جنگ و جدال کشیر
ز خانچی بر آمد یکی نره شیر
فرود آمد از اسب فرزند زال

غفور دلاور تهمتن مثال
تفنگی بکمدار از کَشاسپ
بر آورد و بنهاد بر زین اسپ
بسورخ جاسوس بر دوخت چشم
بابرو گره برزد از روی چشم

واتا:

پاش جهنگ و ههرا و تیک رشانیکی زور
نهره شتیریک له خانچیبه وه هات
کوری زال له نسهپه که ی دابه زی
که غه فوری قاره مانی وه ک توهمتن بوو
تفه نگیکی وه ک بروسکه به په له دهرهیتناو
له سهر زینی نسهپه که ی داینا
چاوی خوی دوو به کوی جاسوسه که یا و
له رق گری خسته برزکانی

چوانگشت برپای چقمماق زد
تو گفتی که آتش در افاق زد
چو زد گولله برسینه فتاحرا
بدست اجل داد مافتتاحرا
بخاک اندر آورد سرچنگنه
نه خوب است پرخاش بازننگنه
چو دیدند ان گگونه زحم درشت
سپاه مخالف نهادند پشت

واتا:

که په نجه ی نایه سهر چه غماغه ی تفهنگ
ئه توت ناگری بهردایه ناسو.
گولله یه کی نایه سینگی فه تاحه وه
کلیلی دهرگای ژیاننی دایه دهستی ئه جهل

سهری له خاکدا گهوزاندهوه
ههرا له گه‌ل زه‌نگنه شتیکی باش نییه
که سویای ناحهز ئه‌م برینه گه‌وره‌یان دی
پشتیان یه‌ له دوژمن هه‌ل‌گرده

گـریزان زبیم سـواران خان
تپش درلب و لرزه در استـخوان
زجنگ آوران روی بر تافـستند
بزی چند باخـویش پرداشـتند
تلف شد اگر گوسفندی دویست
بسی دیده برگشته ها خون گریست
اگر گله‌ء چند تاراج شـد
بس کله بر تیـزها تاج شـد

واتا:

له ترسی سوارانی خان هه‌لات
تا میسک له‌سه‌ر لئو له‌رز له ئیسقاندنا
پوویمان له‌شه‌رکه‌ران وه‌چه‌رخان
چه‌ند بزنیکیان له‌گه‌ل خۆیان برد
ئه‌گه‌ر دوو سه‌د سهری مه‌ر فه‌وتایه‌
چاویکی زۆر خوینی بو کوزراوه‌کان رشت
ئه‌گه‌ر چه‌ند گه‌له مه‌ری به‌تالان برابیه‌
که‌لله سهری زۆر به‌سه‌ر نووکی نیه‌زه‌وه بوو به‌تاج

دلییری شش آتش در آن کارزار
شنیدم فرومانده اسپدش زکار
پیاده بر آویخت باسر کشان
تفنگی به‌کف داشت آتش فشان
امین حاجی آن برگزیده سوار
نهان شد ز پیچش بتاریک غار

دوید درپی او بغـار اندرون
ربوده چو گرگ گشیدش بیرون
بضربی سر شرا زتن دور کرد
بسی چشم بدخواهرا کور کرد
گـرو برده از بهلوانان پیش
بمردی (ششه) روستم عصر خویش
در انجا که جولانگه (جاسم) است
چه جانی (فتاح) و (عزه موسم) است

واتا:

قاره‌مانی شس تیر (نورحمان ششه) لهومه‌یدانی جه‌نگه‌دا
بیستم نسه‌سپه‌کهی له کار که‌وتیوو
به پیاده له‌گه‌ل سه‌رکیشه‌کاندا
تفه‌نگیتی ناگر پرژینی به‌ده‌سته‌وه بوو
نهمینی حاجی نه‌و شوره سواره هه‌لبرآرده‌یه
له‌بهر پیچی سکی خوی له نه‌شکه‌وتیکی تاریکدا شارده‌بووه
به دوایا رای کرده نا و نه‌شکه‌وته‌که
وه‌ک گورگ فراندی و رایکیشایه دهره‌وه
به‌یه‌ک شیر لیدان سه‌ری له له‌شی کرده‌وه
زور چاوی به‌دخوای کویر کرد
(ششه) که روسته‌می سه‌رده‌می خویی بوو
گره‌وی له قاره‌مانی پیشووان برده‌وه

هد آنکه ببیند جهان بخشرا
فراموش کند رستم و رخشرا

واتا:

له‌و شوتینه‌ی که‌مه‌یدانی جوولانی (جاسم) بوو که‌ی جیگای (فتاح) و (عزه موسم) ه
نه‌ودی له‌وتدا جهان به‌خش ببینی
روسته‌م و ره‌خشه‌کهی له‌بیر نه‌چیتته‌وه

سپر بر سر آورد آغا (کریم)

بقلب سپه تاخت بی ترس و بیم
بس پشت او تارسییده پسر
شنیدم همین کففت با او پدر
تو که آیدت از دهان بوی شیر
که کفتد بیای بجنگ دلیر
چنان پاسخش داد آن شیرزاد
که فرزند چنین را ز مادر مباد

واتا:

کریم ناغا سهری له سپیر دهرهینا
بی ترس و لهرز هیرشی برد بو ناو جهرگی سوپا
تا کوره گه یشته پشت سهری
گویم لی بوو باوکی پیتی وت
تو که هیشتا بوئی شیر له دهمتا دی
کی وتی وهره ناو جهنگی قارهمانان
نهو بیچوه شیریش وا وهلامی باوکی دابهوه:
منالی که پشتی باوکی بهره لاکا بو دوزمن با ههرگیز له دایک نه بین
که پشت پدر را بدشمن دهد
همان یه که خود را بکشتن دهد
تو گوی فرامرز من بیتر نم
بهر جنگ پشت و پناهت منم

واتا:

ده بیت کور خوی به کوشت بدات
توو وهکوو (فلامهرز) و من (بیژن) م
لههر جهنگیکا من پشت و په ناتم
وهکوو دهیگیر نهوه، ههمه وهند له شکر نه کهن که تالانی عه شیره تی زهنگنه بکهن.
له بازبان به شهو خویان ناماده نه کهن و بهرهو ههریمی زهنگنه دین. لهم شه ردها گه لیک له
پیاوه که له میرده کانی ههر دوو عه شیرهت به شداری و تازایی ده نوین.

هممه وهند چاوه پروانی دهرچوونی ئازهلێ زهنگنه ئهكهن و له گهل دهرچوونیان بۆ له وه راندن چهند ميگه له مهر و بزن و تالان ئهكهن. سوار و پيادهی زهنگنه ئهكهنه شوپيان. غه فووری جاسم ئاغا بۆيان داده نيشی و به گولله يهك فه تاح ئاغای هممه وهند ئه پيکی و ئيتر له شكري هممه وهند تالانی خۆيان ئه بهن و چهند كه سيکیان لێ ده كوژریت. ئه وره حمان شه شه، كه به کيک له كه له ميگردانی زهنگنه بوو ئه سپی نابیت و به پا دیته كۆری شه ره وه. ئه ميني حاجی هممه وهند خۆی ئه کوتیتته ناو ئه شكه وتيک و ئه وره حمان شه شه، به خه ئه ريكه وه بۆی ئه چیتته ژووری و هه رچه نيک ئه ميني حاجی چهند ده مانچه يه کی پيئوه ده نیت به لام ناپيکیکیت و له وی ئه ميني حاجی ده كوژیت و به مه شه ر کوتایی دیت.

شیخ رهزا و ئیلى جاف

ئیلی جاف: ئیلی جاف ئیلیکی زۆر گه وه ره يه، هه رچه نيک ئیستا زۆريان له ناو سنوری عیراق و ئیراندا نيشته جي و به کشتوکاله وه خه ريکن، به لام هه ر نيو سه ده له مه و پيش زۆريهان کۆچهر و له نيوان قزره بات (سعدیه) و تا ده گاته سنه و سابلاغ گه رميان و کویتستانيان کردوه و ئازهلێکی زۆريان بۆ له وه ری نوێ له م نيوانه دا له وه راندوه. له يه كه م جاردا كه له په يماني نيو ده وله تيدا ناوی ئه م ئیله هاتبێ له په يماني شاه سه فيو ددینی سه فه وی كه له گهل سولتان مورادی چواره می عوسمانی، له ۱۱ ی موچه ره م ۱۰۴۹ ی کۆچيدا به ستراوه. باسی ئیلی جاف ده کات. جاف له ريگای کۆچه ريدا تووشی گيچه ليکی زۆر ده بوون و گيچه ليکی زۆر بيشيان به ئیلانی گه رميان و کویتستانی کوردستانی رۆژهه لات و باشوور ده کرد. ئه و وته يه به ناويانگه كه ده لێن: «من ميی خۆم ليتره ئه له وه رينم تو ده غلی خۆت بگويزه ره وه» له به ره وه حومه تانی ئيران و عوسمانی له م گه رميان و کویتستانه ی جافدا تووشی سه ر ئيشه يه کی زۆر ده بوون.

وا ده رده كه ويت وشه ی «جاف» له ناوی ئیلی (جاوان = جافان) وه هاتبیت هه رچه نيک له شه ری نيوان ئيران و عوسمانيدا كه به دابه ش کردنی کوردستان کوتایی هات، ئیلی جاف لایه نگیری عوسمانی گرتوه، به لام له کاتی ميیری كه يخه سره و به گه وه به تايبه تی له ده وری حه مه پاشاوه ئه م لایه نگیریه، بۆ مسوگه ر کردنی هاتوچۆی نيوان هه ردوو حومه ت، کز بووه، ئه مه يش بووه ته هۆی کوشتنی حه مه پاشا له لایه ن تيره ی